

Song Sinh Tổng Giám Đốc Cùng Chung Một Món Ăn

Contents

Song Sinh Tổng Giám Đốc Cùng Chung Một Món Ăn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	15
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18
13. Chương 13	20
14. Chương 14	21
15. Chương 15	24
16. Chương 16	26
17. Chương 17	27
18. Chương 18	28
19. Chương 19	30
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	35
23. Chương 23	39
24. Chương 24	44
25. Chương 25	46
26. Chương 26	51
27. Chương 27	54
28. Chương 28	57
29. Chương 29	62
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	68
33. Chương 33	70
34. Chương 34	73
35. Chương 35	76
36. Chương 36	79
37. Chương 37	81
38. Chương 38	83
39. Chương 39	84
40. Chương 40	86
41. Chương 41	88

42. Chương 42	90
43. Chương 43	92
44. Chương 44	94
45. Chương 45	98
46. Chương 46	100
47. Chương 47	102
48. Chương 48	103
49. Chương 49	105
50. Chương 50	106
51. Chương 51	108
52. Chương 52	110

Song Sinh Tổng Giám Đốc Cùng Chung Một Món Ăn

Giới thiệu

Song Sinh Tổng Giám Đốc Cùng Chung Một Món Ăn Tác giả:Viên Hạo Nhiên Convert : Ngocquynh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-sinh-tong-giam-doc-cung-chung-mot-mon-an>

1. Chương 1

Chương 1: Nhật người ở hoa viên

Tập đoàn Long Viêm do Long Phi Tịch quản lý là tập đoàn nắm trong tay toàn bộ nền kinh tế thế giới. Trong truyền thuyết hắc tính cách tàn bạo, làm việc quyết đoán, chỉ số thông minh cao tới 180, càng làm người ta ghen tị là hắc có khuôn mặt làm cho nữ nhân điên cuồng, đáng người làm cho nam nhân hận hực.

Nam nhân như vậy nhất định là lãnh khốc vô tình, nhất là đối nữ nhân.

15 năm trước, hắc làm mọi người phải giật mình, khi cưới nữ nhi của hắc bang Long Đầu _ Phượng Vũ Mặc xong, liền đem danh hiệu “Lãnh tình Diêm La” trở thành “Sủng thê Diêm La”, Lại đem [long viêm] đổi thành [long vũ].

Nghe nói, hắc ở đâu thì Phượng Vũ Mặc ở đó, nghe nói dù là hợp hay làm việc hắc đều ôm Phượng Vũ Mặc vào lòng, nghe nói hắc không cho phép Phượng Vũ Mặc tự ăn cơm, nhất định là hắc tự tay ụ mới được...

Những sự việc trên đều nghe nói, có phải sự thật hay không thì không ai dám chắc, Nhưng từ khi hắc kết hôn tới nay, 15 năm qua chưa từng có chuyện xấu, So sánh với trước kia thì một trời một vực, có lẽ tin đồn là thật sự cũng không chừng đâu.

Long gia ..

Một gã thân cao 1 m 87 anh tuấn nam tử ngồi ở trên ghế sofa, trong lòng còn ôm một nữ nhân tóc dài.

“Mặc nhi, em đang suy nghĩ gì?” Long Phi Tịch bắt mắt nhìn kiều thê lạnh giọng hỏi.

“Em đang nghĩ Hiền cùng Bác đi nơi nào.” Tiểu nữ nhân cau chiếc mũi khéo léo, không vui nói.

“Em nghĩ đến hai xú tiểu tử kia làm gì? Em chỉ được nghĩ đến ta!” Long Phi Tịch một phen cầm đôi tuyệt nhũ (THT:hê hê, ta biết cái này o.O HTT: vô sỉ >”<) của=“” kiều=“” thê=“” gằm=“” nhẹ=“” .=”>

Phượng Vũ Mặc đảo cặp mắt trắng dã, lại tới nữa, nam nhân này ngay cả con mình cũng muốn ăn dầm chua, nàng vội vàng vòng tay qua cổ nam nhân chủ động dâng lên môi đỏ mọng của mình, giúp hắn tiêu hỏa, nụ hôn vừa kết thúc, nam nhân khàn khàn thanh âm nói:“Chúng ta trở về phòng” Sau đó ôm nữ nhân biến mất ở đại sảnh.....

Một nơi khác, hai thiếu niên giống nhau như hai thiên sứ ở vườn hoa nhặt được một “Món đồ chơi”.

Long Tịch Hiền ôm một đứa trẻ con trong tay, nhìn ca ca giống y đúc mình:“Tiểu hài tử nhà ai vậy? Sao lại bỏ nơi này?” ân thanh ôn hòa thanh mát làm cho người khác nhận không được trong lòng thoải mái.

“Không biết, chắc bị vứt bỏ!” khuôn mặt giống nhau, Long Tịch Bác thanh âm lại trầm ổn mang điểm khí phách.

Hắn nhìn đứa trẻ đang mở to mắt tròn tròn nhìn bọn họ, đứa trẻ ở trong lòng Long Tịch Hiền không khóc cũng không quấy, nhìn nhìn trước mắt hai người xa lạ, đột nhiên đánh một cái tiểu hắt xì, cau chiếc mũi nhỏ đáng yêu, nhắm mắt lại ngủ đi.....

Hảo... Hảo đáng yêu, Long Tịch Hiền nhìn chăm chăm đứa bé, nửa ngày sau mới cất tiếng:“Chúng ta đem nàng về nuôi.”

Long Tịch Bác nhìn đệ đệ, lại nhìn đứa bé đang ngủ say, làm quyết định, vì thế, Long gia từ nay về sau có thêm một tiểu công chúa, gọi là Long Tịch Bảo. Khi đó, Long gia huynh đệ 10 tuổi, Long Tịch Bảo vừa mới đầy tháng, bọn họ cũng không biết có sợi tơ hồng đã bắt đầu quấn quanh.

.....

2. Chương 2

Chương 2: Long gia tiểu công chúa

Long Tịch Bảo mặc váy công chúa, trên đầu cài dải băng thắt hình nơ bướm cùng giống váy màu hồng nhạt, mắt to, mũi nhỏ, thân hình mập mập, làn da trắng nõn.

“Hiền ca ca, Bác ca ca, Vũ mẹ, Tịch cha , Lý bà, Lý ông, buổi sáng vui vẻ.” Tiếng nói ngọt ngào kèm theo dễ thương của bé gái 5 tuổi, làm tất cả mọi người vui vẻ không thôi.

“Cục cưng thực ngoan, đến chỗ Hiền ca ca này.” Long Tịch Hiền ôn nhu nói, chỉ thấy búp bê nhu thuận đến bên Long Tịch Hiền, ngồi trên đùi hắn chuẩn bị ăn bữa sáng.

“Hừ” Long Tịch Bác hừ lạnh một tiếng, quay đầu không xem bọn họ.

“Cục cưng, mẹ cũng muốn ôm... A” Phượng Vũ Mặc vừa mở miệng đã bị người ta véo nhẹ mũi... bắt mắt trừng mắt lão công.

Quên đi, chính mình còn bị người ta ôm vào trong ngực đấy thôi..

Long Phi Tịch không hờn giận nhìn kiều thê bắt mắt, lạnh giọng nói:“Em an phận một chút.” Tuy rằng hắn cũng thích cục cưng, nhưng là hắn không cho phép lực chú ý của lão bà đặt trên người khác.

“Người ta cũng rất muốn để mẹ ôm, nhưng mà cha sẽ buồn, cho nên mẹ vẫn để cha ôm đi, hi hi” Long Tịch Bảo mỉm cười ngọt ngào , bộ dáng tình quá đáng yêu vô cùng.

“Ha ha, cục cưng thật thông minh, hôm nay phải uống hết sữa nha.” Long Tịch Hiền sủng nịch véo nhẹ mũi tiểu oa nhi, bắt đầu uy nàng uống sữa, mọi người cũng bắt đầu ăn bữa sáng.

“Em không cần uống sữa nữa.” nữ chủ nhân Long gia đẩy đẩy chén sữa do Long gia nam chủ đưa đến bên miệng.

“Con cũng không muốn uống rồi.” Long gia tiểu công chúa cũng đẩy đẩy cái chén từ Long gia tiểu vương tử.

“Uống, đừng dài dòng.” Long gia nam chủ nhân nhướn mày, không hờn giận nhìn thê tử.

“Cực cứng nghe lời, uống nào.” Long gia tiểu vương tử sủng nịch nói tiểu oa nhi, chỉ thấy Long gia nữ chủ nhân chu môi đỏ mọng ngoan ngoãn uống sữa, mà Long gia tiểu công chúa vẫn đang còn đấu tranh...

“Uống, đừng để ta nói lần thứ hai”. 3 Lạnh lùng thanh âm từ miệng Long Tịch Bác, hần nhìn búp bê một chút, tiếp tục ăn bữa sáng của chính mình, chỉ thấy búp bê lập tức rụt sâu vào lòng Long Tịch Hiên, sau đó chậm rãi nuốt sữa... Bữa sáng tiến hành...

Lý mama, là Lý bà trong cách gọi của búp bê .. ca Buồn cười nhìn màn người một nhà này, Hiên thiếu gia cùng Bác thiếu gia là song bào thai, tuổi còn nhỏ đã tuần dật phi phạm, Hiên thiếu gia tính tình giống phu nhân, ôn nhu sẵn sàng, mà Bác thiếu gia lại hoàn toàn cùng lão gia giống nhau, bá đạo thâm trầm, búp bê thích nhất Hiên thiếu gia, sợ nhất Bác thiếu gia, ha ha, Bác thiếu gia tuy rằng rất thương búp bê, nhưng lại luôn uy hiếp nàng, phu nhân cũng thích búp bê, nhưng chưa từng một lần ôm nàng, bởi vì lão gia không cho phép, mà lão gia chắc cũng thích búp bê, nhưng đồng thời lại ăn dấm chua từ nàng (Hạ Tuyệt Thiên: câu này ý bảo là Phi Tịch Long cũng thích bé, nhưng lại bị ăn dấm chua do kiều thê cũng thích bé ý mà, >

3. Chương 3

Chương 3: người không phải là muội muội của ta

Tại hoa viên, một bé gái xinh đẹp như Thiên thần đuổi theo một con đại khuyển (HTT: nghĩa là chó lớn, nhưng tớ thích để vậy hơn! ><), to=“” hơn=“” búp=“” bê=“” 5=“” đến=“” 6=“” lần,=“” không=“” khí=“” vắng=“” vắng=“” tiếng=“” cười=“” như=“” chuông=“” bạc:“ha=“” ha,=“” bobo=“” đừng=“” chạy,=“” chờ=“” chị=“” với..bobo=“” bobo...”=“”>

Long Tịch Bác về nhà liền thấy cảnh tượng như vậy, mày nhíu một chút, vừa định kêu nàng đứng lại, nhưng nàng phịch một cái, ngã trên mặt đất

“A....” Long Tịch Bảo ngã trên mặt đất, đầu gối nhỏ nhắn bị xước da, làm cho nàng nước mắt lưng tròng, cho đến khi bị người khác ôm lấy

“Ai cho phép người chạy nhảy như vậy!” Long Tịch Bác tức giận hỏi.

“Bác ca ca.... Ô ô” Long Tịch Bảo sợ hãi nhìn người tới, khóc thành tiếng lớn

“Không được khóc.” Long Tịch Bác hét lên, hần không thích nàng khóc, nàng vừa khóc hần chẳng biết sao mình lại hoảng hốt.

“Ô ô.... đau đau. 43 T^T ” Long Tịch Bảo vừa đau lại vừa sợ hãi rơi nước mắt, vì sao không phải Hiên ca ca, mà là Bác ca ca?

“Đáng đời, còn dám chạy nhanh thế nữa không?.” Long Tịch Bác không hờn giận vỗ nhẹ mông nhỏ của búp bê.

Trầy da, cũng chảy máu rồi.

“Ô ô... Không.. ae Không dám nữa.” Long Tịch Bảo uất ức cho chiếc mông nhỏ của mình... Nàng sợ hần lắm.

Bởi vì hần hình như chán ghét nàng...

“Không được khóc.” Long Tịch Bác ôm lấy búp bê đang thút tha thút thít vào phòng, bobo lông trắng muốt cũng cúi đầu ngoan ngoãn đi theo chủ nhân.

Long Tịch Bác đem búp bê đặt lên giường mình, từ trong hòm thuốc lấy ra bông gạc cùng cồn i-ốt, thật cẩn thận giúp nàng tẩy trừ miệng vết thương... Long Tịch Bảo cẩn thận dưới, không dám kêu đau đớn, cũng không dám khóc thành tiếng, nhưng nước mắt lại thi nhau rơi xuống....

Long Tịch Bác ngẩng đầu nhìn bộ dáng vừa đáng thương vừa đáng yêu kia, lấy tay lau nước mắt cho búp bê: “Không được cắn miệng, buông ra.”

Long Tịch Bảo nghe lời, buông ra răng nanh, không hề tra tấn tiếp môi dưới xinh xinh... Khẽ nấc ra tiếng “Được rồi, đừng khóc nữa.” Long Tịch Bác thu dọn sạch sẽ, đem tiểu cô nương nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, vỗ nhẹ lưng nàng.

Tiểu hài tử rất miễn cưỡng, Long Tịch Bảo cảm giác được sự ầm ập của Long Tịch Bác, không khỏi rúc sâu vào lòng hắn, thút tha thút thít nhỏ giọng hỏi: “Bác ca ca... không thích Tịch Bảo....”

Long tịch bác kinh ngạc, nàng sao hỏi vậy. Lúc sau: “Ta không phải ca ca người.”

Long Tịch Bảo lập tức khóa cửa, mở to hai mắt tròn tròn đắm lệ nhìn long tịch bác: “Vì sao? Vì sao lại nói như vậy.... Có phải Tịch Bảo không ngoan? Tịch Bảo về sau sẽ ngoan ngoãn nghe lời, được không? Bác ca ca đừng ghét Tịch Bảo!”

Long Tịch Bác nhìn tiểu cô nương, đem nàng đặt trên giường, quát: “Không được khóc, người không phải là muối muối ta, ta cũng không phải là ca ca người.. 64 Người hiểu hay không, hiểu hay không??”

“Ta..... e ô ô” Long tịch bảo ngơ ngác nhìn thiếu niên giận dữ, không rõ vì cái gì hắn đối xử với nàng như vậy?

Vì cái gì không muốn biết nàng.....

“Người vĩnh viễn, vĩnh viễn không phải là muối muối ta, nhớ kỹ!!” Long Tịch Bác lạnh lùng nói những lời này, không quay đầu lại nhìn nàng 1 cái mà đi thẳng ra cửa phòng.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc của cô bé....

bobo ngẩng đầu nhìn mồm mím thật (HTT: trong mắt bobo thì nhìn thấy bé như nhìn thấy thịt ỳ! >

“bobo... Ô ô.... 98 em thấy ta đáng ghét lắm không... Vì sao Bác ca ca không cần ta... Không nhận ta....bobo.. 8 Ô ô..

Ô ô....bobo.”

bobo liếm liếm nước mắt của tiểu thịt cầu, dùng cái đuôi đem tiểu thịt cầu vòng vào trong ngực, để nàng nằm trên người nó lau nước mắt.....

4. Chương 4

Chương 4: Bảo bối đừng khóc

“Bác, có thấy cục cứng đâu không?” Long Tịch Hiền luôn luôn ôn nhu, giọng nói lúc này lại mang theo một chút sốt ruột...

Long Tịch Bác nhìn đệ đệ, lập tức nhắm mắt lại, thản nhiên nói: “Ổ phòng ta.”

Long Tịch Hiền nhíu mày kiểm tra: “Làm sao vậy? Anh không thoải mái sao?”

“Hiên, nàng không phải muối muối của chúng ta, ta biết người không xem nàng là muối muối, chắc người cũng biết, ta cũng sẽ không xem nàng là muối muối.”

Long Tịch Hiền ngây ra một lúc, chậm rãi ngồi xuống ghế sofa: “Ta biết, Bác.... 7 Chúng ta cùng nhau lớn lên, của người chính là của ta, của ta chính là của người, nhưng cục cứng chỉ có một.... f Ta.... Không thể buông tay.”

“Hiên, ta nghĩ... Ta cũng không buồn tay được rồi.....” Long Tịch Bác cười khổ một chút, ngẩng đầu nhìn đệ đệ.

Long tịch hiên cũng nhìn ca ca, nửa ngày sau...:“Vậy chia xẻ đi.... 2c Nếu đối tượng là người... Ta nguyện ý chia xẻ.”

Long Tịch Bác cười cười...:“Người đi tìm nàng đi... Ta lại chộc nàng khóc rồi.” Đúng vậy... Chỉ có chia xẻ... Hiên, chúng ta chỉ có thể chia xẻ a, không có lựa chọn thứ hai nữa.

Long Tịch Hiên cũng cười:“Ta đi đây, ca ca.” Ca ca.... Chúng ta không muốn chia xẻ, nhưng là chúng ta không thể không chia xẻ,

Bởi vì cục cưng chỉ có một....

Long Tịch Hiên mở cửa phòng, liền sững sờ đứng tại chỗ.... chỉ thấy một thân hình nho nhỏ đang ngủ, người tựa vào mình đại cầu xinh đẹp.

cái đuôi của đại cầu che gần hết thân thể nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào bộ lông xù của đại cầu trên người... Tựa như Thiên sứ lạc đường ... Hảo... Hảo đáng yêu nga.... 2 Long Tịch Hiên nhẹ nhàng tiêu sái đi đến, đem tiểu cô nương ôm lên, ôn nhu lau nước mắt còn chưa khô kịp của nàng.

Tiểu cô nương giật giật thân thể, dần dần thức tỉnh..... 9 mắt nửa nhắm nửa mở, mắt to ngập nước nhìn Long Tịch Hiên..

Một lát sau , lại nhắm mắt, tiếp tục ngủ.... 80 Long Tịch Hiên buồn cười nhìn tiểu tử mơ mơ hồ hồ kia.... 18 Thật sự là rất đáng yêu...

Tiểu tử kia đột nhiên mở to hai mắt:“Hiên ca ca!”

“Ha ha, tỉnh rồi ư, đói bụng không?” Long Tịch Hiên nhẹ nhàng vén lên vài cọng tóc đen rối loạn trên mặt nàng.

“Hiên ca ca... Ô ô....” Long Tịch Bảo vừa nhìn thấy người nàng thích nhất-Long Tịch Hiên, nước mắt như thác nước ào ạt chảy xuống...

Long Tịch Hiên hoảng sợ, nàng chưa từng khóc nhiều như vậy, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.. fc Hân vừa vỗ nhẹ lưng nàng, vừa dỗ dành:“Không khóc, cục cưng ngoan, làm sao vậy, nói cho Hiên ca ca nghe.”

“Bác ca ca...vì sao Bác ca ca không thích Tịch Bảo.... 42 Tịch Bảo là đứa nhỏ hư phải không...?”

“Đương nhiên không phải, Bác ca ca sao không thích Tịch Bảo được? Đừng tưởng tượng lung tung a.”

“Nhưng Bác ca ca nói, Tịch Bảo không phải muối muối... Vĩnh viễn cũng không là...., hân vì sao không nhận Tịch Bảo!”

Long tịch hiên nhìn khuôn mặt bị bấm đang khóc thương tâm... Nhẹ giọng nói:“Cục cưng, người thật sự không phải muối muối của chúng ta, nhưng chúng ta đều đối xử tốt với người, đối với người so với muối muối thì tốt hơn nhiều, người hiểu không?”

“Hiên ca ca cũng không muốn ta ư... Ô ô?” Long Tịch Bảo khóc càng thương tâm....

“Không phải, Hiên ca ca và Bác ca ca đều thích cục cưng, Hiên ca ca và Bác ca ca sẽ đem cục cưng vĩnh viễn ở trong lòng, đừng khóc nữa, chúng ta đều thích cục cưng, chúng ta đều yêu thương cục cưng” Long Tịch Hiên đau lòng lau nước mắt của nàng, hy vọng nàng có thể hiểu được..

“Vậy người không phải ca ca ta, ta cũng không phải tử của Vũ mẹ và Tịch có phải không?” Long Tịch Bảo thương tâm hỏi.

“Đúng vậy, nhưng Vũ mẹ cùng Tịch cha luôn coi người là con họ nha, ngoan, đừng khóc, Hiên ca ca mang cục cưng đi ăn bánh ngọt được không?”

“Bác ca ca đi không?” Tiểu tử kia sợ hãi hỏi.

“Đi a, cục cưng đừng sợ, Bác ca ca sẽ không đánh người.”

“Nhưng là hôm nay Tịch bảo không ngoan, Bác ca ca rất tức giận đánh mông Tịch Bảo....Hân hiện tại khẳng định vẫn còn giận..”

“Người bị sao?” Long Tịch Hiền nhíu mày, bắt đầu kiểm tra toàn thân tiểu tử kia.

“Đầu gối... Đau quá nga” Long tịch Bảo lấy tay chỉ chỉ đầu gối được rửa còn i-ốt.

Long Tịch Hiền nhìn miệng vết thương chỉ trầy xước, xác định không có việc gì sau, nhíu mày hờn giận nói: “Sao lại thế?”

“Ồ hoa viên lý... Tịch Bảo vấp phải cục đá.”

“Lần sau không được chạy nhanh như vậy có biết không, còn tái phạm, Hiền ca ca sẽ tức giận đó!”

“Uh, lần sau không chạy nữa.” Tiểu tử kia lập tức cúi đầu nhận sai.

Long Tịch Hiền vừa lòng hôn hai má của nàng, sau đó ôm nàng đi ăn bánh ngọt.

5. Chương 5

Chương 5: Trò chơi

Vườn hoa Long gia.

Hai thiếu niên giống nhau như đúc ngồi trên ghế trên xử lý việc ở công ty, tuy rằng bọn họ năm đã 15 tuổi, lại là người do chính tay Long Tịch Phi dạy dỗ để làm người nối nghiệp, bọn họ rất may mắn vì di truyền chỉ số thông minh của cha, 10 tuổi đã thông thạo sáu thứ tiếng: trung, pháp, anh, đức, ý, Nhật Bản, 12 tuổi lấy bằng tốt nghiệp Harvard.

Bọn họ từ nhỏ đã được huấn luyện về thể chất: bắn súng, cưỡi ngựa, võ thuật, ban nghỉ thời thơ ấu trôi qua như vậy có khổ không?

Kỳ thật, với bọn họ mà nói, không phải, chính là buồn tẻ thôi, mãi cho đến khi bọn họ nhận được Long Tịch Bảo.

Lúc này Long Tịch Bảo đang quần quýt lấy bobo: “bobo, lay lay, chúng ta cùng chơi đi.”

bobo nhìn nhìn tiểu thịt cầu xinh đẹp trước mắt, hồi hận ruột muốn đứt từng khúc, từ lần trước nó đem nàng từ trên giường lôi xuống thăm, về sau nàng mỗi ngày đều quần quýt lấy nó, bắt nó ngoạm lấy áo nàng đi một đoạn đường thì mới vui vẻ, nó nhìn nhìn tiểu cầu lại nhìn nhìn chủ nhân, bắt đắc dĩ cắn gấu áo của tiểu thịt, từng bước một chậm rãi hướng Long Tịch Bác đi đến.

Nguyên vọng đạt được, Long Tịch Bảo vui vẻ hoa chân múa tay sung sướng, thân thể nhỏ nhắn của nàng giống như vật trang sức, ở miệng của bobo lay qua lay lại, rất buồn cười nha, đại cầu nhẫn nại đem nàng đến trước mặt Long Tịch Bác,

Bobo lắc lắc cái đuôi, giống như đang nói: “Chủ nhân, làm người cười, người thưởng ta thức ăn ngon đi”.. 2 Long Tịch Bác cười cười tiếp nhận Long Tịch Bảo từ miệng bobo, đem bánh ngọt trên bàn thưởng cho bobo, Long Tịch Bảo chơi vui vẻ, đầu đầy mồ hôi, ở trong lòng Long Tịch Bác ngày ngọ cười.

Bác ca ca bắt đầu đối với nàng rất tốt, thật vui: “Bác ca ca, ta còn muốn chơi.”

Long Tịch Bác dùng khăn tay lau mồ hôi cho tiểu tử kia nói: “Không được, lập tức ăn cơm, không thể chơi.”

Long Tịch Bảo rầu rĩ không vui, chu miệng nhỏ nhắn uống nước mà Long Tịch Bác đưa đến, sau đó mắt to xinh đẹp gắt gao nhìn chằm chằm bánh ngọt ô mai ở bên cạnh Long Tịch Hiền..

“Cục cưng muốn ăn bánh ngọt phải không?” Long Tịch Hiền sủng nịch nhìn bộ dáng đáng yêu đang tham lam nuốt nước miếng kia, ôn nhu hỏi.

Long tịch bảo chớp chớp mắt to, nuốt nuốt nước miếng: “Muốn ăn...”

“Không ăn, chuẩn bị ăn cơm rồi.” Long Tịch Bác nhíu mày, nhéo nhéo mũi nhỏ của nàng.

“Bác, không có việc gì, cho nàng ăn một chút.” Long Tịch Hiền cười, đem bánh ngọt đưa cho hắn, Long Tịch Bác thở dài, thỏa hiệp: “Chỉ cho ăn hai miếng.” Long Tịch Bảo vội vàng mở ra cái miệng nhỏ nhắn chờ,

Long Tịch Bác dứt cho tiểu tử kia hai miếng, lại thấy mắt to ngập nước của nàng vẫn nhìn hấn, còn thiếu cái đuôi nữa là giống...

Hấn không tự chủ được, dứt cho nàng miếng thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Long Tịch Hiền buồn cười nhìn ca ca bị cục cưng mê hoặc thật sự là rất thú vị.

Kết quả là... một chiếc bánh to ở trong bụng của nàng, nàng liếm liếm môi, thở ra một hơi: “Ăn ngon.. Ăn no no rồi.” Sau đó thỏa mãn tìm vị trí thoải mái trong lòng Long Tịch Bác, chuẩn bị ngủ..

Long tịch bác ngơ ngác nhìn Long Tịch Bảo ngủ, trong tay còn cầm chiếc đĩa sạch bóng.

Nửa ngày, hấn buông đĩa trong tay, hờn dỗi trừng mắt tiểu tử trong lòng, lắc lắc đầu, bắt đầu nói: “Nàng sẽ bị làm hư mất.”

Long Tịch Hiền ôn nhu nhìn tiểu quỷ đang ngủ say, nhẹ giọng nói: “Ta chính là muốn đem nàng làm hư đi.”

Long Tịch Bác cười cười, ôm lấy tiểu thịt cầu trong lòng đi vào phòng.

6. Chương 6

Chương 6: Sự kiên trì của Long Tịch Bảo

“Cả nhà các người không ai là người tốt, cha người mẹ người là người xấu, ca ca người cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.” Một tiểu cô nương béo mập cảm giận chỉ vào mũi Long Tịch Bảo nói.

“Ta không cho phép người nói như vậy với họ, người dựa vào cái gì nói như thế hả?” Long Tịch Bảo trừng mắt nhìn tiểu trư (Hạ Tuyệt Thiên: là con heo nhỏ nha) lạnh lùng nói.

“Cha mẹ người hại cha ta mất việc làm, hại mẹ ta rời khỏi ta cùng cha, ca ca người là con của họ, đương nhiên là người xấu.” Tiểu trư rống lớn nói.

“Việc đó chỉ có thể chứng minh, cha người không giỏi giang gì, mẹ người là kẻ mê tiền nên rời bỏ cha và người, nhìn người như vậy, lớn lên khẳng định cũng là người chẳng có tích sự gì, bởi vì người là do cha mẹ người sinh ra! Ha ha.” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Long Tịch Bảo tràn đầy khinh miệt nhìn tiểu trư, cười lạnh ra tiếng.

Tiểu trư tức giận, tiến lên dùng sức đẩy nàng, thân mình nho nhỏ lập tức té ngã trên đất, tay chân đều xây xước, nàng không khóc cũng không nháo, đứng dậy đập tiểu trư một cước.

Tưởng rằng tiểu trư.... Ách....

Vẫn là an lành đứng ở tại chỗ! không có biện pháp! trọng lượng kém quá nhiều!

Tiểu trư giật mái tóc dài của nàng, hai tay mập mạp nhắm ngay khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng mà đánh... mãi đến khi bị tiểu nam hài thăm mền Long Tịch Bảo xông ra giải cứu, chỉ thấy Long Tịch Bảo vẫn không khóc, tiếp tục đánh...

Cuộc chiến kết thúc khi có sự ngăn cản của thầy giáo....

Long Tịch Bảo ngồi trên xe, đau đầu nghe lái xe than vãn: “Trời ạ, tiểu thư, sao lại biến thành dạng này, có đau không? đều là ta sai, ta không bảo vệ tốt được tiểu thư.”

“Vương thúc thúc, ta không sao, chính là không cẩn thận té ngã, người đừng tự trách mình nữa.” Long Tịch Bảo ngoan ngoãn an chú lái xe đang hoảng loạn.

“Nhìn xem, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp sưng đỏ, vài chỗ bị chảy máu rồi, đau không a?” Vương Phong đau lòng hỏi..Tiểu thư vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, luôn đối xử tốt với bọn họ, có cái gì ăn ngon đều mang ra cùng nhau chia xẻ, hấn cũng rất quý mến tiểu thư..

“Không đau, Vương thúc thúc, mau lái xe đi, cục cưng rất đói bụng nha.” Long Tịch Bảo làm nũng, lắc lắc cánh tay Vương Phong, hy vọng hấn dừng lớn tiếng nữa: “Được, được, về nhà, tiểu thư chắc đói bụng lắm.” Vương Phong tăng tốc độ sợ đứa bé đáng yêu này đói bụng...

Về nhà, Long Tịch Bảo cúi đầu đi nhanh về phòng mình, nhưng...

“Đứng lại, người chạy cái gì, không phát hiện ta cùng Hiên ở trong này sao?”

Long Tịch Bác nghi hoặc nhìn tiểu tử đang cúi đầu kia, tại sao hôm nay nàng không chạy đến trong lòng bọn họ?

“Bác ca ca, Hiên ca ca, ta hơi mệt, ha ha, ta về phòng trước nha.” Long Tịch Bảo thật cẩn thận.

“Cục cưng lại đây.” Long Tịch Hiên ôn nhu mở miệng

“Ta.. b Ta lên lầu thay quần áo trước, nóng quá.” Người nào đó còn cố giả vờ.

Long Tịch Bác nhíu nhíu mày, trực tiếp đứng dậy bắt lấy nàng....

Mang tiểu thịt cầu ngồi trên sofa, Long Tịch Bác lập tức phát hiện nàng hôm nay lạ lạ, váy nhuộm bẩn, đầu gối cùng cánh tay nhỏ bé xây xước, sau đó..:“Long Tịch Bảo, ngẩng đầu lên!”

Thanh âm trầm thấp từ trong miệng hắn thốt ra, hắn không muốn dọa tiểu tử kia, nhưng hắn không không chế được..:“Hiên ca ca...” Long Tịch Bảo tay chân muốn hướng đến bên người Long Tịch Hiên, ô..ô. Bác ca ca thật đáng sợ nga... Long Tịch Bác đem nàng ôm vào trong ngực, không cho nàng chạy, tiểu tử này rất tinh ranh, biết Long Tịch Hiên rất cưng chiều nàng, mỗi lần hắn tức giận nàng liền trốn trong lòng Long Tịch Hiên.

Nâng lên khuôn mặt nàng,

Khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, làm cho Long Tịch Bác và Long Tịch Hiên đồng thời tản mát ra sát khí, trăm miệng một lời hỏi:“Tại sao thế này?”

Long tịch bảo ngây ra một lúc, trừng mắt nhìn, cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, uất ức nói:“Người ta không cẩn thận ngã..”

Long Tịch Bác nhíu nhíu mày kiếm, ôn nhu nói:“Nga thì ra là thế!” Long Tịch Bảo cười ngọt ngào gật đầu..

Kết quả....

Nước miếng gào thét bắn khắp người nàng:“Người cho ta là ngu ngốc sao? Người cư nhiên dám nói dối!” Long Tịch Bác tức giận hét lên, đem nàng lật ngược lên đùi mình, không khách khí bốp lên mông nàng... ef Ba... Ba

“A, Bác ca ca.. bd Ô ô... Đau, Hiên ca ca, Hiên ca ca cứu ta.” Long Tịch Bảo khóc òa lên, Long Tịch Hiên vội vàng ngăn lại, đem tiểu tử đang khóc thảm thương ôm vào trong lòng:“Bác, đừng như vậy.”

“Hừ.”

“Cục cưng ngoan, nói cho Hiên ca ca biết, chuyện này là sao?”

Long Tịch Bảo che che mông nhỏ, nhận cái trừng mắt của Long Tịch Bác, bắt đầu meo meo meo meo nói:“Bạn học ta nói xấu cha mẹ... ta mắng nàng, nàng chửi lại ta, rồi ta và nàng đánh nhau, thực xin lỗi! Bác ca ca, người đừng giận nữa, cục cưng biết sai rồi.”

Long Tịch Hiên sờ sờ tóc tiểu tử kia, một câu cũng không nói.

Long tịch bác tắc gât gao nhìn chăm chăm khuôn mặt nàng...

Nửa ngày sau..:“Nàng là ai?”

Long Tịch Bảo ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Long Tịch Bác,:“Không nói cho Bác ca ca, cục cưng muốn tự mình báo thù.” Giờ phút này vẻ mặt nàng rất kiên trì, khác hẳn với thường ngày luôn nhu nhược...

Long Tịch Bác sửng sốt một chút:“Vì sao?”

“Bởi vì cục cưng phải bảo vệ các người và cha mẹ, các người là người rất quan trọng đối với Tịch Bảo.” Long Tịch Bảo chân thành nói.

Long Tịch Bác ôm lấy tiểu thịt cầu, trong lòng cảm động không thôi, miệng vẫn cứng rắn: “Vì cái gì? Người cũng không phải là chúng ta.” Long Tịch Bảo cứng ngắc một chút, thấp giọng nói: “Ta không phải người thân các người, các người đối với ta tốt như vậy, các người là người tốt, cục cưng thích các người, cho nên muốn bảo hộ các người.”

Long Tịch Bác ôm chặt tiểu thịt cầu.. Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nhẹ giọng hỏi

“Còn đau không?”

Long tịch bảo lắc lắc đầu... “Mông hơi đau.....”

Long Tịch Bác ngậy ra một lúc, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của nàng: “Còn dám nói dối nữa không?”

Long Tịch Bảo cau cái mũi nhỏ: “Không dám nữa.” Long Tịch Hiên cười cười: “Cục cưng, đến đây, Hiên ca mang người đi tắm rửa thay quần áo, sau đó ăn cơm chiều.” Long Tịch Bảo ôm cái mông đau hướng đến Long Tịch Hiên, để hắn ôm nàng đi tắm rửa.....

Thấy họ đã đi xa, Long Tịch Bác lấy di động bấm dãy số: “Là ta, Long Tịch Bác, nghe, ta muốn hiệu trưởng hiện tại cất chức, để Chu Toàn lên thay, đổi toàn bộ thầy cô giáo thành người của ta, tùy thời tùy chỗ bảo hộ tiểu thư, không cho phép bất cứ ai khi dễ nàng.”

“Nhưng là... Tiểu thiếu gia, tổ chức không có người thích hợp làm thầy cô giáo...”

“Không có thì đi tìm, tìm không thấy thì người cũng từ chức đi, đúng rồi, chọc thủng mắt, đánh gãy tay thầy giáo chủ nhiệm của Tịch nhi, , cứ thế mà làm, ta cúp mất đây.”

Phượng Kiệt nhìn chằm chằm di động... Tiểu thiếu gia thật sự là càng ngày càng giống Long Phi Tịch a....

Thật sự là sạch sẽ lưu loát.... f Có đủ quyết đoán... đủ tàn nhẫn.....

7. Chương 7

Chương 7: gan heo

Tắm rửa xong, bơi được loại tốt nhất, long tịch giờ phút này ngồi ngoan ngoãn trên đùi Long Tịch Hiên chờ Long Phi Tịch và Phượng Vũ Mặc xuống lầu ăn bữa tối.

Lúc Long Phi Tịch ôm Phượng Vũ Mặc ngồi vào trên bàn cơm xong, không ngoài dự đoán...

“Cục cưng, tâm can của mẹ, người bị sao vậy?” Phượng Vũ Mặc kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sưng đỏ, tay chân đều được bôi được trở nên tím nhìn chỗ hải ra tiếng.

Long Tịch Bảo vội vàng tung chiêu bài cười ngọt ngào ôn nhu nói: “Người ta không cần thận ngã.”

“Thế tại sao mặt lại sưng đỏ thế kia?” Phượng Vũ Mặc lo lắng hỏi, Long Tịch Bác nhìn Long Phi Tịch hơi nhăn mày lại, nói: “chắc là ăn cái gì nên bị dị ứng, không có việc cả.”

“Thật đáng thương a, bác sĩ xem xét qua chưa, có nặng lắm không, uống thuốc chưa?” Phượng Vũ Mặc nhăn mặt, đau lòng hỏi.

“Hiên ca ca đã ép con uống xong thuốc rồi ạ, mẹ! ta rất đói bụng, chúng ta ăn cơm được không?”

Long Tịch Bảo nuốt nuốt nước miếng, làm bộ đáng tham lam, khiến Phượng Vũ Mặc nở nụ cười: “được rồi, cục cưng ngoan.”

Long Tịch Bảo nhìn đĩa gan heo trước mặt , nhíu nhíu mày, giọng nói thanh thanh: “Bác ca ca ôm một cái.”

Long Tịch Bác nhìn nhìn ánh mắt của bé, vươn đôi tay tiếp nhận thân thể mềm mại của nàng, bắt đầu công việc ép nàng ăn cơm.

Khi tay hần chuẩn bị gấp gan heo:“Bác ca ca, người ta muốn ăn cá.” Long Tịch Bảo nộn nộn tiếng nói hợp thời vang lên, vì thế hần gấp một chút cá đút cho nàng ăn, ăn xong sau lại duỗi tay chuẩn bị gấp gan heo:“Bác ca ca, người ta muốn ăn rau xanh.”....

Long Tịch Bác nhíu nhíu mày, lại uy mỗ nữ ăn mấy miếng rau xanh, khi hần muốn gấp gan heo thì...:“Hiên ca ca ôm một cái!”

Long Tịch Bảo vươn tay nhỏ bé bắt đầu không an phận vụn vụn tiểu thân thể:“Người cho ta ngồi xuống.” Long Tịch Bác trừng mắt nhìn liếc mắt một cái tiểu tử không an phận kia, gấp một ít gan heo uy nàng ăn.

“Không, không ăn cái này.”

“Há mồm.”

“Hiên ca ca....”

“Cực cứng ngoan, hôm nay đều cực cứng bị chảy máu, nên ăn gan heo, rất bổ.” Long Tịch Hiên ôn nhu nói.

Phượng Vũ Mặc đồng tình nhìn cực cứng, liếc mắt một cái, nhỏ nhỏ thanh ở bên tai Long Phi Tịch nói:“Bọn họ quả nhiên là con người.”

Chỉ xây xước da mà thôi, ăn gan heo bổ máu, khẩn trương giống như nàng bị rút mấy trăm cc máu, thật sự là giống biểu hiện năm đó của Long Phi Tịch....

Di truyền thực đáng sợ.

“Mặc nhi cũng muốn ăn gan heo?” Long Phi Tịch cười hỏi

“Không, không cần.” Phượng Vũ Mặc vội vàng cầm miệng, ngoan ngoãn chờ lão công đút cho ăn.

Mặt khác, Long Tịch Bảo còn cùng gan heo đấu đá:“Há mồm, có nghe thấy không, nếu để ta nói lại một lần nữa, người liền thảm.” Long tịch bác lạnh lùng mở miệng, Long Tịch Bảo mếu máo ba mở miệng, chú ý... Là một cái há miệng cực kì nhỏ... Phi thường nhỏ miệng... Long Tịch Bác nhíu nhíu mày kiểm, trực tiếp đem gan heo nhét vào trong miệng nàng.

“Ồ...” Long Tịch Bảo vừa nuốt gan heo một cách chán ghét vừa uất ức nhìn Phượng Vũ Mặc...

Phượng Vũ Mặc đối với nàng chớp chớp mắt, tiếp tục ăn đồ ăn mà lão công đưa đến....

“Cha” Long Tịch Bảo đột nhiên ngọt ngào kêu lên.

“Ân?” Long Phi Tịch nhẹ nhàng đáp.

“Con muốn học võ.” Long Phi Tịch nhìn nhìn vẻ mặt chờ mong của Long Tịch Bảo:“Vì cái gì?”

“Bởi vì học xong rất uy phong a, hì hì, được không cha?” Long Tịch Bảo chớp chớp mắt to, làm nũng nói.

“Học võ rất vất vả.” Long Phi Tịch lại nhìn Long Tịch Bác và Long Tịch Hiên không nói lời nào:“Ta không sợ vất vả, cha , đáp ứng con được không?”

“Được rồi, kêu Bác cùng Hiên giúp người, vậy thì kêu thầy giáo Cung Thành Vũ của Bác và Hiên dạy người.” Long Phi Tịch thần nhiên nói

“Cám ơn cha , cha thật đẹp trai.” Long Tịch Bảo kêu to.

Nghe vậy, Long Phi Tịch cũng cười cười, người hần thích không nhiều lắm, Long Tịch Bảo vừa vặn là một trong số đó.

Lúc này Long Tịch Bảo đang tưởng tượng mình đánh thắng tiểu trụ kia, miệng tươi cười hơ hơ....

(>”

8. Chương 8

Chương 8: Long gia có nữ đang trưởng thành

“Kìa, đó là Long Tịch Bảo đấy.”

“Rất được! rất đáng yêu!”

“Rất giống búp bê trẻ con trong tủ kính.”

“Nếu đời này ta có thể cùng nàng một chỗ, chết cũng không uổng.” Một đám nam sinh xúm lại, nhỏ giọng thảo luận, tất cả ánh mắt bọn họ đều tập trung trên người một cô gái.

Cô gái này mặc váy kiểu cung đình Anh, làm cho nàng vừa dụ hoặc lại vừa hồn nhiên, mái tóc đen mềm mại dài qua lưng làm nổi lên dáng người, trên đầu buộc dây cột tóc thắt nơ bướm, ánh mắt to thần thái sáng láng, lông mi rất dài giống như cánh bướm, khéo léo mũi nhỏ, linh lung đáng yêu, đặc biệt là, miệng nàng thân nhiên dịch hồng nhạt, làn da trắng nõn làm cho nàng trở nên nhu nhược.

Đúng vậy, nàng chính là Long Tịch Bảo, 15 tuổi, Long Tịch Bảo đã muốn làm cho nam nhân lâm vào điên cuồng bởi sự xinh đẹp, mỗi người đều biết Long gia tiểu công chúa ôn nhu khả ái, tinh thông cầm kỳ thi họa, nếu ở cổ đại chính là đệ nhất tài nữ.....

Nhưng là không ai biết, nàng trừ bỏ tinh thông cầm kỳ thư họa, còn tinh thông triết quyền đạo, Judo, không thủ đạo, đấu súng.

Nàng kỳ thật là cô gái phá phách, nhìn từ bên ngoài thì nàng chỉ là cô gái mảnh mai không chịu nổi một đòn.

Còn nhớ rõ lúc 5 tuổi, tiểu thư chửi rửa người nhà của nàng, đánh nàng, 2 tuần sau, nàng tự tay đem tiểu thư vào bệnh viện, có lẽ bạn nghĩ nàng rất tàn nhẫn, nhưng là... Nàng phải cố học tàn nhẫn, nàng phải bảo vệ người nhà của nàng, đó là ràng buộc duy nhất.

Giờ phút này, cô gái đang đi về phía xe ô tô ở đằng trước, một người đàn ông mở cửa xe cho nàng, chỉ thấy nàng cười ngọt ngào, lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ!

Làm tất cả mọi người cùng hít một hơi, ngừng thở, trời ạ... Nàng thật sự là rất dĩa dàng...

Vương Phong nhìn Long Tịch Bảo, tiểu thư nhà bọn họ thật sự rất đáng yêu.

“Vương thúc thúc làm sao vậy?”

“Tiểu thư càng lớn càng xinh đẹp rồi, qua hai năm nữa, cửa lớn Long gia nhất định bị người đến cầu hôn đập nát.” Vương Phong ngồi trên xe, ca ngợi nói.

“Hi hi, Vương thúc thúc nói như vậy, ta sẽ kiêu ngạo mất.” Long Tịch Bảo le lưỡi làm mặt quỷ....

“Ha ha, tiểu thư có tư cách để kiêu ngạo, chúng ta đi thôi, hai thiếu gia đang đợi.”

“Được, Vương thúc thúc chạy nhanh một chút, tính tình Bác ca ca không tốt, không thể để hấn chờ lâu.”

“Được được, tiểu thư ngồi vững.”

Long gia

“Bác ca ca, Hiền ca ca, cha mẹ, con đã trở về.” Ngọt ngào thanh âm từ trong miệng Long Tịch Bảo truyền đến.

“bảo bối của mẹ đã trở về, mau tới đây, mẹ chuẩn bị bánh ngọt ô mai cho con đó.” Phượng Vũ Mặc vui vẻ lôi kéo cánh tay nhỏ bé của Long Tịch Bảo ngồi xuống, thật vất vả hôm nay Long Phi Tịch mới không có ở nhà, nàng rốt cục có thể cùng nữ nhi bảo bối thân thiết một chút!

Ai biết vừa ngồi xuống, nữ nhi bảo bối của nàng đã bị đứa con lớn Long Tịch Bác nhẹ nhàng ôm lên đùi, nàng ai oán nhìn con trai: “Bác, người để cục cưng nói chuyện với mẹ một chút thôi.”

“Chờ lão công của người đi.” Long Tịch Bác không thèm nhìn mẹ đáng thương, duỗi tay vuốt ve sợi tóc dài của Long Tịch Bảo.

“À, cha đâu? Cha sao để mẹ một người ở nhà?!” Long Tịch Bảo kinh ngạc phát hiện, lão cha hận không thể mỗi ngày đem mẹ đặt trong túi áo, lại phá lệ ở nhà.

“Hôm nay mẹ người nói nàng không thoải mái, cho nên cha người để nàng ở trong nhà, nếu bị hấn phát hiện lão bà không thoải mái lại ở phòng khách uống trà ăn bánh ngọt, phỏng chừng người nào đó kết cục nhất định rất thảm.” Long Tịch Hiên ôn nhu giải thích, cũng cầm lấy bánh ngọt từng miếng một uy Long Tịch Bảo ăn. 5 trán Phượng Vũ Mặc hiện ba đường hắc tuyến..... Bọn họ rốt cuộc có phải con nàng sinh không vậy.....

“Bác ca ca buông, ta muốn cùng mẹ ngồi chút.” Long Tịch Bảo không thuận theo, vịn vịn thân thể: “Đừng nhúc nhích, ngồi im!” Long Tịch Bác lạnh lùng quát.

Phượng Vũ Mặc uống ngụm cà phê, nàng khẳng định này hai tiểu tử này nhất định giống Long Phi Tịch, giống nhau đều bá đạo, đừng nhìn Long Tịch Hiên ra vẻ ôn nhu, kỳ thật hấn rất âm hiểm.

“Mẹ chỉ thích ngồi trên đùi cha, có phải hay không, mẹ?” Long Tịch Hiên cười hỏi...

“Ha ha... Ha ha... Ai nói không phải đâu.” Phượng Vũ Mặc rầu rĩ nói... Thấy được rồi chứ, ý tứ của hấn là nói, người dám nói không phải, cha không bóc một tầng da của người mới là lạ.

“Mẹ, người nên lên giường mà nằm đi, để cho cha trở về thấy người ở đây thì rất phiền toái.” Long Tịch Bảo nhỏ giọng nói.

Nói còn chưa nói xong...

“Mặc nhi, người đang làm gì?” Long Phi Tịch lạnh lùng nhìn kiều thê đang ăn bánh ngọt.

Hấn thấy nàng không thoải mái, mới để nàng ở nhà, muốn cho nàng nghỉ ngơi thật tốt, ngược lại, nàng không ở trên giường nghỉ ngơi, lại ở đây nói chuyện phiếm ăn bánh ngọt, làm hấn tưởng nàng mệt lắm chứ...

“Khụ... Khụ... Lão... Lão công, anh đã về.” Thành linh thanh âm, làm Phượng Vũ Mặc sợ tới mức bánh ngọt nghẹn trong cổ họng, phải cố gắng uống một ngụm nước... Tình hình thật xấu...

“En không nằm trên giường, sao lại ra đây ăn bánh ngọt? Ân? Tinh thần rất tốt?” Long Phi Tịch ôm lấy lão bà đang chột dạ, lạnh giọng hỏi.....

“Ta... Ta...” Phượng Vũ Mặc chớp chớp mắt đẹp, ý đồ hoãn lại hình phạt sắp phải thi hành.

“Ha ha, chúng ta trở về phòng hảo hảo tâm sự!!!” Long Phi Tịch ngoài cười nhưng trong không cười, tuyên bố...

Trước khi trở về phòng, hấn xoay người nói: “từ ngày mai, ta sẽ dẫn Mặc nhi đi vòng quanh thế giới, công ty để cho các người quản lý.” Long Tịch Bác và Long Tịch Hiên liếc một cái, trầm mặc.....

“25 năm huấn luyện, các người đã sớm quen rồi, đừng làm cho ta thất vọng.” Long Phi Tịch ra vẻ thần nhiên nói, kỳ thật chỉ có hấn biết, hai đứa con này chính là sự kiêu ngạo lớn nhất của đời hấn, tuy rằng hấn cho bọn họ thời gian không nhiều lắm, nhưng... Hấn yêu bọn họ, bởi vì bọn họ là kết tinh của hấn và Mặc nhi, là ông trời ban cho hấn kiêu ngạo.

“Hảo hảo chiếu cố cục cưng, đừng khi dễ nàng.” Long Phi Tịch nói xong câu cuối cùng, ôm kiều thê đang giãy dụa không thôi trở về phòng.

9. Chương 9

Chương 9: Âu Dương tuyết

Long Tịch ôm Phụng Vũ Mặc trở về phòng, Long Tịch Bảo không có phản ứng nào.....

Một lát sau, chỉ thấy mắt to của nàng chứa đầy nước mắt, hết sức căng thẳng...

“Cục cưng đừng khóc, bọn họ chỉ đi du lịch mà thôi, du lịch xong sẽ trở về.” Long Tịch Hiên ôn nhu dỗ dành bé.

Long tịch bác phìền não xoa tóc: “Khóc cái gì mà khóc, có gì tốt mà khóc, bọn họ không có ở đây, ta và Hiên không phải là vẫn còn ở đây à.”

Long tịch bảo hít mũi một cái, bắt đầu meo meo kêu lên: “Người ta không muốn xa mẹ và cha, bọn họ khi nào thì trở về?”

“Hừ, Bảo Bảo không khóc, cha và mẹ đi chơi là chuyện đáng mừng, thứ họ muốn thế giới của hai người, chúng ta đều trưởng thành rồi, không nên để họ lo lắng, có phải hay không?” Long Tịch Hiên kiên nhẫn dụ dỗ Long Tịch Bảo đã ngừng khóc.

“Không cho phép khóc, nhìn xấu lắm.” Long Tịch Bác dùng khăn giấy lau nước mắt, không kiên nhẫn nói.

Long Tịch Bảo tiếp tục hít mũi một cái, rụt sâu trong ngực Long Tịch Bác, bé dĩ nhiên biết cha mẹ đi vòng quanh thế giới là chuyện tốt, ít nhất bọn họ sẽ rất vui vẻ, nhưng sống chung một chỗ lâu như vậy, bé không muốn, hơn nữa, bọn họ đi, trong nhà chỉ còn Bác, Hiên và mình, ngộ nhờ nàng gây ra chuyện gì, mẹ cùng cha không có ở đây, đến lúc đó ai làm chỗ dựa cho nàng đây, vừa nghĩ lại vừa khóc.

Vừa khóc lại vừa nghĩ, sau đó không lâu, nàng vùi ở trong ngực Long Tịch Bác ngủ thiếp đi.

Cuộc sống ba người chính thức bắt đầu.

————— hoa lệ tuyển phân cách —————

Trong quán cà phê

“Bảo Bảo, cậu nói xem, tớ rất ngu hay không, ha ha, tớ vì anh ta mà làm tất cả, tại sao lại phản bội tớ, có phải tớ không tốt? Không xinh đẹp” Âu Dương Tuyết khẽ mỉm cười, trong vẻ mặt hờn hờ như vậy chỉ có chính nàng biết mình có bao nhiêu tự giễu, thương tâm.

Còn có không cam lòng.

Long Tịch Bảo đau lòng nhìn người bạn thân duy nhất, cô ấy vẫn đẹp như trước kia, nhưng lại thiếu sự tự tin, vì một người con trai không yêu mình mà như vậy, Tịch Bảo nói: “Tuyết Tuyết, con trai thay lòng đổi dạ không cần lý do, cậu rất tốt, rất đẹp, nếu như cậu muốn nghe đáp án, tớ sẽ trả lời là không phải vấn đề cậu ngu hay đối xử tốt với anh ta để anh ta phản bội, đừng trách tớ không quan tâm tới cậu, Tuyết Tuyết, nhớ, trên thế giới này, không có gì đáng giá để cậu dùng tự ái trao đổi, cậu biết không, cậu bây giờ, không có tự ái, cậu muốn anh ta yêu cậu, mong muốn quay lại bên nhau, nếu quay lại thì sao, lần đầu bắt trung, trăm lần không tha, Tuyết Tuyết mà trước kia tớ biết, không bởi vì nghèo khó mà cảm thấy kém người ta một bậc, không bởi vì khó khăn mà bán mình, không bởi người khác giàu sang mà nịnh nọt, Tuyết Tuyết, cậu khóc đi, khóc to lên để quên hết tất cả, đồng ý với tớ, sẽ trở về Tuyết Tuyết trước kia, được không?”

Long Tịch Bảo ngọt ngào nhẹ nhàng trấn an, Âu Dương Tuyết ánh mắt ngốc ngốc nhìn cô, đây là Bảo Bảo.

Cô luôn làm nũng, như một đứa bé chưa trưởng thành, làm cho người khác không nhịn được muốn che chở, bảo vệ cô, nhưng lúc quan trọng, cô lại luôn bình tĩnh suy nghĩ, làm cho người khác an tâm.

Âu Dương Tuyết nhào vào trong lòng Long Tịch Bảo, bắt đầu òa, như muốn đem tất cả đau lòng phát tiết ra ngoài. 72 Người chung quanh rồi rít nhìn chăm chú các cô, Long Tịch Bảo hướng về họ cười nhẹ.

Nhất thời, tất cả mọi người đều dừng lại.

(Viên cuộn cuộn: thì ra là mi cũng có năng lực làm hóa đá người khác à?...Long Tịch Bảo: tất nhiên, thiên sinh lệ chất nan tự khí, ai kêu mi đem ta viết đẹp như vậy đâu.....Viên cuộn cuộn: o()o)

Cô ôm Âu Dương Tuyết đang khóc thút thít mà bả vai run rẩy, vỗ nhẹ lưng của cô ấy, nước mắt cũng lặng lẽ chảy xuống.

Không biết bao lâu, khi Âu Dương Tuyết khóc đủ rồi, áo của cô cũng ướt.

Âu Dương Tuyết ngẩng đầu nhìn áo cô, xin lỗi, nhỏ giọng nói: “Tớ tốt hơn nhiều rồi.”

“Vây đi thôi!” Long Tịch Bảo đứng lên, kéo Âu Dương Tuyết tới cửa.

“Đi đâu?” Âu Dương Tuyết lơ mờ hỏi, không phản ứng kịp.

“Ngu ngốc, đương nhiên là đi báo thù, tớ đã phái người tra được bọn họ đang ở sex-club lêu lổng, dám bắt nạt Tuyết Tuyết của tớ, xem tớ dọn hẩn thế nào!” Long Tịch Bảo dùng ngón tay chà chà chiếc mũi nhỏ, đi ra phía ngoài, để lại một đồng người trong trạng thái hóa đá.

10. Chương 10

Chương 10: kết quả của người thứ ba

Bên trong Sex-club

Một người con trai ăn mặc rất bảnh ôm lấy cô gái hôn nóng bỏng, mà người con gái này mang váy ngắn lộ ra hơn nữa gò ngực.

Những người chung quanh hoặc nhiệt tình uốn lượn thân thể theo âm nhạc của DJ , hoặc mơ mơ màng màng vì ma túy, Long Tịch Bảo nhíu mày, cô lần đầu tiên tới nơi như thế này.

Nói thật, cô rất ghét loại không khí ở đây, làm người ta cảm giác không thoải mái, cô dắt Âu Dương Tuyết đi thẳng tới hai kẻ đang hôn đến không biết trời đất là gì. Nhìn cậu nam nữ trước mặt, cô nở nụ cười tà ác, vươn ngón tay trắng nõn thon dài, nhẹ nhàng chọc chọc cánh tay của gã kia, tên kia khẽ chửi bậy một tiếng ngẩng đầu lên: “Ồ. b” Vừa định mở miệng chửi, nhìn thấy Long Tịch Bảo thì câm ngay lập tức.

Hắn ngốc lăng nhìn người giống búp bê trước mặt, nói không nói ra một câu.

Long Tịch Bảo lộ ra nụ cười ngọt ngào điên đảo chứng sinh , hai má lúm đồng tiền đáng yêu làm cho cô rất đơn thuần lại vô hại: “Xin hỏi anh họ Trần phải không ạ?” người con trai sững sờ một chút, tùy tiện nói: “Đúng vậy.”

“Vây anh là Trần Phi đúng không?” thanh âm ngọt ngào kết hợp với khuôn mặt xinh đẹp lại đáng yêu, dùng hai chữ để hình dung: vô địch! Ba chữ: rất vô địch! Bảy chữ: đó là siêu cấp vô địch!

“Đúng vậy.” Chỉ thấy người con trai còn ở trong trạng thái khiếp sợ .

“Vây thì đúng rồi.” Long Tịch Bảo cười cười, quay đầu lại nói với bồi bàn: “anh à, tôi muốn một chai bia được không?”

Bồi bàn cũng sững sờ nhìn cô gái, một lúc sau mới cầm một chai bia đưa cho cô.

“Cám ơn nha.”

Long Tịch Bảo rất lễ phép nói cám ơn, nắm lấy miệng chai bia, thành linh đập vào đầu tên Trần Phi kia.

“Phanh” một tiếng, thế giới yên tĩnh. . . 43 . . .

“A ” Trần Phi ôm đầu chảy máu không ngừng, ngồi chồm hổm trên mặt đất, gào thét inh ỏi.

Người chung quanh cũng kinh ngạc nhìn cô gái đánh hắn, cô mặc váy cổ điển, cổ và tay mang vòng, tóc đen gần chạm hông tùy ý xỏa tung, trên đầu cài dây cột tóc hình nơ bướm cùng màu với trang phục, chiếc mũi khéo léo, đôi môi phần hồng.

Cô giống như nàng tiên cá, mơ mơ ảo ảo. d8 Mới vừa rồi là cô dùng chai rượu đập lên đầu gã đàn ông kia sao? Khán giả không xác định được?

Lúc này, a đàn bà ăn mặc hở hang đột nhiên hét rầm lên: “A ~ cô làm gì thế hả!”

Long Tịch Bảo cười ngọt ngào nhìn ả: “Không làm gì cả, vừa rồi tay trơn một chút.”

Người kia nhìn Long Tịch Bảo, phát hiện người bên cạnh cô – Âu Dương Tuyết: “Là ncô! Làm gì? Tìm người đến giúp cô ra oai sao?”

Âu Dương Tuyết nắm chặt tay nhỏ bé của Long Tịch Bảo, không lên tiếng.

“Giành? Giành cái gì? Hấn sao?” Long Tịch Bảo cười, chỉ chỉ tên đàn ông ngồi chồm hổm trên mặt đất kêu rên.

“Mày dám đánh đàn ông của tao, đồ chết tiệt.” ả cầm tức gờ tay lên chuẩn bị cho Long Tịch Bảo một cái tát.

ả vừa mới gờ tay lên, chỉ nghe thấy “Xoạch” một tiếng,

Tiếng kêu rên của người đàn bà kia: “A ~ tay của tôi” chỉ thấy nữ nhân dùng tay trái ôm lấy tay phải, hình như là gãy xương.

Không ai trông thấy Long Tịch Bảo ra tay khi nào, cũng không có ai tin là Long Tịch Bảo ra tay.

“Ai nha, cô làm sao vậy?” Long Tịch Bảo kinh ngạc nói, mắt to sợ hãi nhìn người đàn bà trước mắt kêu đau không dứt.

Âu Dương Tuyết sợ hết hồn: “Bảo Bảo, thôi, chúng ta đi thôi.”

Long tịch bảo nhìn một chút Âu Dương Tuyết, đi tới chỗ tên đàn ông vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất kêu đau: “Trần Phi, anh nhớ kỹ, hôm nay tìm anh gây chuyện là tôi Long Tịch Bảo, từ nay về sau, anh còn dám lại gần Âu Dương Tuyết 1 mét, thì tôi sẽ lấy mạng của anh, tin không thì tùy, trừ phi anh nghĩ tới thể lực của tập đoàn Long Vũ.” Thanh âm nhẹ nhàng lại làm cho gã trên mặt đất không rét mà run.

Tiếp theo, Long Tịch Bảo lại đi tới trước mặt ả kia: “Tình yêu của cô là sự dẫm đạp lên người khác mà có, một ngày nào đó cô cũng sẽ bị nằm ở dưới chân người khác mà thôi, tự giải quyết cho tốt.” Nói xong, lôi ra khăn tay lụa xoa xoa tay, sau đó ném xuống đất, cũng không quay đầu lại, kéo Âu Dương Tuyết đi.

(Viên cuộn cuộn: tại sao lau tay, lau xong còn vứt bỏ, thật lãng phí!.....Long Tịch Bảo: mới rồi không phải dùng tay bẻ gãy cổ tay của ả sao? Ta có tính thích sạch sẽ, không muốn đụng vào thứ bẩn thỉu..... Viên cuộn cuộn: Ặc!!!! >”

p/s: đã post kịp bên blog! T^T

11. Chương 11

Chương 11: trừng phạt

Ra khỏi SEX-CLUB Long Tịch Bảo vui vẻ dắt Âu Dương Tuyết hưng phấn mà nói: “Tuyết Tuyết, vui hay không, hết tức chưa?”

Âu Dương Tuyết cảm động gật đầu: “Bảo Bảo cảm ơn cậu, có lúc tớ thấy cậu giống như 19 tuổi hơn tớ luôn.”

Long Tịch Bảo giả bộ tức giận nói: “Cậu chê tớ nhỏ đúng không, tớ chính là sinh viên Đại Học 15 tuổi đó. Không nên xem thường sự thông minh của tớ.”

“Ha ha, được, tớ mời cậu đi ăn kem được không?” Âu Dương Tuyết cười, ngắt lời Long Tịch Bảo.

Long Tịch Bảo vội vàng đem bàn tay nhỏ bé nắm thành hai quả đấm nhỏ, ánh mắt tròn xoe lóá sáng nhìn Âu Dương Tuyết, chỉ thiếu cái đuôi thôi.

Âu Dương Tuyết cười khế một tiếng: “Thôi tôi chờ, đừng bày ra hình dáng đáng yêu như vậy để mê hoặc tớ.”

Long Tịch Bảo đột nhiên nắm lấy tay Âu Dương Tuyết bé cười nói: “Đúng vậy, Tuyết Tuyết cười lên rất xinh đẹp, đây mới là Tuyết Tuyết của tớ.”

Âu Dương Tuyết cảm động ôm Long Tịch Bảo mà rơi nước mắt, được biết cô ấy là hạnh phúc lớn nhất của cô.

“Được rồi, người khác không biết còn tưởng có less ở đây thì khổ.” Long Tịch Bảo cười nói, hai cô gái vừa khóc vừa cười, hoàn toàn không phát hiện sau lưng có hai kẻ đẹp trai vẻ mặt tái xanh.

“Long tịch bảo! (Bảo Bảo)”

Ồ? thanh âm nghe quen tai ghê, Long Tịch Bảo theo bản năng quay đầu lại, Phạt nói 500 năm quay đầu lại mới thấy kiếp này gặp thoáng qua. 3 . .

Cô quay đầu rồi, nhưng nhất định không thể nào gặp thoáng qua được. 9 . . Khổ rồi, khổ rồi.

“Bác. cd . . Hiên. 6 . . Ha ha. cb . Sao lại trùng hợp như vậy?”

“Em cứ nói đi?” Long Tịch Bác cười lạnh nhìn cô bé đang chột dạ kia.

“A hôm nay bầu trời thật là mát mẻ, rất mát mẻ, anh Bác, anh hôm nay thật sự là đẹp trai ! !”

Long Tịch Bác nhìn cô bé nịnh hót, tiếp tục nhả ra luồng khí lạnh lẽo, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Em cũng rất xinh đẹp, đặc biệt là lúc cầm chai rượu!”

-_-||| quả nhiên bị nhìn thấy : “Phượng Kiệt, đưa Âu Dương tiểu thư về nhà.” Long Tịch Hiên nhàn nhạt phân công, nghe tiếng không biết đang giận hay vui.

“Bảo Bảo. . .” Âu Dương Tuyết lo lắng nhìn Long Tịch Bảo.

“Tuyết Tuyết, cậu về trước đi, ngày mai gặp lại ở trường học.” Long Tịch Bảo cười, đẩy Âu Dương Tuyết tới bên cạnh Phượng Kiệt.

“Vây cũng tốt, ngày mai gặp, cậu. . . 3 Cần thận một chút.” Nói xong ngoan ngoãn đi theo Phượng Kiệt về nhà.

Chờ Âu Dương Tuyết đi xa, cô lập tức cười ngọt ngào chạy tới trước mặt Long Tịch Hiên, vươn tay nhỏ bé nắm lấy ống tay áo cậu, bắt đầu lắc trái lắc phải: “Hiên ca ca các anh sao lại tới đây, Bảo Bảo tưởng tượng là các anh bởi vì nghe được ý nghĩ của Bảo Bảo mà đến đây phải không?”

(Viên cuộn cuộn: cô có cảm thấy cô dối trá không hả? Cô không thấy có lỗi với lương tâm mình sao? _____
Long tịch bảo: Xin lỗi lương tâm, ta tình nguyện bán linh hồn của ta! ! ! _____Viên cuộn cuộn: cô thật khoa trương _____
Long Tịch Bảo: mi biến đi!)

“Bảo Bảo, em không ngoan!” Long Tịch Hiên vẫn thản nhiên nói.

“Em ấy có lúc nào ngoan đâu!” Long Tịch Bác hừ lạnh nói.

“. 5c”

“Về nhà, xem tôi xử em thế nào!” Long Tịch Bác trực tiếp ném cô vào trong xe rồi đi.

Phong khách Long gia

Quỳ gối, Long Tịch Bảo từ nhỏ đến bây giờ đều diễn: ‘ một là cúi đầu ôn nhu ’ cái này trong tiểu thuyết thì đây là động tác cơ bản mà hiệu quả nhất của nữ chính.

“Em bây giờ lớn rồi phải không, dám dùng chai bia đập vào đầu người ta rồi hả ? !” Long Tịch Bác cầm trên tay một cây roi mây, đi qua đi lại trước mặt Long Tịch Bảo.

“Tại hấn không đúng chứ bộ, anh biết hấn đối xử với Tuyết Tuyết như thế nào không? Hấn nói: ‘anh cho em ấm áp, em tặng anh hưng phấn, chúng ta không nợ nhau gì nữa! ’ lời như thế hấn cũng nói được, em đập như thế cũng quาด hiên rồi.” Long Tịch Bảo meo meo kêu lên.

Long tịch bác ngăn người một chút, ngay sau đó cả giận nói: “Long Tịch Bảo, em có đáng bị đánh không? !”

“ . b1”

“Bảo Bảo, em nhận lỗi với anh Bác đi.” Long Tịch Hiên ở một bên nhắc nhở.

“Bác, em sai rồi, lần sau không dám nữa, anh tha cho em nhé!” Long Tịch Bảo tiếp tục meo meo nói.

“Lỗi gì?”

“Em không nên cầm bình đập vào đầu của hân.” Meo meo meo meo

“Còn gì nữa không?”

“Không nên lừa các anh nói là đi dạo phố xem phim.” Meo meo meo meo

“Còn gì nữa không?”

“Còn có? Để cho em suy nghĩ một chút. . .” Meo meo meo meo

“Cái em sai lớn nhất là không nên đi đến SEX-CLUB! !” Long Tịch Bác không nhịn được quát.

“ . 00 67 Dạ, Tịch Bảo biết sai rồi.” Meo meo meo meo

“Em!” Long Tịch Bác bị cô meo meo nói, làm cho sự tức giận không có nơi phát ra.

“Được rồi, Bác, để cho Bảo Bảo đứng lên đi, phạt thế được rồi, em ấy cũng biết sai rồi mà.” Long Tịch Hiên lên tiếng xin xỏ cho.

“Hừ!” Long Tịch Bác hừ lạnh quay đầu, không nhìn bọn họ.

Long tịch hiên ôm lấy Bảo Bảo nhẹ giọng nói: “Lần sau không được đi đến những nơi như vậy, trừ phi có anh và Bác đi cùng, biết không?”

“Dạ.”

Trận phong ba này, cứ như vậy kết thúc.

12. Chương 12

Chương 12: Doãn Thiên

“Bảo Bảo, ngày hôm qua cậu không bị sao chứ?” Ở phòng ăn, Âu Dương Tuyết lo lắng hỏi Long Tịch Bảo.

“Không sao không sao, bọn họ không muốn đánh ta đâu.” Long Tịch Bảo vừa ăn vừa nói, một chút hình tượng thực nữ cũng không có.

“Nhưng hôm qua họ có vẻ rất tức giận.” Âu Dương Tuyết lấy khăn giấy đưa cho người nào đó.

“Yên tâm đi, Tuyết Tuyết, hai anh đối với tớ rất tốt, tại sao có thể có chuyện gì được, sao cậu không ăn? Hôm nay đồ ăn rất ngon đấy.” Long Tịch Bảo hai mắt sáng lên nhìn thức ăn trong chén của Âu Dương Tuyết.

“Tớ ăn không vô, sáng sớm hôm nay ăn quá nhiều, cho cậu ăn đấy.” Âu Dương Tuyết cười cười, gấp tất cả đồ ăn trong chén cho Long Tịch Bảo.

Long Tịch Bảo rất không khách khí ăn: “Tuyết Tuyết, cậu thật tốt, buổi chiều chúng ta cúp tiết đi ăn kem ly đi?”

Âu Dương Tuyết sờ sờ cái trán.

Ăn ăn ăn, dường như trong đầu Bảo Bảo mỗi ngày trừ ăn ra vẫn là ăn.

“Được, làm theo ý cậu đi.”

“Hi hi, vậy chúng ta ăn nhanh rồi đi.” Nói xong Long Tịch Bảo lại vùi đầu chiến đấu.

Cơm nước xong, Long Tịch Bảo kéo Âu Dương Tuyết đi từ từ ở trong sân trường.

“Tuyết Tuyết, cậu còn thích tên khốn kia không?” Long Tịch Bảo giống như lơ đãng hỏi!

Âu Dương Tuyết hơi ngẩn người một chút, sau đó trả lời: “Không, tất cả đã qua rồi!” Người đàn ông như vậy, không biết mình sao lại yêu được nhiều năm như vậy .

“Vậy thì tốt, hôm nào tớ tìm cho cậu một chàng bạch mã hoàng tử chân chính, cậu thấy Phượng Kiệt như thế nào, lớn lên đẹp trai, có tiền, hơn nữa thân thủ lại tốt, nếu cậu cặp với hắn, về sau không sợ không có tiền dùng, lúc không có chuyện gì làm thì có thể đi du lịch, có khi lại có một bảo kê miễn phí đấy.” Long Tịch Bảo nói xong, không phát hiện người bên cạnh mặt đỏ tới mang tai rồi, đợi cô phát hiện ra thì

“Trời ạ, tớ chỉ tùy tiện nói một chút, cậu coi trọng hắn ư, nếu như là thật, cậu nói một tiếng, tớ lập tức tạo cơ hội cho hai người nha.”

Âu Dương Tuyết đỏ mặt đuổi theo tên kia.

Hai cô gái xinh đẹp người đuổi người chạy, cho đến . 77 .

“A ~” Long Tịch Bảo hét lên một tiếng, ngã trên mặt đất, ơ, không đứng, sao không đau nhỉ.

“Cô gái à, cô dè dủ chưa, đủ rồi thì đứng lên đi.” Giọng nói dễ nghe từ đỉnh đầu truyền đến, Long Tịch Bảo ngẩng đầu lên.

Oa, đẹp trai, mày kiếm, lông mi thật dài, mắt phượng tà mị, lỗ mũi ngạo nghễ héch lên, môi mỏng màu hồng nhạt, làn da mật ong, hắn thật là đẹp! Long Tịch Bảo không khỏi nhìn thật kĩ.

“Này, mặc dù cậu không nặng lắm, nhưng cậu dè tôi có vui không?” Doãn Thiên nhú nhú mày kiếm, trêu nói.

Long Tịch Bảo lấy lại tinh thần bò dậy: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cậu không sao chứ, tôi không phải cố ý.”

Long Tịch Bảo đưa tay kéo tên đẹp trai trên mặt đất, liên tiếp nói xin lỗi, thật mất thể diện, lúc đó Âu Dương Tuyết vừa đuổi tới, gấp gáp hỏi: “Bảo Bảo, không sao chứ, có bị thương không?”

“Không có, tớ không sao, chẳng qua là . 8” Long Tịch Bảo bất đắc dĩ nhìn tên đẹp trai bên cạnh, thật xấu hổ.

“Không có việc gì là tốt, đi thôi, chúng ta đi ăn kem.” Âu Dương Tuyết dắt tay Long Tịch Bảo chuẩn bị đi, Long Tịch Bảo nhỏ giọng nói: “Tuyết Tuyết, tớ mới vừa đụng vào người kia, cậu chờ tớ một chút, tớ tới ngay.” Nói xong, đi tới trước mặt tên đẹp trai: “Kia. 5e f xấu hổ quá, anh có bị thương không?” Long Tịch Bảo hỏi.

“Té thì không bị thương, nhưng cậu làm đổ mất cà phê của tôi.” Tên đẹp trai nhẹ nhàng mỉm cười, chỉ chỉ ly cà phê tung tóe trên đất.

“Ồ? Thật xấu hổ, bây giờ chúng tớ muốn đi ăn kem, cửa tiệm bán nhiều loại nước uống, tôi.... 58 mời đi uống..., coi như bồi thường lại, được hay không vậy?” Long Tịch Bảo vuốt ve tóc nói.

“Được, tôi cũng muốn ăn kem, nhưng mà, mời cậu nha.” Đẹp trai cười cười, hờn hờ đồng ý.

“Không thành vấn đề, ha ha, đi thôi.” Long Tịch Bảo hào phóng dắt kẻ đẹp trai mới quen đi tới chỗ Âu Dương Tuyết.

Doãn Thiên nhú mày, nhìn Long Tịch Bảo, Long tịch bảo bị hắn nhìn, không nhịn được hỏi nói: “Sao vậy?”

“Cậu rất dễ quen người lạ sao?” Tên đẹp trai nhìn cách tay cô đang nắm lấy mình:mềm nhũn , nhỏ nhỏ, nhưng thật ấm áp.

“Không phải vậy, chẳng qua cảm thấy có duyên với cậu thôi, tớ là Long Tịch Bảo, cậu tên gì?” Long Tịch Bảo xin lỗi, buông tay.

“Doãn Thiên.” Doãn Thiên thần nhiên nói.

Không hiểu sao có một cảm giác mất mát, chỉ vì cô buông tay hắn ra, hai người đi đến bên cạnh Âu Dương Tuyết.

“Tuyết Tuyết, tớ xin giới thiệu đây là Doãn Thiên, tớ mới vừa đụng vào hắn, làm đổ cà phê, cho nên tớ muốn bồi thường lại, chúng ta cùng đi ăn kem thôi.” Long Tịch Bảo dắt tay Âu Dương Tuyết định đặc nói.

Âu Dương Tuyết nhìn Doãn Thiên: “Được, vậy chúng ta đi thôi.” Vì vậy hai cô gái xinh xắn cùng một kẻ đẹp trai cứ như vậy mà trắng trợn trốn tiết đi uống cà phê, ăn kem.

13. Chương 13

Chương 13: Người bạn thứ hai

Quán kem...

“Cho em 3 ly Cappuccino, ba đĩa ‘ Mạn Châu Sa Hoa ’, và 3 ly socola, tạm thời như vậy đã, cảm ơn chị.” Long Tịch Bảo quen miệng nói đồ mình thích ăn, sau đó hưng phấn nhìn Âu Dương Tuyết và Doãn Thiên: “Những thứ đó có được không, các cậu có muốn ăn thứ khác không?”

Âu Dương Tuyết cười cười: “Cậu thích là tốt rồi.”

Doãn Thiên liếc nhìn cô.

Long Tịch Bảo vẻ mặt tự tin nhìn Doãn Thiên: “Yên tâm, tớ đảm bảo cậu ăn lần đầu tiên, thì muốn tới lần thứ hai.”

“Thức ăn nơi này có tên rất kì lạ, Mạn Châu Sa Hoa không phải là tên loài hoa sao?” Doãn Thiên nhẹ giọng hỏi.

“Đúng vậy a, Mạn Châu Sa Hoa có tên là Bỉ Ngạn Hoa, là một trong số loài hoa tớ thích nhất đó, ở chỗ này là loại kem có tiếng, socola ở đây ăn cũng rất ngon, tớ lần nào tới đây cũng ăn.” Long Tịch Bảo vừa nói đến đây, nước miếng suýt nữa chảy ra.

“Đúng vậy, đúng vậy, ăn xong còn mang về!” Âu Dương Tuyết buồn cười gõ gõ đầu nhỏ của Long Tịch Bảo trên nôi.

Long Tịch Bảo nhún nhún vai, mặt cười ngọt ngào nhìn Doãn Thiên: “Này, tớ mời cậu uống cà phê coi như bồi thường lại nha, tớ còn mời cậu ăn bánh ngọt, như vậy cậu có phải nên bỏ ra cái gì không?”

Doãn Thiên cười cười: “Được, cậu muốn cái gì?”

“Tớ muốn cậu, tớ chỉ có Tuyết Tuyết là bạn, cậu là bạn thứ hai của tớ được không?”

Long Tịch Bảo cười rục rịch, hai má lúm đồng tiền làm cô dễ thương vô cùng.

Âu Dương Tuyết sững sốt, ngay sau đó khôi phục lại, vuốt ve đầu Long Tịch Bảo: “Thế nào, Bảo Bảo buồn ư, ghét tớ sao?” Long Tịch Bảo vội vàng ôm lấy cánh tay Âu Dương Tuyết làm nũng: “Không phải đâu, Tuyết Tuyết là bạn cả đời của tớ, tớ sao ghét cậu được.”

“Chẳng lẽ cậu thấy người ta đẹp trai, cho nên mới nói như vậy ư, ha ha.” Âu Dương Tuyết tiếp tục trêu chọc, cô cũng thấy kì lạ, Bảo Bảo thật ra không muốn làm thân với bất cứ ai, trừ mình ra, cô ấy đều không nói với người khác một câu, vì sao cô ấy lại chủ động làm quen một người lạ?

Long Tịch Bảo cau cái mũi nhỏ đáng yêu, khinh thường nói: “Không phải đâu, đẹp trai tớ ngày ngày đều nhìn, Anh Bác và anh Hiên đều là đẹp trai đấy.”

“A? Vậy tớ rất muốn biết, tại sao cậu lại thế, nghe nói thiên kim Long gia rất cao ngạo không thích thân cận người khác mà?” Doãn Thiên nhẹ giọng hỏi, thanh âm bình tĩnh nghe không rõ hắn đang vui hay buồn.

“Ha ha, không phải là tớ không thích thân cận người khác, mà là tớ không thích người thân cận đối với tớ vì mục đích, cậu biết tớ thích thân cận hạng người gì sao?” Long Tịch Bảo cười yếu ớt nhìn Doãn Thiên.

Doãn Thiên nhìn Long Tịch Bảo: “Hạng người gì?”

Long tịch bảo chạy đến bên người hắn, đôi môi dán vào lỗ tai của hắn: “Người cô đơn, người buồn bã, người hiền lành, giống như cậu vậy.” Nói xong cười hì hì quay lại chỗ ngồi, để lại một tên con trai ngơ ngác.

Doãn Thiên thu lại tâm, cười tà: “Được, vậy tớ sẽ làm người bạn thứ hai của cậu, về sau theo cậu nha.”

“Không thành vấn đề, vậy tớ và Tuyết Tuyết sẽ kêu cậu là Thiên Thiên nha?”

“Thiên Thiên. . .” trán Âu Dương Tuyết rơi xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Thiên Thiên. . .” trán Doãn Thiên xuất hiện ba đường hắc tuyến.

“Thế nào, các cậu không thích sao, vậy thì Thiên nhi nhá?”

“. b”

“. a9”

“Không tốt à? Vậy thì kêu là Thiên đi!”

Âu Dương Tuyết gật đầu một cái.

“Tuyết thì có thể gọi như vậy, cậu mới 15 tuổi, mặc dù nhận không ra, nhưng cậu thật sự là mới 15 tuổi, cho nên cậu phải gọi tớ là anh Thiên!” Doãn Thiên nhàn nhạt nói.

“Anh Thiên thì anh Thiên, vậy bắt đầu từ ngày mai cậu phải cùng chúng tớ ăn cơm cùng nhau, chơi đùa cùng nhau nha.” Long Tịch Bảo lại chạy đến trước mặt hắn, ôm lấy tay của hắn lắc tới lắc lui. Doãn Thiên bị dáng điệu đáng yêu của cô không khỏi cười cười: “Được.”

Nói xong thì phục vụ đã đem thứ bọn họ gọi đến, Long Tịch Bảo vui vẻ ngồi xuống, tay trái tay phải đều cầm thìa, bên trái cắn 1 miếng bánh ngọt, bên phải ăn một miếng kem.

Doãn Thiên nhìn tướng ăn của cô, không khỏi cười khẽ một tiếng, nhìn Âu Dương Tuyết hỏi: “Bình thường cô ấy đều là ăn như vậy sao?”

Âu Dương Tuyết cũng cười cười: “Thói quen.”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười một tiếng, bắt đầu ưu nhã thưởng thức vị ngon bánh ngọt và kem, Doãn Thiên liếc một cái Long Tịch Bảo, ánh mắt lóe lóe, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường.

14. Chương 14

Chương 14: nụ hôn đầu

Tạm biệt Doãn Thiên và Âu Dương Tuyết, Long Tịch Bảo vui vẻ mang theo túi đựng socola đi đến tập đoàn Long Vũ.

Hôm nay tâm tình thật tốt, chẳng những giải quyết gọn nhẹ tình cảm của Tuyết Tuyết mà còn quen được Doãn Thiên.

Thật ra thì cô cũng không biết vì sao mình muốn làm quen hắn, chỉ biết là lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt của hắn thì thương hại, ánh mắt của hắn đẹp thì đẹp thật nhưng lại chứa quá nhiều bí mật, giống như cô đơn, giống như giấy giụa, vừa giống như bi thương, người như vậy thật tội nghiệp.

Một người như vậy, không biết từ đâu đến làm cho cô cảm thấy đau lòng, muốn cho hắn ấm áp, muốn nhìn hắn có nụ cười phát ra từ nội tâm, đó nhất định là trên thế giới đẹp nhất trong nháy mắt rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại đã đến Long Vũ , Long Tịch Bảo lấy điện thoại di động ấn một dãy số quen thuộc.

Sau đó không lâu (Alo, Bảo Bảo à, sao vậy) giọng nói Long Tịch Hiền ôn nhu từ trong điện thoại truyền ra.

(Anh Hiền, em đang ở dưới lầu, các anh mau đến đón em lên đi, người ta mang theo đồ ngon cho các anh đấy) Long Tịch Bảo làm nũng meo meo kêu lên.

(ở lầu dưới ư? Đừng chạy lung tung, anh xuống đón em đây!)

Long Tịch Hiền vội vàng cúp điện thoại, vọt xuống lầu dưới, vừa tới lầu dưới đã nhìn thấy một cô bé xinh đẹp như thiên sứ nhìn hẩn cười ngọt ngào , thở dài! đi tới trước mặt cô, cầm lấy tay nhỏ bé: “Ồ, em không phải là đang đi học ư? Sao lại tới đây, Còn nữa..., muốn tới tại sao không gọi Vương Phong đi đón em , lỡ đi lạc thì sao, không nghe lời.” Long Tịch Hiền đưa tay sờ sờ mũi cô mà trách cứ.

“Người ta muốn thấy anh Hiền mà, Còn nữa..., người ta không phải là con nít nữa rồi nha, làm sao đi lạc được, anh Hiền luôn coi người ta như con nít ỉ.” Long Tịch Bảo đôi môi đỏ mọng, bất mãn kháng nghị

“Được rồi, Bảo Bảo của chúng ta là con nít lớn, ha ha, đi thôi, anh Bác còn ở trên lầu chờ em đấy.” Long Tịch Hiền mái tóc dài của cô, dắt cô đi lên lầu.

Vừa mới mở cửa ra, Long Tịch Bác còn chưa thấy rõ người vào là ai, chỉ nhìn thấy một bóng trắng thoáng qua, người khác đã nhào vào trong ngực của hắn, làm nũng nói: “anh Bác! anh thấy em tốt không, biết các anh làm việc khổ cực, nên đem bánh ngọt đến cho các anh ăn nha.” Long Tịch Bảo vẻ mặt nịnh hót cười ngọt ngào, hôn nhẹ lên mặt Long Tịch Bác.

Long Tịch Bác nhíu đôi lông mày xinh đẹp: “Bây giờ không phải đang đi học sao?” Bên hời bên đem bé đặt ở ngồi trên đùi hắn.

“Người ta nhớ anh, nên tới nhìn anh mà, anh không nhớ em sao?” Long Tịch Bảo vô tội chớp chớp mắt, uất ức nói.

Long Tịch Bác véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của cô: “Lần sau muốn tới thì gọi Vương Phong đi đón em , đi một mình rất nguy hiểm, có nghe thấy không?”

“Biết biết, lẩm lời giống y anh Hiền.” Long Tịch Bảo lầu bầu lẩm bẩm nói.

Long Tịch Bác xoắn lổ tai của cô, nhẹ nói: “em nói ai lẩm lời? Hả?”

“A đau! anh Bác!”

.....

“Bánh ngọt, bánh ngọt, anh Kiệt đâu? em cũng mua phần cho anh ấy mà.”

“em để ý cậu ta sao? Thích cậu ấy?” Long Tịch Bác lạnh lùng hỏi.

“Nào có,người em thích nhất chính là anh và anh Hiền rồi mà, người ta chẳng qua là mua thêm vài cái mà thôi!”

“Hừ!”

Lúc này Phượng Kiệt đột nhiên gõ cửa.

“Vào đi” Long Tịch Hiền nhẹ nói.

“cậu Hiền, đến lúc đi họp rồi.” Phượng Kiệt cung kính nhắc nhở.

“Được, tôi lập tức đến.” Nói xong, Long Tịch Hiền nói với Long Tịch Bảo: “Bảo Bảo ở chỗ này ngoan ngoan, anh họp xong sẽ trở lại, chúng ta cùng nhau về nhà biết không?”

Long Tịch Bảo đưa tay nhỏ bé gơ gơ: “anh yên tâm đi, em sẽ ngoan ngoan chờ anh trở về mà.”

Long Tịch Hiền lắc lắc đầu cười, đi họp. 8 Long Tịch Bảo vội vàng đem hộp đựng bánh mở ra, dùng muỗng nhỏ khoét một góc bánh đưa đến khóe miệng Long Tịch Bác, hưng phấn mà nói: “anh Bác, ha ha, xem ăn được không?”

Long Tịch Bác nhìn cô, há miệng, nuốt vào, thật ngọt. bd

Long Tịch Bảo nhìn Long Tịch Bác cau mày, thất vọng nói: “Ăn không ngon sao?”

“Ăn ngon, em cũng ăn đi!” Long Tịch Bác cầm lấy chiếc muỗng trong tay cô, bắt đầu cho công việc, Long Tịch Bảo từng ngậm từng ngậm một nhai nuốt, ngay cả kem dính miệng cũng không biết.

Long tịch bác mất hồn nhìn bé đáng yêu, thần xui quỷ khiến thế nào mà cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của cô.

“A ”

Long Tịch Bảo trừng to mắt, nhìn khuôn mặt phóng đại của Long Tịch Bác, môi của anh đang dán vô môi cô.

“Há miệng.” Giọng nói Long Tịch Bác khàn khàn mà hấp dẫn, Long Tịch Bảo nghe lời khê mở cái miệng nhỏ nhắn, Long Tịch Bác lập tức duỗi đầu lưỡi đi vào, hút lấy sự ngọt ngào của cô.

Không biết qua bao lâu, khi Long Tịch Bảo ngồi phịch trên người Long Tịch Bác, Long Tịch Bác mới lưu luyến kết thúc nụ hôn ngọt ngào này.

Đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô, khàn khàn nói: “Lần sau phải dùng mũi để hôn hấp.”

Long Tịch Bảo còn ở trong trạng thái khiếp sợ, bọn họ vừa làm cái gì? Là hôn sao? Anh Bác hôn cô?

“Ồ?” Long Tịch Bảo đưa tay lau môi của mình, hồi lâu mới nói: “anh Bác, vừa rồi. 11 . . anh hôn em phải không?”

“Đúng vậy, thì sao?” Long Tịch Bác buồn cười, bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng nắm trong tay mình.

Thì sao?

Hắn hỏi cô thì sao, hắn tại sao có thể hôn cô được, hắn là anh của cô mà. 33 . . A, đúng rồi, hắn không phải là anh ruột, nhưng....

. 8 . .

“anh Bác, đây là chuyện không đúng, chúng ta. e3”

ánh mắt Long Tịch Bác tối sầm lại, lạnh giọng: “Đừng nói em là em gái của tôi, em biết em không phải mà.”

“Nhưng. c . . Chúng ta. . .” Long Tịch Bảo sững sờ nhìn anh.

“Hừ, Tịch nhi, anh biết rõ e bây giờ không thể chấp nhận được chuyện này, thật ra thì em nên biết, anh và Hiên cùng thích em, em là người thông minh sao không biết chứ, Tịch nhi, đồng ý với anh, hãy suy nghĩ kĩ tình cảm mà em dành cho bọn anh, đừng trốn tránh và đừng sợ, được không? Dù gì đi nữa, anh và Hiên sẽ luôn bảo vệ em.” Long Tịch Bác nghiêm túc nhìn cô mà nói.

Nếu không để cô biết, có lẽ cô sẽ vĩnh viễn đều cho bọn họ là anh ruột mình rồi.

Long Tịch Bảo ngốc lăng nhìn Long Tịch Bác, đúng vậy, cô biết, cô không phải ngu ngốc, bọn họ đối xử tốt với cô, cưng chiều cô, đã vượt qua ranh giới anh em rồi, hướng chỉ cô và họ không có quan hệ máu mủ.

Nhưng cô không muốn thừa nhận, cũng không muốn tránh né, tâm cô cho là chỉ cần không nói ra mà có thể vĩnh viễn tiếp tục như vậy, vĩnh viễn hưởng thụ bọn họ cưng chiều, bọn họ yêu thương thì thật tốt, nhưng. 6

Đây là chuyện sai cấm, hai người đàn ông cùng chung một cô gái, đây là sai. Mà cô lại càng không muốn lựa chọn ai trong bọn họ cả, đối với cô, đối với ai cũng bị tổn thương, cô không muốn lại càng tổn thương bọn họ thêm.

Long tịch bác ôm chặt cô vào sâu trong ngực:”Tịch nhi, anh có thể cho em thời gian để suy nghĩ, để chấp nhận, nhưng em nên nhớ, môi của em, thân thể của em, lòng của em, chỉ có thể là của anh và Hiên, nếu

như có một ngày em để cho người khác đụng vào, đến lúc đó, anh không biết mình đối đãi với em thế nào đâu, em hiểu không?”

Long Tịch Bảo vẫn đang sững sờ, anh đột nhiên nhéo cổ cô một cái, Long Tịch Bảo khổ sở kêu đau: “A . . . anh Bác ”

“Hiểu không?” Long Tịch Bác tàn nhẫn nói.

“Hiểu, đã hiểu.” Long Tịch Bảo sợ hãi trả lời.

lấy được đáp án, Long Tịch Bác mới ngừng tay, lau đi dòng nước mắt sợ hãi của cô: “Tịch nhi, đừng quên lời em đã nói hôm nay.”

Long Tịch Bảo tựa vào trong ngực anh mà nức nở, bọn họ sau này sẽ ra sao?

Cô. 5f . .

Mờ mịt

15. Chương 15

Chương 15: Người hai mặt đáng sợ

Long Tịch Hiền trở lại sau khi họp xong, đã nhìn thấy Long Tịch Bác ôm Long Tịch Bảo ngủ say mà ngăn người, không biết ở tại đây nghĩ cái gì.

Nhẹ nhàng đến gần bọn họ, khẽ gọi: “Bác, thế nào, ngăn người cái gì vậy?”

Long Tịch Bác ngẩng đầu lên, thản nhiên nói: “Không có gì, họp xong rồi sao?”

“Xong rồi, chúng ta đi thôi.” Long Tịch Hiền nhẹ nói, thuận tay ôm lấy cô, chỉ thấy cô bỗng nhúc nhích, meo meo kêu lên vài tiếng , nằm trong ngực Long Tịch Hiền lại tiếp tục ngủ.

Long tịch hiền trêu mến sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, yêu chết mất bộ dạng đáng yêu này.

“Đi thôi” Long Tịch Bác nhàn nhạt phân phó, sau đó ra ngoài.

Sau khi về đến nhà,

“Anh đi tắm, em ôm cô ấy trở về phòng đi.” Long Tịch Bác như cũ không nóng không lạnh nói. 8c Long Tịch Hiền lẳng lặng nhìn bóng lưng Long Tịch Bác, như có điều suy nghĩ, ôm Long Tịch Bảo trở về phòng.

Hắn vừa đem cô trên giường thì cô liền tỉnh.

“Anh Hiền?”

“Đã tỉnh rồi hả ? Đói bụng không?” Long Tịch Hiền cưng chiều vuốt lại vài sợi tóc mất trật tự của cô.

Long Tịch Bảo nhìn Long Tịch Hiền, hốc mắt đỏ lên

“Sao vậy? Có phải Bác lại bắt nạt em nữa hả ?”

Long tịch hiền nhẹ nhàng nằm lên giường, nghiêng người đem cô ôm vào trong ngực, Long Tịch Bảo vùi mặt trên lồng ngực ấm áp của Long Tịch Hiền, cánh tay nhỏ bé nắm chặt áo sơ mi của anh, nhỏ giọng khẽ nức .

“Ngoan nào, đừng khóc nữa, nói cho anh biết, có phải Bác ca ca đánh em? Còn mắng em phải không?” Ngay từ lúc nhìn thấy vẻ mặt không bình thường của Long Tịch Bác thì hắn biết nhất định đã xảy ra chuyện.

A, Bác không khống chế tính tình của mình nữa rồi.

“Không phải thế, tất cả đều không phải.” Long Tịch Bảo lắc đầu một cái, tiếp tục khóc.

“Vậy thì làm sao? Tại sao khóc?”

“Anh Bác, anh Bác... anh ấy. . . anh ấy hôn em.” Lời này vừa nói ra, toàn thân Long Tịch Hiên đột nhiên cứng ngắc, anh ấy hôn cô. . .

Cô mới 15 tuổi mà, còn nhỏ như vậy đã phá đi tầng che mắt-anh em- e là quá sớm.

Một lúc lâu sau

“Bảo Bảo thích anh và Bác không?”

“Thích.” Long Tịch Bảo không chút nghĩ ngợi nói lên, làm sao có thể không thích, nhiều năm thương yêu như vậy, cô cũng không phải là người vô tình, làm sao có thể không thích.

“Vậy Bảo Bảo làm cô dâu của anh và Bác được không?”

“. f0 . Không thể , chúng ta. 1d . .”

“Chúng ta không phải là anh em.”

“Nhưng. f4” Long Tịch Bảo còn chưa nói hết lời, liền bị Long Tịch Hiên lật người đặt ở phía dưới, không cho cô cơ hội thét chói tai, cúi đầu ngậm lấy đôi môi đỏ mọng kia.

“A. c” Long Tịch Bảo hoang mang sợ hãi xô đẩy, cô không nghĩ anh Hiên lại cũng làm chuyện này. . .

Anh luôn luôn hiền lành mà.

Long Tịch Hiên dùng một tay để khống chế đôi tay vung loạn xạ của cô, nhẹ nhàng cắn môi dưới cô một cái, trong lúc nàng kêu đau, đã xông vào công thành chiếm đất.

Long Tịch Bảo bị anh hôn điên cuồng, làm cho cả cơ thể không có một chút khí lực, Long Tịch Hiên thưởng thức vẻ đẹp của cô, một tay khác không nhịn được mà bò lên trước ngực Long Tịch Bảo.

“A ” Long Tịch Bảo kêu nhỏ ra tiếng, Long Tịch Hiên vội vàng dừng tay, buông ra sự khống chế với cô, hai tay chống hai bên đầu mà thở dốc, cô quá đẹp, thiếu chút nữa hắn không khống chế được.

Không phải lúc này, cô còn quá nhỏ.

Long Tịch Bảo toàn thân vô lực mà nằm co quắp trên giường, kịch liệt thở hổn hển, trợn to cặp mắt xinh đẹp nhìn Long Tịch Hiên.

Thật đáng sợ. b . . anh Hiên. 78 . .

Long Tịch Hiên nhìn phía dưới: “Bảo Bảo, môi của em, là của anh và Bác , thân thể của em, là của anh và Bác, lòng của em cũng là của anh và Bác, không thể là của người khác, hiểu chưa?”

Vẫn là giọng nói nhẹ dịu, nhưng ánh mắt của hắn lại làm cho Long Tịch Bảo run rẩy không dứt, hắn thật sự là anh Hiên của cô sao. . c6 .

“Nếu như có một ngày, em phản bội chúng ta, anh sẽ không tha thứ cho em, đồng ý với anh, vĩnh viễn không nên chạm vào giới hạn của anh, anh không muốn làm em tổn thương, vì tổn thương em là tổn thương cả bọn anh.” Long tịch hiên ôn nhu vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Long Tịch Bảo, động tác dịu dàng so với lời vừa nói ra lại chẳng thích hợp chút nào.

Long tịch bảo mất hồn, nhìn Long Tịch H, cô chưa bao giờ thấy anh thế này, khi thấy ánh mắt tàn bạo của anh, thì cô sợ hãi gật đầu một cái, giờ khắc này Long Tịch Hiên làm cho cô rất sợ, làm cô cảm thấy hắn thậm chí còn đáng sợ hơn Long Tịch Bác.

Long Tịch Hiên nhìn thấy cô gật đầu xong, hài lòng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, đứng dậy đỡ lấy cô: “Thật biết nghe lời , tốt lắm, em tắm đi để chuẩn bị ăn cơm.”

Long Tịch Bảo sững sờ nhìn Long Tịch Hiên cười rực rỡ như ánh mặt trời. 1 . .

Hai. ef . . . Người hai mặt. 8 . . .

Long Tịch Bảo run run, chạy vào phòng tắm. . . 7 . . .

16. Chương 16

Chương 16: cô gái tay trái gà không chặt?

“Anh Thiên, anh luyện Judo sao?” Long Tịch Bảo dựa vào lan can, chán muốn chết, nhẹ giọng hỏi.

Doãn Thiên liếc nhìn Long Tịch Bảo: “Đúng vậy, thế nào, hôm nay Tuyết không đi cùng em à?”

“Cậu ấy có chuyện, không đến trường học, anh Thiên, đi đến nơi tập Judo cùng em vui đùa một chút được không?” Long Tịch Bảo thở dài tiếp tục nói.

“Em? Anh sợ làm em ngã chết.” Doãn Thiên cười cười.

“Đi thôi, đi chơi.” Long Tịch Bảo kéo lấy ống tay áo của hắn không chịu buông.

“Anh biết rồi, đừng kéo nữa, đi thôi.” Doãn Thiên nhúc nhích đầu, dắt tay nhỏ bé của cô đến nơi luyện Judo.

Tay của cô thật sự rất ấm áp, mềm mại cảm giác cứ như không xương, khiến hắn dắt cũng nghiện, cô tại sao lại là con gái Long gia. d

trong chỗ luyện tập Judo, thay xong quần áo, Long Tịch Bảo và Doãn Thiên cùng khom người chào nhau, bắt đầu ‘ động thủ động cước ’ .

Doãn Thiên kinh ngạc phát hiện, tốc độ của cô nhóc vô cùng nhanh nhẹn, phản ứng cũng rất mau, ngay cả động tác cũng vô cùng chuẩn, cùng bộ dạng nhu nhu nhược nhược bình thường chênh lệch khá xa.

Mặc dù hắn đã biết cô học Judo, quyền đạo và không thủ đạo, nhưng sự biểu hiện của cô vượt ra khỏi phạm vi dự đoán của hắn, ha ha, thú vị, nhìn vẻ mặt cô rất nghiêm túc, mỗi một động tác tựa như khiêu vũ, không thể phủ nhận , Long Tịch Bảo là người có bản lãnh.

Một lúc sau, với động tác ném người qua vai, Doãn Thiên quăng ngã Long Tịch Bảo xuống nền

“A!” Long Tịch Bảo rên lên một tiếng, nằm trên mặt đất không chịu dậy, Doãn Thiên cũng nằm bên cạnh cô.

“Em thua.”

“Anh thật ác độc, cư xử với em như vậy, lại đánh cô gái yếu đuối tay trái gà không chặt.” Long Tịch Bảo vừa thở dốc vừa ai oán nói.

(Viên cuộn cuộn: mi không biết xấu hổ ư, mi mà trái gà không chặt à, mi trái bò còn có thể được.... 6 Long Tịch Bảo: ai cần mi lo, ta thích nói vậy đấy. . 3 .)

Doãn Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uất ức của cô, cười như điên: “em em trái gà không chặt hả ha ha.”

Long tịch bảo sững sờ nhìn Doãn Thiên đang cười đến gập bụng: “anh Thiên, anh biết không, mắt anh bây giờ rất đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã cảm thấy con mắt của anh đẹp, nhưng thiếu một cái gì đó, anh mặc dù vẫn cười, nhưng rất giả dối, thậm chí, em cảm thấy, khóe miệng lúc anh cười cũng cứng ngắc, như vậy không tốt, nếu như anh không thật tâm cười, em muốn anh đừng cười nữa, anh bây giờ rất đẹp, anh cười lên lại càng đẹp.”

Doãn Thiên ngăn người nhìn Long Tịch Bảo, cô biết hắn chỉ giả cười, đây có phải do sự nhạy cảm của con gái ư, cặp mắt trong suốt của cô như có thể nhìn thấu tất cả, khiến hắn cảm giác mình ở trong mắt cô, không chỗ nào che giấu.

Thu lại thần sắc, lau mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “người nhỏ quỷ lớn, đứng dậy thôi, anh dẫn em đi ăn kem.”

Long tịch bảo nằm trên sàn, nhìn trần nhà: “Thật ra thì em muốn mình đừng lớn lên, không biết một số chuyện, có lẽ, hiện tại sẽ không phiền não như vậy rồi, anh Thiên, anh từng nghĩ về điều này chưa, nếu con người vĩnh viễn bé, có một tâm hồn ngây thơ trong sáng thì thật tốt.”

“Ngốc ạ, là người ai cũng phải lớn lên, đừng suy nghĩ nhiều nữa, đi thôi, em đừng nói cho anh là em không muốn ăn ‘ Mạn Châu Sa Hoa ’ và socola nha.”

Long tịch bảo lấy tay che mắt, kể từ khi Long Tịch Bác cùng Long Tịch Hiền phá đi tầng bảo vệ đẹp đẽ kia, cô bắt đầu đa sầu đa cảm , tương lai của cô sẽ như thế nào, cô đối với bọn họ vừa thích lại vừa yêu, thật sự phiền.

Một lát sau, cô đột nhiên đứng dậy, cười, nhẹ nhàng vươn tay: “Đi thôi, em muốn hai thỏi socola lớn.”

Thôi, qua một ngày thì tốt một ngày, mặc dù phương pháp trốn tránh không phải tốt, nhưng lại là kế duy nhất.

Doãn Thiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Long Tịch Bảo, đột nhiên hi vọng có thể cùng cô dắt tay nhau đi cả đời, nhưng hần chảng qua là vuốt vuốt mái tóc Long Tịch Bảo: “Đi thôi, để cho em ăn thành con heo luôn.”

“Nếu em là heo con, thì cũng sẽ là heo con đáng yêu nhất.” Long Tịch Bảo đưa ra hai ngón tay kéo chiếc mũi dọc dừa hếch lên, học tiếng heo mà hừ hừ hai tiếng, làm Doãn Thiên đỏ khóc đỏ cười.

Cô nhóc thô lỗ này. 4b . .

17. Chương 17

Chương 17: trưởng thành

“Bảo Bảo, thành tích của cậu đã có thể tốt nghiệp lâu rồi, tại sao còn ở trường học?” Âu Dương Tuyết ôn nhu hỏi.

“Tớ không xa Tuyết Tuyết được, hơn nữa tớ không muốn tốt nghiệp, giống như bây giờ thật tốt, được đi học, nhàm chán thì trên cột giáo sư, không muốn đi học thì phải mông chạy lấy người, trốn lớp đi ăn kem hoặc đi dạo phố, nếu tốt nghiệp thì tớ phải đi làm ở Long Vũ, khẳng định sẽ bị Hiền ca ca và Bác ca ca quản giáo gắt gao, tớ không có ngu như vậy đâu.” Long Tịch Bảo vừa ăn kem vừa nói.

Âu Dương Tuyết bắt đầu nhìn tướng ăn đáng sợ kia, lắc đầu.

“Các anh của em thật sự kỳ quái, em cũng 18 tuổi, còn như vậy, ha ha, em thật sự là em của bọn họ hay là tình nhân đấy?” Doãn Thiên ưu nhã nhấp miệng cà phê, thần nhiên nói.

Đúng vậy, 18 tuổi, thời gian qua nhanh, liếc mắt một cái mà ba năm đã trôi qua rồi, Long Tịch Bảo đã trưởng thành.

“Khụ. 3 . Khụ. . 45 . Khụ. . 76 Khụ khụ khụ” Long Tịch Bảo bị lời nói của Doãn Thiên dọa sợ đến ho khan, Âu Dương Tuyết vội vàng đưa khăn giấy cho cô.

“Anh Thiên, anh nói gì. . 75 . Làm sao có thể.” Long Tịch Bảo chợt dạ rữ mắt xuống, yên lặng dùng khăn giấy chùi miệng.

cặp mắt tà mị của Doãn Thiên thoáng qua một tia ánh sáng không rõ, cười khê một tiếng: “Anh nói giỡn mà thôi, em kích động làm gì, chẳng lẽ”

“Em là em của bọn họ, bọn họ là anh của em, làm sao có thể, anh đừng nói lung tung nữa, em đi vệ sinh một chút.” Long Tịch Bảo quay mặt đứng dậy, tránh ra.

Doãn Thiên bỏ chén cà phê trong tay xuống, ưu nhã cắn một miếng bánh ngọt, như có điều suy nghĩ, mắt phượng nhìn về hướng Long Tịch Bảo rời đi.

Long Tịch Bảo dùng nước vỗ nhẹ mặt, ngẩng đầu nhìn trong gương, mắt to xinh đẹp, lông mi dài và dày như cánh bướm, mũi nhỏ, môi trái tim hồng hồng, không thể phủ nhận, nếu thêm chút phấn son, cô cũng xinh đẹp, anh Hiên và anh Bác thích chính là gương mặt này à. . .

Lặng lặng nhìn hồi lâu, lắc đầu một cái, lấy khăn giấy lau nước trên mặt, sửa tóc, đi ra ngoài, cô rút cuộc đang làm gì. . . . c . .

Trở lại chỗ ngồi, Long Tịch Bảo cầm muỗng nhỏ có quây cà phê.

“Thế nào, Bảo Bảo, cậu không muốn ăn à?” Âu Dương Tuyết hỏi.

“Ừ, không muốn ăn, chúng ta đi dạo phố đi, các cậu ăn xong rồi à?” Long Tịch Bảo cười ngọt ngào một, chút nhìn trước mắt tuấn nam mỹ nữ.

“Ồ, ‘ Mạn Châu Sa Hoa ’ và socola cậu chưa ăn xong mà.”

“Cậu sao lại nói với giọng khiếp sợ như vậy, tớ không ăn hết rất kỳ quái sao, chẳng lẽ trong lòng cậu, tớ phải ăn hết ư!” Long Tịch Bảo dường như tức giận chất vấn.

Không phải, rất kỳ quái là cực kỳ kỳ quái, trong lòng Âu Dương Tuyết nhớ tới, nhưng là: “À, cái người có tướng ăn lịch sự , dạ dày nhỏ như vậy, ăn không hết là rất bình thường”

(Viên cuộn cuộn: người có lương tâm không?..... ae Âu Dương Tuyết: cái này gọi là lời nói dối thiện ý.)

“Hừ!”

“Đi thôi, anh và Tuyết cũng ăn no rồi.” Doãn Thiên cười nói, thật ra thì hẳn và Âu Dương Tuyết cũng không thích ăn những thứ này, chẳng qua là theo ý cô, cho nên ăn hai cái.

“Thôi, chúng ta không đi dạo phố nữa, chúng ta đến khu vui chơi!” Long Tịch Bảo không chút nào lịch sự, sai bước đi tới cửa.

18. Chương 18

Chương 18: Cô ấy là bạn gái tôi

“Bạn Tịch Bảo, buổi chiều có rảnh không, tớ muốn mời cậu cùng đi uống cà phê?” Ngụy Lăng Dương nhẹ giọng hỏi.

Trời ạ, lại tới, Long Tịch Bảo bất đắc dĩ thở dài một cái: “Thật xin lỗi bạn, mình không rảnh.”

Liên tiếp 1 tháng, ngày nào cũng quần cô, nếu là hẳn là cái loại tự tình là đúng, cuồng vọng bá đạo thì cô đã sớm dạy dỗ hẳn, nhưng là hết lần này tới lần khác hẳn là loại người thật lòng, kiên nhẫn, làm cho cô mắng cũng không được, đánh cũng không xong, nói liên tục lời nói nặng cũng cảm thấy thật có lỗi với hẳn.

“Vậy bạn buổi chiều muốn đi đâu, buổi chiều tớ rảnh, không bằng cùng nhau đi chứ?”

Trời ạ, không chịu nổi!

“Cậu rút cuộc thích tớ điểm nào hả, . . . 5e . .” Long Tịch Bảo dậm chân, nắm tóc, uất ức mà nói.

“Tớ thích cậu đáng yêu, thích cậu hoạt bát, thích cậu không phấn son, thích lúc cậu cười, tớ thích bất cứ thứ gì có liên quan tới cậu.” mặt Ngụy Lăng Dương say mê, hưng phấn nói.

“Tớ không giống hình tượng hoàn mỹ trong tưởng tượng của cậu, lúc tớ ăn cơm, thường hay đánh rắm, ăn nhiều, cũng thường ngoáy lỗ tai, móc cứt mũi rồi móc kẽ răng, tớ không phải là tiên tử, tớ không giống như cậu nghĩ tốt như thế đâu, cậu tha cho tớ được không, tớ van cậu đấy.” Long Tịch Bảo kích động, tận lực chửi bới mình.

(Tuyết Thiên: >

Trời ạ, tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ điên mất.

“cậu xem, tớ thích chính là sự thẳng thắn của cậu, tớ cho rằng những chuyện ấy thực tao nhả.”

Long Tịch Bảo hoàn toàn im lặng, ngẩng đầu nhìn trời.

Trời ạ, không muốn để cho người ta sống rồi.

“Ha ha, chào bạn, cậu mắt bạn gái của tớ à, nhưng là rất xin lỗi, cô ấy danh hoa có chủ rồi.” Doãn Thiên cười nhẹ từ sau lưng Long Tịch Bảo đi tới, thân mật ôm lấy cô.

Quá buồn cười, cô gái này luôn mang đến cho hắn tiếng cười.

“Anh Thiên?” Long Tịch Bảo phản ứng kịp, mờ mịt nhìn Doãn Thiên đang ôm eo cô, hắn đang nói gì.

“Doãn Thiên?” Ngụy Lăng Dương kinh ngạc nói.

“Đúng vậy, là tớ.” Doãn Thiên nhếch môi cười cười, đưa tay véo một cái mũi nhỏ của Long Tịch Bảo: “Sao em lại không nói rõ ràng với người ta, em đã là người của anh rồi.”

Long tịch bảo lẳng lẳng đứng tại chỗ, nghĩ thầm, khi nào cô thành người của hắn hả?

Ngụy Lăng Dương nhìn động tác thân mật của Doãn Thiên, cộng thêm Long Tịch Bảo không phản kháng, ngơ ngác nhìn Doãn Thiên, nhất thời kích động không thôi: “Coi như vậy thì sao, chúng ta cũng có thể công bằng cạnh tranh.”

Doãn Thiên nghe vậy cười khê một tiếng, quay mặt lại, mắt phượng tà mị nhìn thẳng Ngụy Lăng Dương, khê mở môi mông: “Cậu cho rằng, người con gái của Doãn Thiên sẽ để cho người khác có cơ hội dòm ngó ư?”

Rõ ràng là thanh âm không nóng không lạnh, rõ ràng khóe miệng khê nhếch cười, lại làm cho Ngụy Lăng Dương không tự chủ được lui về sau một chút, gã con trai này thật nguy hiểm.

Một lúc sau

“Tớ. c. . . Tớ chúc các cậu hạnh phúc.” Nói xong ngượng ngùng xoay người rời đi.

Doãn Thiên khinh thường cười cười, quay đầu nhìn về phía vẫn cô gái nhỏ vẫn trong trạng thái hóa đá, lấy tay nhẹ nhàng vỗ vỗ gò má mẫm mịn của cô: “Này, hồi thần đi, cô gái.”

Long tịch bảo sững sốt một chút sau đó: “Này! Khi nào thì em trở thành người của anh hả! ! !”

“Ồ . . . chẳng lẽ em muốn tiếp tục bị hắn dây dưa không rõ sao? Anh cứu em mà em còn không biết cảm ơn.” Doãn Thiên che cái miệng nhỏ nhắn rống giận của cô.

“Ồ . . . ừng e iêng ủa e (đừng che miệng của em) ” Long Tịch Bảo tức giận giùng giàng.

“Anh buông tay, Em đừng la loạn lên, có nghe hay không?” Doãn Thiên cười nói, Long Tịch Bảo không cam lòng gật đầu một cái, Doãn Thiên mới buông tay ra, cười tà nhìn cô vì nín thở mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, thật đáng yêu.

“Như vậy, ngày mai toàn trường ai cũng sẽ biết chuyện này cho coi..., đến lúc đó làm sao bây giờ.” Long Tịch Bảo dậm chân, oán giận nhìn đầu sỏ gây nên.

Nếu như bị anh Hiên và anh Bác ca ca biết chuyện này, cô có mấy cái mạng cũng không đủ để chết.

“Sợ cái gì, anh làm bạn trai em làm em mất mặt ư?” Doãn Thiên cười tà vò rối tóc dài của cô.

“Không phải là vấn đề này • anh không hiểu đâu.” Long tịch bảo bất đắc dĩ thở dài, thản nhiên nói.

“Ha ha, anh hiểu, vĩnh viễn so với trong tưởng tượng của em thì nhiều hơn, Bảo Nhi ạ.” Doãn Thiên nhẹ nhàng nói xong, Long Tịch Bảo ngẩng đầu nhìn thật sâu Doãn Thiên, muốn biết anh nói những lời này có hàm nghĩa khác gì không.

Hắn. bb . . . Luôn làm cô mê mang.

Doãn Thiên quay đầu, khê cười nói: “em sợ các anh của em biết, đúng không?”

Long tịch bảo ngăn ra, vội vàng nói: “Bọn họ nói em còn quá nhỏ, cấm không cho em có bạn trai, là như thế mà thôi.”

“Oh? Phải không? Ha ha”

“Dạ, chính là như vậy.”

“Ha ha, vậy nếu khi bọn họ hỏi chuyện này thì em nói thật đi, nói chúng ta là bạn tốt, anh vì giúp em mà giả bộ làm bạn trai của em, không được sao, cái này thì có cái gì khó khăn.”

“Đúng nha ••• như vậy cũng tốt, về sau cũng sẽ không có người tới phiền em anh Thiên, anh thật giỏi!”

Long tịch bảo suy nghĩ một chút, sau đó vui vẻ lắc lắc tay Doãn Thiên.

Doãn Thiên rũ mắt xuống, phượng mâu (mắt) lóe lên, cười khê một tiếng: “Ha ha, em con gái Long gia tốt nhỉ.”

Long Tịch Bảo sững sốt một chút, cô thật ra không phải là con gái Long gia, cô chỉ cô bé được Long gia lượm về nuôi mà thôi. a Tự giễu cười cười: “Tại sao anh không nghĩ rằng em không phải là con gái Long gia, nếu em không phải là người của Long gia thì có ảnh hưởng gì với anh ư?”

“Nếu như em không phải là con gái Long gia, không phải là em gái của Long Tịch Bác và Long Tịch Hiên, mà là em gái của Doãn Thiên không phải là rất tốt sao?” Doãn Thiên nghĩ một đằng nói một nẻo.

Long tịch bảo xoắn tóc: “Thôi đi, em bây giờ không phải là em gái của anh ư? Em đã đem anh trở thành anh ruột để đối xử mà, có quan hệ máu mủ hay không căn bản không quan trọng, nếu như có tình cảm không có máu mủ thì có thể đồng cảm với nhau, nếu như không có tình cảm mà có máu mủ thì càng nhìn chỉ càng chán ghét, thậm chí còn có thể tự giết lẫn nhau ! Có em gái đáng yêu như em, thì anh đã tu luyện từ kiếp trước rồi ấy chứ, hừ.”

Người kia phát biểu xong cao kiêu của mình thì đi về trước , Long Tịch Bảo xoay người nên không nhìn thấy Doãn Thiên tỏ ra khổ sở vô cùng, mà Doãn Thiên chẳng qua chỉ nhìn bóng lưng của cô, thì thầm lên tiếng: “Em gái ••• ư •••”

Rồi sau đó đuổi theo bước chân nhẹ nhàng của cô.

19. Chương 19

Chương 19: Tránh xa hần một chút

Quả nhiên, tin tức rất nhanh truyền khắp trường học. Tất nhiên cũng lọt vào tai Long Tịch Hiên và Long Tịch Bác.. 88 Lúc này, về mặt hai người không hờn cũng không giận chỉ ngồi trong phòng khách chờ người nào đó “trở về”.

Hôm nay, mí mắt Long Tịch Bảo cứ giựt giựt như báo hiệu điềm xấu. b0 Ngay cả buổi trưa lúc bắn cung, cung lại gãy. Lúc này, tâm tình cô thập phần bất an, ngồi trên xe cầu nguyện mong cho không có chuyện gì xảy ra.

Kèm theo lời cầu nguyện của nàng,Lincolnquay vòng bốn bánh xe“ chậm rãi” lái vào khuôn viên Long Gia. Đôi chân như ngọc của Long Tịch Bảo bước đi có thể sánh ngang tốc độ của một con rùa. Đi tới trước cửa, nâng cánh tay nhỏ bé “nhẹ nhàng” dùng chìa khóa mở cửa. f Sau đó “từ từ” đưa cái đầu nhỏ nhắn vào trước, kết quả...

“Em tính trốn ư, quay lại đây.” Long Tịch Bác nói từng câu từng chữ một.

Long Tịch Hiên nhàn nhạt nhìn cục cưng đang chột dạ, không nói lời nào.

Long tịch bảo trong lòng giật mình. 9 Quả nhiên là có điềm xấu.....Ngượng ngùng bước vào.

Sau đó từ từ đóng cửa lại, từng bước từng bước hướng tới Long Tịch Bác: “Lại đây nhanh lên.”

Long Tịch Bác thật không kiên nhẫn nói, giọng nói lại ôn nhu, thật khác thường nha. Có thể tưởng tượng được có người dùng loại ôn nhu đó nói xong lại bảo người “cút”, cảm đó dùng một chữ “lạnh” để nói nên lời

Long Tịch Bảo vội vàng chạy tới bên cạnh Long Tịch Bác, chủ động nhào vào trong ngực và hôn hân. 0f Vừa hôn xong, không kịp thở, lại thật nhanh nhào tới ngực Long Tịch Hiền, “đói khát” hôn lên bờ môi mỏng nhưng lạnh như băng của hắn, hôn thấm thiết, gặm gặm gặm...sau đó.....(ồ ồ lấy lòng người ta trắng trợn thật =]]z)

“Ngô.....Không được, ta muốn thở...” Chỉ thấy Long Tịch Hiền dùng bàn tay nhỏ bé của nàng đẩy từ bị động sang chủ động, vừa nói vừa chặt vật hưởng thụ.

Hiền thời, nàng cho rằng Long Tịch Hiền muốn hôn chết nàng. Lần nữa, nàng lấy lại được không khí. Long tịch Hiền thở dốc nhìn người ngồi trong ngực hắn tham lam hấp thụ không khí thật đáng yêu, nhờ vậy cũng làm giảm bớt lửa giận trong lòng.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn bọn họ. Nếu như không phải dưới tình huống này, hắn sẽ cực kỳ vui vẻ nhưng là.....

“Bảo Bảo, cực cực có biết Doãn Thiên không?” Long Tịch Hiền ôn nhu hỏi.

“Dạ...Biết.” Long Tịch Bảo vẫn còn đang tham lam hấp thụ không khí.

“Em thật to gan, xem ra không đem lời anh nói để trong lòng.” Long Tịch Bác vỗ bàn phát ra tiếng vang thật lớn, dọa Long Tịch Bảo hết hồn, liền trốn trong ngực Long Tịch Hiền.

Trời ạ...Thật là khủng khiếp, đáng sợ quá.

“Bác, đừng như thế. Bảo Bảo làm sao lại không nghe lời. d Phải không, Bảo Bảo.” Long Tịch Hiền vừa ôn nhu vừa nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc đen của nàng.

Long Tịch Bảo nghe âm thanh ôn nhu, cảm giác hắn nhẹ nhàng vuốt ve nàng. f Liên dùng ánh mắt ngẩn lệ nhìn hắn...Song...nhìn thấy vẻ mặt khác của hắn...

“A a a...Bình tĩnh tí. 4 Em không có. e Em không phải là không để lời nói của các anh trong lòng mà là luôn khắc sâu trong lòng. Em thề, em đảm bảo.” Long Tịch Bảo kích động nói lớn tiếng.

“Vậy em nói xem. 5 Em và cậu ta có quan hệ gì, nói rõ ra. Em dám nói láo một câu nào, anh sẽ để em chết rất thê thảm!” Long Tịch Bác chất vấn.

“Là bạn bè, chẳng qua là bạn bè thôi.” Long Tịch Bảo sợ hãi nói.

“Bạn bè? Bạn bè gì? Bạn bè trai gái sao?” Long Tịch Hiền cười hỏi.

“Không phải mà, chính là bạn bè, chỉ là bạn bè.” Long Tịch Bảo khẩn trương nói.

“Vậy sao cậu ta nói em là cô gái của hắn. Mà anh nghe nói, em một tiếng cũng không phủ nhận, còn để cho hắn ôm eo, đụng mặt em. Em định nghĩa bạn bè là như thế sao?” Long Tịch Bác giận dữ hỏi.

“Không đúng, không phải như thế. Thật ra thì ngày đó, bởi vì có một bạn trai học chung lớp luôn cứ quẩn lấy em. Cho nên cậu ấy mới làm như vậy để giúp em đuổi tên con trai kia. Chúng ta thật không có bất cứ chuyện gì.” Long Tịch Bảo uất ức giải thích.

“Nực cười, lấy thân thủ em đừng nói là một thằng con trai, mười đứa đều không phải đối thủ của em, phải nhờ hắn tới giúp sao? Em không đành lòng nói sự thật đúng không!” Long Tịch Bác tức giận đập bàn cà phê một cước.

Dọa Long Tịch Bảo sợ đến mức cả người run lên liên rụt vào trong ngực Long Tịch Hiền: “Không phải như thế, nam sinh kia là người tốt. 4 Em không muốn làm tổn thương hắn. 36 Hắn cũng rất đáng thương, người hắn thích lại không thích hắn. f3 Cho nên em mắng cũng không được, đuổi cũng không được, càng không thể nào động thủ. d Bởi vì hắn cũng không có làm cái gì quá mức, chẳng qua là quẩn lấy em mà thôi. Cho nên, em cũng thực rất buồn bực a,làm sao mà tức giận hắn.”

“Hắn đáng thương, em có tin không, anh sẽ khiến em đáng thương hơn hắn.” Long Tịch Bác cười thật âm hiểm, Ứng Mâu (*) gắt gao nhìn chăm chú vào Long Tịch Bảo.

“Em...Em...”

“Được rồi, Bác. e7 Anh hù cô ấy như vậy được rồi.” Long Tịch Hiền nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Hừ” Long Tịch Bác quay đầu khinh thường không nói.

“Em cùng Doãn Thiên thật chỉ là bạn bè? Đã có làm cái gì không nên làm chưa, em có thích hắn không?” Long Tịch Hiền khẽ hỏi.

“Không có. Em thề. ef Em chỉ đối đãi với hắn như anh trai mình mà thôi.” Long Tịch Bảo uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, meo meo nói.

Long Tịch Hiền nhìn nàng một hồi: “Tránh xa hắn một chút.”

“Nhưng...Nhưng mà...”

“Em còn có ý kiến? Không bỏ được?” Đột nhiên Long Tịch Bác xoay đầu lại, hung hăng nhìn nàng chăm chăm.

“Không có...không có.” Cô cúi đầu không dám nói gì thêm.

“Bắt đầu ngày mai cùng chúng ta đến Long Vũ làm việc, em sớm đã có thể tốt nghiệp, đừng cho là anh không biết em đang nghĩ cái gì.” Long Tịch Bác lạnh lùng tuyên bố.

Hắn cho cô tự do quá lâu, đã đến lúc cho cô kiểm chế tâm mình lại.

“Hả? Không cần có được không...” Nghe vậy, Long Tịch Bảo liền khiêu nại.

“Bảo Bảo hư. 0 Em còn muốn chọc cho anh Bác nổi giận sao?” Long Tịch Hiền ôn nhu nói.

“.....”

“Em có bày dáng vẻ kia cũng thế, cứ như vậy mà quyết định.” Long Tịch Bác giận, nhìn Long Tịch Bảo không giám nói gì lại không có tinh thần mà tàn nhẫn nói.

“Dạ...” Long Tịch Bảo vô lực đáp.

Long Tịch Hiền bẹo má cô: “Đừng như vậy. bd Đi làm có gì không tốt, không tốt hơn mỗi ngày em không có việc gì làm sao, nghe lời đi.”

Ta tình nguyện không có việc gì làm....Đáy lòng cô reo hò.

Long Tịch Bác nhìn cô gái bé nhỏ một chút: “Đến bên anh, Bảo Bảo.”

Long Tịch Bảo phòng bị vội vàng nhìn Long Tịch Bác. 2 Anh không phải là muốn đánh cô chứ.

Long Tịch Bác nhìn thấy ánh mắt cô đề phòng mình tựa như tên cướp, nhất thời nổi giận: “Ánh mắt của em như vậy là sao, anh không đánh em. 2 Tới đây.”

Long Tịch Bảo nuốt khí, đi lại bên cạnh hắn. Hắn xòe bàn tay ra, liền ngoan ngoãn nhào trong ngực hắn: “Tránh xa Doãn Thiên một chút. a8 Biết không. 88 Vì muốn tốt cho em thôi, câu ta không có đơn giản.” Long Tịch Bác dùng ngón tay cắt tỉa mái tóc dài của cô, thản nhiên nói.

Long Tịch Bảo sửng sốt một chút...

Không đơn giản.....À.....

(*) Ứng mâu là mắt chim ưng: dùng để chỉ ánh mắt sắc bén, nham hiểm

20. Chương 20

Chương 20: Lẽ ra mắt! Anh em Long gia

“Cái gì? Cậu tốt nghiệp, không đi học nữa?” Âu Dương Tuyết nhìn người trước mắt mình, không dám tin Long Tịch Bảo lại vô tình đến thế.

Mấy ngày trước còn thề nói son sắt lắm, muốn ở trường học cho đến chết. Hôm nay lại nói là cô sẽ tốt nghiệp. 3 Về sau không tới trường nữa.

“Ừm....Tuyết Tuyết cậu bảo trọng nha. Anh Thiên, anh cũng bảo trọng nha.” Long Tịch Bảo buồn bã nói. Cô không muốn đi, không muốn thay đổi cách sống của mình, nhưng là...không thể được.....

“Bảo Bảo...” Âu Dương Tuyết khổ sở nhìn Long Tịch Bảo, không biết phải nói gì.

“Là do vụ việc kia sao?” Doãn Thiên nhàn nhạt nói.

Trầm mặt một hồi, Long Tịch Bảo nói: “Đúng...”

Phượng mâu(*) Doãn Thiên nhắm lại, hẳn biết bọn họ có tình cảm khác thường với Long Tịch Bảo. Nhưng không nghĩ bọn họ tham lam muốn chiếm giữ tới mức này, cô cũng muốn đi sao.....

Thói quen nhìn nàng nghịch ngợm, hoạt bát, thỉnh thoảng lại u buồn. Cô cười thật ngọt ngào, lúc buồn lông mày hơi nhíu, khi tức giận cặp mắt kiêu diễm bốc lửa, mỗi một dáng vẻ của cô đều khắc sâu vào lòng anh, cô thật sự muốn đi sao...

Không bao giờ gặp mặt nữa sao...

Ba người im lặng không nói chuyện, không khí trở nên căng thẳng, tràn ngập sự mất mát.

Một lát sau

“Ha ha, hai người không nên như vậy nha...khi nào rảnh rồi, tớ sẽ trở lại tìm các cậu để ăn kem mà.” Long Tịch Bảo cười nói.

“Bảo Bảo.Nói lời giữ lời à.” Âu Dương Tuyết gượng cười nhìn Long Tịch Bảo. Cô cũng khẽ cười, nụ cười tươi như đóa hoa chớm nở.

“Cách ba ngày tìm bọn tớ một lần, chậm hơn một ngày cũng không được, có nghe không.” Doãn Thiên ôn nhu vuốt ve tóc cô, lời nói như ra lệnh.

“Vâng, nhất định thế, nếu các cậu còn cần tớ.” Long Tịch Bảo gật đầu một cái, nước mắt liền rơi.

“Bảo Bảo (Tịch nhi), đi thôi.” Từ sau lưng Long Tịch Bảo, Long Tịch Hiên cùng Long Tịch Bác đi tới, ôm vai cô một cách thân mật. 4c Ánh mắt thì nhìn về phía Doãn Thiên..

“Anh Hiên anh Bác.” Long Tịch Bảo hết hồn khẽ gọi ra tiếng. 6 Sao bọn họ lại xuống, không phải nói là ngồi trên xe đợi sao.

Doãn Thiên nhìn hai nam nhân xuất sắc trước mắt mình, mày kiếm, Ứng Mâu, sóng mũi sao, môi mỏng, hoàn mỹ như khuôn đúc, không có gì chê được, đáng người lại thon dài, còn có....ánh mắt sắc bén, không che giấu sự phòng bị đối với hắn...cùng tìm tòi nghiên cứu, bọn họ so với tưởng tượng của hắn còn hoàn mỹ hơn rất nhiều.

Lại hướng nhìn bọn họ ôm vai Long Tịch Bảo, nhất thời cảm thấy chói mắt, một loại cảm giác bộc phát trong người, giống như bị người khác đoạt đi thứ quan trọng nhất, không cam lòng cùng oán giận.

Long Tịch Bác rất nhanh bắt được sự tức giận trong mắt Doãn Thiên, khẽ cười, đưa tay ngắt mũi Long Tịch Bảo ôn nhu quở trách: “Chúng ta chờ em thật lâu.”

Long Tịch Bảo nhìn ánh mắt người nọ ôn nhu chảy nước, không tự chủ rùng mình một cái.

Hắn....Hắn thế nào lại...có ánh mắt này...Cho tới bây giờ còn chưa thấy qua.

“Đi thôi, Bảo Bảo chúng ta về nhà.” Long Tịch Hiên sờ sờ tóc cô, một bàn tay ôm lấy hông nàng, để cho hai chân nàng tựa trên người hắn.

“anh...Hiên...Hiên...” Long Tịch Bảo hoang mang, sợ hãi kêu nhỏ.

Sao...thế nào, đây đều là...

Mặc dù, bọn họ vẫn luôn bế cô như vậy, nhưng mà đây là trường học nha, trời ơi (L [xấu hổ quá đi mất]

Trong lòng Doãn Thiên rất tức giận, ngoài mặt vẫn mỉm cười, đi tới trước mặt liếc nhìn Long Tịch Hiên. 18 Sau đó khẽ cười nhìn Long Tịch Bảo đang trong trạng thái kinh sợ. Đột nhiên, hôn nhẹ xuống gò má trắng nõn của cô.

Nhất thời, hiện trường yên tĩnh, ngay cả cây kim nhỏ rơi xuống cũng có thể nghe được âm thanh....

Ánh mắt Long Tịch Hiên tựa như Hắc Diệu Thạch(**) sáng ngời, Ung Mâu trầm xuống. 0 Còn hai tròng mắt của Long Tịch Bảo tựa hồ có thể phun ra lửa, Long Tịch Bảo hóa đá....Lần này xong rồi, toi rồi..hức..

“Phải ngoan nha, có rãnh thì trở lại gặp chúng ta.” Doãn Thiên cười đến mặt mày rạng rỡ, ôn nhu nói, nói xong xoay người đi cũng không quay đầu lại...

Anh em Long gia, đó là lẽ ra mắt giữa chúng ta.

(*) phượng mâu: mắt phượng , ý nói mắt đẹp á mà =]]z.

(**) Hắc Diệu Thạch: (Obsidian) là một loại bảo thạch thông thường màu đen, là một loại ngọc lưu ly tự nhiên sản sinh, thường phát hiện ở chung quanh vùng dung nham chảy, thường có màu đen, nhưng cũng có thể có màu nâu, màu xám cùng một ít màu hồng, màu lam thậm chí màu xanh biếc.

21. Chương 21

Chương 21: Không công bằng

“Nghe...nghe em giải thích.” Long Tịch Bảo khẩn trương, ngồi trong xe Rolls-Royce sợ hãi nói.

Thật là đáng sợ...trong xe không khí thật lạnh lẽo...cô vô tội, thật sự là vô tội mà, cô cũng không biết vì sao Doãn Thiên lại đột nhiên hôn cô.

“Giải thích? Em nên giải thích, bình thường cùng “bạn bè” thân mật như vậy sao? Cục cưng?” Long Tịch Hiên ôn nhu nói, nụ cười trên mặt ôn nhuận như ngọc, nhưng là ánh mắt kia.... không giống vậy.

Người hai mặt, cái này thật đáng sợ~

Long Tịch Bảo nuốt từng ngụm nước bọt: “Em...em...em...”

“Em quên anh và em đã nói gì rồi sao?”

“Cậu ta...cậu ta...cậu ta...”

“Em muốn nói là em không có đúng không?”

“em..em..em..”

“Em vô tội?”

“Đạ...”

“Trước kia, cậu ta không có hôn em sao?”

“Không có...không có.”

“Biết nên làm gì?”

“Dạ? Làm cái gì?” Mồ hôi lạnh toát ra, Long Tịch Bảo thận trọng hỏi. Sắc mặt Long Tịch Hiên tối sầm.

Long Tịch Bảo hình như hiểu ra gì đó, liền đem khuôn mặt nhỏ nhắn tiến tới khoe miệng hân và Long Tịch Bác. Một người hôn một cái, chính xác mà nói là gương mặt nàng hôn lên bờ môi của bọn họ.

Đang đắc chí mình thông minh lĩnh ngộ được ám hiệu tại thời điểm...

“Long Tịch Bảo, em đang làm cái gì?” Long Tịch Bác tức giận nhéo trên khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu, trắng nõn nà của cô, âm trầm hỏi.

“Oaa...đau nha..các anh không phải là muốn như vậy sao?” Long Tịch Bảo uất ức nhẹ giọng nói, không lẽ mình hiểu lầm ý muốn?

“Muốn cái đầu em, giả bộ ngu phải không?” Long Tịch Bác cắn răng nghiêng lợi, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

“Anh Bác, đau! Vậy mấy anh muốn em làm sao.” Long Tịch Bảo thảm thiết kêu lên. Bọn họ thật sự rất khó phục vụ a.

“Không cho phép gấp lại cậu ta.” Long Tịch Hiên cùng Long Tịch Bác trầm miệng nói một lời, thanh âm lớn đến nỗi khiến Long Tịch Bảo không tự chủ được rút cổ một cái, có cần kích động như thế không.

“Em và cậu ta thật không có gì. Cậu ta và Tuyết Tuyết là bạn bè duy nhất, em...”

“Đừng dài dòng, không cho phép là không cho phép, ngoan ngoãn nghe lời.” Long Tịch Bác không kiên nhẫn cắt đứt lời nói của nàng.

“Anh Bác, anh nói đạo lý một tí đi.” Long Tịch Bảo tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn nói.

“Bây giờ, em vì cậu ta mà trách cứ anh sao?” Long Tịch Bác không vui hỏi.

“Không phải, nhưng là..cậu ta.”

“Đủ rồi, Bảo Bảo nghe lời. Chúng ta sẽ không hại em.” Long Tịch Hiên cắt đứt lời giải thích của Long Tịch Bảo. 4c Hân không ngờ cô vì tên con trai kia cùng bọn họ gây cãi. 1 Long Tịch Bảo nhìn Long Tịch Bác một chút, liền thấy ánh mắt gần như bộc phát.. Nhìn một chút Long Tịch Hiên, lại thấy ánh mắt cảnh cáo, cúi đầu không nói gì nữa.

Cái gì chứ, luôn cưỡng ép thế này, chẳng lẽ ngay cả tự do kết giao bạn bè cũng không có, chính bên cạnh bọn họ không phải là có rất nhiều mỹ nữ sao, Hoàn Phì Yến Gậy(*) đủ loại. Cho tới bây giờ cô cũng chưa hề quần thúc bọn họ, điều này thật không công bằng.

Long Tịch Bác liếc nhìn tiểu mỹ nhân uất ức: “Nghe không, chớ đem lời chúng ta vào tai này ra tai kia, nếu để anh biết em cùng cậu ta qua lại, tin tưởng kết quả của em rất thê thảm.”

Long Tịch Bảo không nói một lời, nằm ở chỗ ngồi, tựa đầu trên đùi Long Tịch Hiên, quay lưng lại ngủ.

Long Tịch Bác hừ một tiếng, lái xe về nhà.

Long Tịch Hiên thở dài đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô, không biết vì sao hân cảm giác sắp có chuyện không hay xảy ra, thật bất an, hy vọng là do hân suy nghĩ quá nhiều.

~~

(*) Hoàn Phì Yến Gậy: “Hoàn Phì” chỉ Dương Quý Phi tuy hơi béo nhưng vẫn rất xinh đẹp, “Yến Gậy” chỉ Triệu Phi Yến tuy gầy nhưng cũng rất đẹp, mỗi người có nét đẹp riêng.

22. Chương 22

Chương 22: Thỏa hiệp

Long Tịch Hiên buồn bực không lên tiếng. Long Tịch Bảo xuống xe. fe Long Tịch Bác liếc nhìn vẻ mặt không chút thay đổi của Long Tịch Bảo, phiền não vò tóc, làm cái gì vậy, anh không mắng cô, là cô khiến anh trở nên nóng nảy mà.

“Hiên thiếu gia, có người tự xưng là tiểu thư Angle, đang ở phòng khách chờ cậu đã lâu rồi.” Bà Lý cung kính nói.

“Angle?” Long Tịch Hiên nhíu mày suy nghĩ một chút: “Tại sao để cô ấy ở phòng khách, sao không dẫn cô ta đi vào phòng nghỉ của tôi?”

“Tôi có mời cô ta đi, nhưng cô ấy nói thích sự bài trí ở phòng khách, nó rất đẹp, hơn nữa...cô ta nói thiếu gia sẽ không để ý.”

Long tịch Bảo nghi ngờ liếc nhìn Long Tịch Hiên. c Đây là lần đầu tiên con gái tới nhà tìm anh ta nha, hơn nữa quan hệ của bọn họ hình như rất tốt.

“Tôi biết rồi, bà xuống dưới trước đi.” Long Tịch Hiên thần nhiên nói.

“Vâng”

Sau khi bà Lý rời đi, Long Tịch Bác không vui nói: “Chuyện gì vậy hả, em và cô ta quan hệ như thế nào. Cô ta dám tự nói tự trả lời.”

“Bạn bè bình thường thôi. Bảo Bảo, em trở về phòng trước đi. 5 Sau đó, anh và Bác ca ca dẫn em đi ăn kem được không?” Long Tịch Hiên ôn nhu nói. Long Tịch Bảo thông minh, lập tức hiểu ý tứ lời nói của Long Tịch Hiên, anh không muốn cô nhìn thấy cô Angle đó.

Điều này làm lòng cô không thoải mái, cái gì chứ, ai mà thèm nhìn, các anh có thể có bạn gái. 9 Tôi thì đến cả một người bạn tốt cũng không được phép có. c3 Nghĩ tới đó, Long Tịch Bảo không nói tiếng nào, quay đầu đi về phía phòng múa.

“Nhóc con đáng chết...càng ngày càng khác thường.” Bất đắc dĩ Long Tịch Bác vuốt ve cái trán. de Long Tịch Hiên nhìn Long Tịch Bảo bóng dáng nhỏ nhắn. Cô đang ghen sao? Anh có chút vui vẻ.

Trong phòng khách, một cô gái mặc một bộ màu đỏ bó sát thân người, dáng người mỹ lệ, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, nhìn cô hết sức mảnh mai, lông mày được tỉa rất cẩn thận, lông mi xoắn tít, mắt xéch hẹp dài, mí lực như tơ, ngạo nghễ ưỡn lỗ mũi lên, đôi môi thật phong phú, một đầu tóc vàng xoắn tít tùy ý xòa, nữ nhân như vậy thật là khiêu gợi.

Nữ nhân này mang theo sự hấp dẫn chết người, giống như “Mạn Đà La Hoa” (đây là một loại cà có độc, tuy rất đẹp nhưng cũng rất nguy hiểm) đều làm người ta mê muội, điên cuồng. 5 Không sai, cô chính là Angle.

Cô gái vừa nhìn thấy Long Tịch Hiên tới, lập tức đi tới bên cạnh anh: “Hiên à, em...”

”Ai cho cô tới nhà tôi?” Long Tịch Hiên lạnh lùng nói.

“Em...em nhớ anh.” Cô gái sợ hãi nói.

“Cô chỉ là thư ký của tôi mà thôi, xin nhớ lấy thân phận của mình. 97 Còn nữa...xin gọi tôi là Long tiên sinh.” Long Tịch Hiên gỡ tay cô ra, lạnh lùng nói.

“Nhưng mà, chúng ta...” Cô gái không cam lòng như vậy, cất cao giọng nói lớn.

“Chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.” Long Tịch Hiên vẫn như cũ, nhàn nhạt nói.

Long Tịch Bác lạnh lùng nhìn thấy hết mọi chuyện, anh và Hiên cũng là nam nhân bình thường, không thể nào không phát tiết bình thường. 33 Nhưng là, cô này chỉ liên quan đến vấn đề tình dục, còn yêu thì không.

A...lúc nào cục cưng mới có thể tiếp nhận bọn họ đây, anh thật là nhịn không được. 5 Mỗi ngày nhìn, ôm người mình yêu mến nhất. Nhìn thấy nhưng lại ăn không được, cuộc sống...thật sự là địa ngục nhân gian mà.

Hơn nữa anh càng ngày càng chán ghét cùng nữ nhân khác phát sinh quan hệ. a7 Tiếp tục như vậy nữa chắc hẳn phải ngã bệnh mất thôi, anh thở dài và xoay người đi, để lại Long Tịch Hiên cùng với angle dây đưa không nghỉ, từ từ đi tới phòng múa, đi dụ dỗ con bé mới được.

Trong phòng múa, Long Tịch Bảo mặc trên người quần áo đỏ chót mà múa bụng. b Bộ này là Vũ Y, quà sinh nhật cô năm 16 tuổi, Phượng Vũ Mặc cho nàng.

Trên cổ mang khăn lụa mỏng thật là đáng yêu, nhỏ bé chỉ có thể che kín hình dáng mỹ lệ hai vú cô. Phượng Vũ Mặc còn gắn trên khăn lụa rất nhiều kim cương, phản xạ ánh đèn đèn chiếu tạo ra ánh sáng lóng lánh, dưới thân là quần lụa dài, dung đưa theo chuyển động của bé con, lộ ra bắp đùi mảnh khảnh trắng tấp nấp như hiện, sau đó là eo, khi cô múa bụng phát ra tiếng vang “đình đình đương đương”, chỉ thấy tóc dài Long Tịch Bảo xòa đến hông cùng màu với khăn lụa, chỉ lộ ra đôi mắt to mê người. 3 Cô cứ lắc lắc eo thon nhỏ như phát tiết sự tức giận trong lòng, mà hông của cô rất phối hợp phát ra tiếng vang “đình đình đương đương”.

Bởi vì gian phòng trống trải cho nên âm thanh “đình đình đương đương” cực kỳ rõ ràng, mà cô lại múa nhiệt tình. Một lúc sau theo tiếng nhạc từ từ chậm lại, từ từ lắc lắc eo nhỏ, động tác hấp dẫn cực điểm, chỉ thấy eo thon nhỏ của cô uyển chuyển mềm mại.

Một lát sau, âm nhạc trở nên mập mờ, chỉ thấy cô nhẹ nhàng cởi vải lụa màu xanh nhạt trên eo ra, một bên uốn éo một bên cởi quần dài, bàn tay nhỏ bé gỡ khăn lụa trên cổ xuống, chỉ thấy vòng cổ từ trên người cô bay xuống mặt đất. f Lúc này, trên người cô là dây buộc da màu trắng, dưới eo là quần da màu trắng, trên người chỉ che khuất gò ngực, dưới thân chỉ bao lấy cái hông ngạo nghễ ưỡn lên.

Cô tháo khăn lụa trên mặt ra, đi từ từ đến cương quản (ống tuyết, như cột ở vũ trường á) trước mặt, tiếp theo là bắt đầu điệu múa mê người, động tác hấp dẫn, trên cần thận, dưới cần thận, xoay tròn...đột nhiên....

Phanh...một tiếng, té xuống...

“Cực cương!” Long Tịch Bác khấn trương chạy tới quỳ trên mặt đất, ôm lấy cô.

Tại sao đang nhảy hay như vậy lại té xuống. 6 Long Tịch Bảo đau đến nước mắt như thác trào ra, vẫn không quên hỏi: “Anh đến bao lâu rồi?”

“Lúc em đem eo lên (khăn buộc ở lưng) quăng lung tung, em làm sao vậy, có đau không?”

Nói cách khác..anh..có thể đã nhìn thấy toàn bộ quá trình..đây không phải là rình sao.

“Anh...anh...”

“Có đau hay không, té có đau không hả?” Long Tịch Bác không để ý đến bé con đang khấn trương hỏi.

“Làm sao anh có thể rình người ta...” Long tịch Bảo uất ức nói.

“Em dám nói anh rình coi? Anh quang minh chính đại nhìn, chứ có rình đâu.” Long Tịch Bác không vui nói.

“Anh..anh...” Long Tịch Bảo ức chế chỉ vào anh, nửa ngày ngen không nói được, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

Long Tịch Bác bắt được tay nhỏ bé của cô: “Cực cương của anh đã trưởng thành, là một thiếu nữ xinh đẹp.”

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Tịch Bảo nhanh chóng biến thành trái cà chua đỏ, nhưng trong lòng lại vui vẻ vô cùng. Nhưng vừa nghĩ tới sự bá đạo của anh, mắt lại tối xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn chuyển qua hờn dỗi.

“Thôi được rồi, không nên tức giận làm gì, anh Bác dẫn em đi ăn kem nhé.”

Long Tịch Bảo cúi đầu không nói lời nào.

“Thêm một khối bánh ngọt!” Long Tịch Bác khó khi có tâm tình tốt dụ dỗ, cô còn chưa có động tĩnh gì.

“Không thì, ngày mai anh cùng Hiên dẫn em đi chơi?”

“Anh Bác, em không còn là một đứa con nít nữa, em thừa nhận thích ăn kem cũng thích bánh ngọt, thích nhất là ngồi cáp treo phiêu lưu, nhưng anh cho rằng những thứ này có thể đổi lấy sự tự do kết giao bạn bè ư, anh Thiên là người tốt, anh không ngăn cản em cùng anh ta chơi đùa có được hay không?” Long Tịch Bảo tức giận nói.

“Long Tịch Bảo, cho em một chút ánh mặt trời, em liên tục rõ có phải hay không? Anh Thiên ư? Em kêu thật thân thiết, anh không cho phép, anh chính là không cho phép cậu ta đến gần em, có nghe thấy không?” Long Tịch Bác mặt tối sầm, hàm hừ, dọa Long Tịch Bảo sợ, rụt cổ một cái, uất ức cắn môi dưới nhìn anh.

“Loại người như em không được dùng vẻ mặt đó.”

Long Tịch Bảo yên lặng nhìn anh, sau đó giùng giàng đẩy anh ra.

“Em đi đâu?” Long Tịch Bác hỏi, Long Tịch Bảo không nói một câu, đứng lên chuẩn bị trở về phòng.

“Đứng lại, em có thái độ gì?”

Long Tịch Bảo vẫn như cũ đi không quay đầu lại.

“Đáng chết.” Long Tịch Bác đi lên kéo cô lại, hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người của cô.

Tại sao cô lại không hiểu.. d8 chẳng qua là anh sợ mất cô.

“Ngô...” Long Tịch Bảo không vui, vùng vẫy. Cô nghe lời nhưng không có nghĩa là cô không biết tức giận. Mà cô không phải là đối thủ của Long Tịch Bác, chỉ có thể ngoan ngoãn để cho anh chiếm tiện nghi.

Không biết bao lâu, Long Tịch Bảo không thể thở nổi vì thiếu oxy. Ngay lúc này, Long Tịch Bác mới buông tha cô. Long Tịch Bảo ngã ngồi trong ngực Long Tịch Bác thở hổn hển, đầu óc trống rỗng.

Long Tịch Bác ôn nhu vuốt ve tóc dài của cô: “Cục cưng, ngoan, không nên giận dỗi.”

“Người ta không có giận dỗi mà là anh không nói đạo lý.” Long Tịch Bảo meo meo kêu lên: “Anh ta là bạn của em, quan hệ của chúng em giống như anh cùng anh Phượng Kiệt vậy, nếu như em bảo anh không để ý tới anh Phượng Kiệt, anh có chịu không?”

Long Tịch Bác trầm mặt.

“anh Bác, em bảo đảm...Em cùng anh ta chỉ là bạn, bạn tốt, tuyệt đối sẽ không có tình cảm gì, em xin anh, em chỉ có hai người bạn tốt, em không muốn mất đi họ, em sẽ ngoan ngoãn đến công ty, cũng ngoan ngoãn không gây họa, anh để cho em tiếp tục cùng họ chơi đùa có được hay không?” Long Tịch Bảo đáng thương, ôm cổ Long Tịch Bác làm nũng.

Long Tịch Bác nhìn bé yêu một chút: “Chỉ là bạn?”

“Dạ! Em bảo đảm! Em thề!”

“Ng ngoan, không gây họa?”

“Ừ ừ! Em sẽ không, sẽ không”

Long Tịch Bác thở dài một cái coi như là thỏa hiệp, đồng ý. a Long Tịch Bảo vui vẻ ôm anh như muốn nhảy: “anh Bác tốt nhất, em thích anh nhất.”

Long Tịch Bác bắt đầu cười, gò má trắng nõn của cô: “Em đó...”

Long Tịch Bảo nhăn nhu lỗ mũi, hôn má anh một cái.

“Chỉ như vậy thôi à?” Long Tịch Bác sử dụng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô.

“Vậy anh muốn sao?”

“Như thế này!” Long Tịch Bác tìm được miệng cô, hôn xuống.

“Ngô...”

“Ngu ngốc, anh đã nói dùng mũi hít hấp, đàn chết!”

“...lần sau sẽ có tiến bộ...” Long Tịch Bảo sờ sờ mũi, khiêm tốn tiếp thu.

“A! Đúng rồi...” Long Tịch Bảo đột nhiên quát to.

“Có chuyện gì?” Long Tịch Bác bị cô làm sợ hết hồn.

“Mới vừa rồi anh nói dẫn em đi ăn kem với bánh ngọt nha...” Cô thật ngại khi phải nói ra.

“...” Long Tịch Bác không nói gì nhìn người trước mặt.

“Nhìn anh thành tâm như vậy, em đi thay quần áo...chờ em nha anh Bác...” Nói xong, cô chạy thật nhanh đi. Long Tịch Bác nhìn bóng lưng cô...đầu tiên là khoe miệng co giật mấy cái, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu cười.

23. Chương 23

Chương 23: ghen? (1)

“anh Hiên, anh khỏe...”

Long Tịch Bảo vui vẻ vọt tới phòng khách, vừa mới mở cửa ra đã nhìn thấy một người phụ tử xinh đẹp nữa thân trên trần trụi, cả người giống như giắt lên trên người Long Tịch Hiên.....

Long Tịch Hiên ngẩn người một chút, kiên định đẩy ả đàn bà không biết liêm sỉ nhào tới trên người anh ra, lúng túng khe hở môi mỏng: “Bảo Bảo...”

Long Tịch Bảo sững sờ nhìn Long Tịch Hiên, nửa ngày không có phản ứng, ngược lại Long Tịch Hiên nhìn trang phục của cô, không vui lên tiếng: “Em làm gì vậy, ăn mặc như thế mà chạy tới chạy lui.”

Long Tịch Bảo nghe vậy, cúi đầu nhìn qua trang phục mình. 6 Đai thắt lưng thiết kế thật đáng yêu, dưới thắt lưng là quần da màu trắng.

Đúng rồi, cô còn chưa kịp thay quần áo, cô vốn nói cho anh Hiên biết là, anh Bác bảo ngày mai sẽ nghỉ phép mang cô đi khu vui chơi. 6 Nhưng mà....

Dường như, cô tới không đúng lúc....

Long Tịch Bảo vội vàng xoay người, hai tay che khuôn mặt nhỏ nhắn: “A, đúng là...thật xin lỗi...đã quấy rầy...” nói xong, điều khiển đôi chân nhỏ bé của mình, đi lên lầu thật nhanh.

Mục tiêu: chính là phòng của cô.

Long Tịch Hiên sững sờ nhìn trước mắt bóng dáng biến mất không để dấu vết gì, có chút kinh ngạc, cô luyện kình công lúc nào mà chạy trốn nhanh đến thế nhỉ?

“Hiên...” Angle uốn éo kêu Long Tịch Hiên.

“Biến, cô bị cắt chức, bắt đầu từ hôm nay tôi không muốn nhìn thấy cô, cô nên biết, tôi muốn giết chết cô so với một cái hắt hơi còn đơn giản hơn nhiều.” Long Tịch Hiên lạnh lùng nói, chết tiệt, nhất định là Bảo Bảo đã hiểu lầm.

Angle tức giận đứng lên, không cam lòng kêu gào: “Tại sao, em đã vứt bỏ cả danh dự đưa miễn phí tới tận cửa, tại sao anh không muốn em, em không xinh đẹp sao? em yêu anh mà, Hiên.”

Long Tịch Hiên hừ lạnh: “Nhưng là tôi không thương cô, cô đi đi, tôi sẽ bảo Phượng Kiệt đưa chi phiếu cho cô, về sau hai ta không thiếu nợ gì nhau.”

“Em không cần tiền, em chỉ muốn anh, thứ em muốn là anh.” Angle tiến lên, nắm tay Long Tịch Hiên, khóc đến đau lòng.

“Buông tay, hoặc là lấy tiền đi, hoặc là hai bàn tay trắng biến mất, cô hãy chọn một.” Long Tịch Hiên nhìn không được hất tay ả dây dưa không ngớt này ra, tàn khốc nói.

“Anh....được...tôi đi...anh sẽ hối hận, nhất định anh sẽ hối hận.” Angle lau khô nước mắt, đi ra ngoài, kẻ thức thời là trang tuần kiết(**), cô không muốn mất cả chì lẫn chài.

(**) “Thức thời” là biết thời thế, “Tuần kiết” là người tài giỏi hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi.

Long Tịch Hiên nhưc đầu vỗ vỗ trán của mình, thật là phiền phức, anh thật sự là không muốn dây dưa với những ả đàn bà như thế, nhưng anh cũng chỉ là gã đàn ông bình thường thôi, cho đến bây giờ Bảo Bảo cứ mơ mơ màng màng, cảm tình đối với bọn họ lúc nóng lúc lạnh...

Thật sự rất phiền...

Vừa rồi lại còn để cô thấy tình huống kia, khẳng định cô sẽ hiểu lầm...

Long Tịch Hiên thở dài một cái, đi về phía phòng của Long Tịch Bảo.

Long Tịch Bảo nằm nghiêng trên chiếc giường công chúa màu hồng của cô. b9 Cô ôm cái gối đầu tây trong ngực thật đáng yêu, miệng thì cắn cắn ngón tay cái trắng nõn, non nớt mềm mại.

Rốt cuộc cô bị sao vậy, nếu như anh Hiên thật lòng thích người khác, đối với cô mà nói thì đây là chuyện tốt cơ mà?

Như vậy, tình cảm hai nam một nữ có thể sẽ biến thành một nam một nữ bình thường.

Chuyện này cho tới bây giờ là vấn đề mà cô phiền lòng nhất cũng được giải quyết không phải sao? Nhưng tại sao, khi cô nhìn thấy anh cùng cô gái khác ở chung một chỗ, trái tim lại chưa xót đến như vậy...chưa xót đến nỗi nước mắt cũng tuôn xuống thật nhanh.

Từ trước đến giờ, cô đương nhiên biết bọn họ đối với cô rất cưng chiều, nếu như có một ngày bọn họ không muốn cô nữa, cô...sẽ ra sao đây...

Long tịch Hiên nhẹ nhàng mở cửa phòng Long tịch Bảo ra, chỉ nhìn thấy cô gái nhỏ đưa lưng về phía anh, nằm nghiêng ở trên giường lớn, đường cong mê người hiện ra không sót chút nào, lưng trắng nõn mà bóng loáng, chỉ có hai dây đai mỏng khoác lên phía trên một cách ổn thỏa, cái eo thon nhỏ quang minh chính đại nhìn anh, cái mông đáng yêu vung cao được bao bọc bằng quần cụt làm bằng da, hình dạng thật là mị hoặc mê người, chân thon dài trắng tấp vén chung ở một chỗ, mà mái tóc đen dài tới bắp đùi nghịch ngợm phân tán tại trên giường lớn, giống như tơ lụa màu đen thượng hạng.

Long Tịch Hiên hô hấp gấp lên: “Bảo Bảo..” ngay cả âm thanh cũng khàn khàn..

Long Tịch Bảo đắm chìm trong thế giới của chính mình, làm sao nghe được....Long Tịch Hiên nghĩ là cô đang tức giận, vui vẻ tiến lên khẽ lay bờ vai nhỏ bé của cô: “Bảo Bảo...”

“A...” Long Tịch Bảo sợ hết hồn, vội vàng nhảy dựng lên, người nào....người nào vào được...

Long Tịch Hiên cũng bị cô dọa cho sợ, không rõ chân tướng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị kinh sợ của cô...mới phát hiện cô đang khóc.

“Hiên..anh Hiên...anh...anh anh...dọa chết người a.” Long Tịch Bảo ôm chặt cái gối nhỏ của mình, oán giận nói.

“Mới vừa rồi anh có gọi em, em không nghe thấy, em ở đây nghĩ cái gì?” Long Tịch Hiên cười khê nhìn động tác tức giận của cô.

“Em...em..em không có suy nghĩ gì, ngủ thiếp đi, ngủ thiếp đi mà thôi.” Long Tịch Bảo khẩn trương nói, nói thật, hiện tại cô cũng không biết đối mặt với anh như thế nào cho phải.

“Ngủ thiếp đi mà cũng khóc được sao?” Long Tịch Hiên buồn cười vạch trần lời nói dối dễ ợt của cô.

“Khóc?” Long Tịch Bảo đưa tay sờ sờ gương mặt, ừ...ấm ướt...xác thực giống như nước mắt, nhưng mà...cô khóc lúc nào vậy.

“Đây là mồ hôi á..trời nóng nực thôi mà.” Long Tịch Bảo đưa tay xé túi khăn đặt trên tủ đầu giường, rút giấy ra thô bạo lau “chứng cứ”.

Long Tịch Hiền để mặc cho cô ‘hủy chứng cứ’, cũng không vạch trần cô, biết cô ghen vì anh, vì anh rơi nước mắt, khiến cho tâm tình anh vô cùng tốt.

“Bảo Bảo, em mới vừa nhìn thấy...”

“A...đúng rồi, anh Bác đang chờ chúng ta kìa, anh Hiền, anh mau đi ra, em muốn thay quần áo, anh không phải nói là muốn dẫn em đi ăn kem sao?” Long Tịch Bảo đổi chủ đề, rất rõ ràng không muốn nói vấn đề này.

“Không vội, Bảo Bảo...” Long Tịch Hiền nhú mày một cái, tiếp tục nói.

“Gấp! Thế nào lại không vội, em thèm quá rồi nè...”Long Tịch Bảo đưa tay nhỏ bé đẩy Long Tịch Hiền ra, tuy nhiên anh không nhúc nhích chút nào.

“Bảo Bảo, em hãy nghe anh nói...” Long Tịch Hiền có chút không vui mở miệng.

Đột nhiên Long Tịch Bảo che lỗ tai: “Không nghe, em không muốn nghe, anh không cần phải nói gì nữa, cứ như vậy, cứ như vậy rất tốt. 01 Như vậy...anh có hạnh phúc của anh, có lẽ về sau anh Bác cũng sẽ có hạnh phúc như thế. Sau đó, em cũng vậy, sẽ gặp được hạnh phúc của mình. 4 Như vậy...chúng ta sẽ vĩnh viễn làm anh em, không cần lo lắng về tình cảm hai nam một nữ. bf Cũng không cần lo lắng cha mẹ sẽ trách mắng em hay không, như vậy...là kết cục tốt nhất...cứ tiếp tục giữ vững như vậy là được, không còn gì tốt hơn đâu.”

Sau một hồi nói một hơi, không nghĩ thì thời gian còn lại của Long Tịch Bảo giống như bị cấm khẩu, cô nhắm mắt lại, không nhìn cũng không nghe, cho đến khi Long Tịch Hiền kéo cái gối nhỏ mà cô ôm trong ngực ra, không chút khách khí đè lên thân thể mềm mại ấy.

Long Tịch Bảo không cần nhìn cũng biết tư thế bọn họ bây giờ rất là mập mờ, huống chi cô còn ăn mặc ‘mát mẻ’ như vậy.

“Không...không nên như vậy.”

Long Tịch Hiền hoàn toàn không để ý cô gái nhỏ kháng nghị, một tay liền khống chế được đôi tay của người nọ, giơ cao khỏi đầu, khiến người khác chỉ có thể giãy dụa nửa người trên của cô, cúi đầu, cắn môi của cô.

“A...đau...” Long Tịch Bảo đau đến nước mắt chảy ròng.

Long Tịch Hiền ngoảnh mặt làm ngơ, tiếp tục công thành chiếm đất.

“A...Bác...anh Bác ...cứu...cứu” Long tịch bảo sợ, muốn lớn tiếng kêu cứu, nhưng thanh âm nói ra lại làm cho người ta nghĩ giống như tiếng rên rỉ.

“Em gọi Bác tới cứu em? Nếu như những lời vừa rồi để cho Bác nghe được, thì cũng không thể nào cứu được em.” Long Tịch Hiền đưa cột nhìn cô một cái.

Long tịch bảo ngây dại, phải ha, sao cô dần như vậy....

“Em...em...”

“Làm sao em có thể ích kỷ như vậy, vì một người đừng không quen biết mà gạt bỏ tình cảm nhiều năm của chúng ta như vậy, chúng ta thương em, cưng chiều em, không bỏ được việc ép em, dù cho có nhiều khát vọng với em nhưng cũng không nguyện ý dọa hống em, em thì sao? Em sẽ trốn tránh, giả bộ ngu, hiện tại thậm chí chỉ muốn giải quyết cho xong hai người ‘phiền toái lớn’ này sao? Long Tịch Bảo, em thật đáng chết.” Long Tịch Hiền thần nhiên nói.

Long Tịch Bảo biết lần này là cô hoàn toàn làm anh phát cáu rồi.

Long Tịch Hiền nói xong, tiếp tục cúi đầu, thô bạo giày xéo môi của cô, bàn tay cũng không chút nào thương tiếc đặt lên bộ ngực mỹ lệ của cô.

“A...đau quá... Hiên” Long Tịch Bảo kêu khóc, chưa bao giờ có người chạm qua bộ ngực nhạy cảm này, làm sao chống lại sự thô bạo của anh.

“Em không được bỏ rơi chúng ta! Em nghĩ bỏ rơi chúng ta đi tìm hạnh phúc của em, anh cho em biết, không thể nào, em nghĩ tìm ai? Doãn Thiên? Ủ? Phải hay không?” Thanh âm ôn nhu của Long Tịch Hiên làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

“Không... không phải mà...không phải như thế, ô ô...thật là đau a, Hiên ” Long Tịch Bảo kêu khóc thật đáng thương, cô đã sớm biết Long Tịch Hiên không phải là người lương thiện gì, bình thường bộ dáng ôn nhu kia quả nhiên chỉ là giả vờ, làm sao cô ngu xuẩn mà làm anh nổi giận như vậy, lần này thì hay rồi, nổ tung đi, lần này chết chắc.

Long Tịch Hiên không nói thêm gì nữa bàn tay đưa vào bên trong váy ngắn của cô • • • •

“A...anh Hiên, không được...em sai rồi, em biết sai rồi.”

“Chậm” Long Tịch Hiên chặn cái miệng nhỏ nhắn đang kêu khóc của cô lại, bàn tay dùng sức bóp, nâng cặp mông tròn trịa.

“A...A...” Long Tịch Bảo vừa đau lại vừa sợ, vì vậy... bộc phát: “Không muốn không muốn không muốn! anh Hiên là đồ ngu ngốc, rõ ràng mình có người phụ nữ khác, còn nói là để ý em...em ghét anh nhất...em chán ghét anh thân mật cùng cô ta như vậy, ghét cô ta ôm anh, ghét anh có cô ta còn tới trêu chọc em, em ghét ghét chán ghét anh, em ghét nhất là bản thân mình, ô ô...tại sao lại quan tâm anh, biết rất rõ là không nên, nhưng là em lại cứ quan tâm, thật đáng chết...em chán ghét anh dùng môi đã hôn cô ta tới hôn em, em chán ghét anh dùng tay đã ôm cô ta tới ôm em, ô ô...em không bao giờ...muốn để ý anh nữa...”

Long Tịch Bảo bên rống bên khóc, rống xong, hắt mặt không bao giờ nhìn Long Tịch Hiên nữa, mà Long Tịch Hiên đã từ từ buông ra sự kiềm chế đối với cô.

Lấy được tự do, Long Tịch Bảo vội vàng chui vào trong chăn, tức giận dùng chăn che đầu, núp ở trong chăn khóc đến khi cảm thấy dễ chịu...

Long Tịch Hiên điều chỉnh hô hấp, bình tĩnh lại, suy ngẫm lại ý tứ trong lời nói của cô, ý của cô là cô đang ghen phải không? Ý của cô là cô quan tâm đến anh sao?

Đúng vậy, nếu như cô không quan tâm anh, thì khi mở cửa tiến vào, anh sẽ không nhìn thấy nước mắt của cô, cô đang ghen đấy.

Lòng của Long Tịch Hiên giống như được mặt trời chiếu sáng: “Bảo Bảo, ra ngoài.”

Không có phản ứng, chỉ có tiếng nước nổ đáp lại anh.

“Ra ngoài, Bảo Bảo, sẽ buồn bực đến chết, buồn bực chết, anh Hiên sẽ đau lòng .” Long Tịch Hiên tính nhẩm nài thật tốt, nhẹ giọng dụ dỗ.

Sẽ đau lòng, mới vừa dùng sức bóp người ta như vậy cũng không thấy đau lòng tí nào, Long Tịch Bảo xì mũi coi thường nghĩ đến người hai mặt, hừ.

“Nếu em không ra, anh gọi Bác lên, thuận tiện nói cho Bác biết, em nói em phải đi tìm hạnh phúc của mình, bảo chúng ta nhanh chóng biến đi, không muốn trở ngại hạnh phúc của em.”

Nghe vậy, Long Tịch Bảo hô to một tiếng, vén chăn lên: “Anh nói vậy, em không có nói như vậy đâu nha.”

Long Tịch Hiên vui vẻ nhìn cô phồng má lên, bởi vì che chăn mà gò má ửng hồng, hai con mắt bị nước mắt tắm rửa cực kỳ sáng ngời, mắt to, lại bày trò vô liêm sỉ nói: “Em nói Bác tin anh hay tin em.”

Long Tịch Bảo giận đến nổi dùng tay chỉ chỉ lỗ mũi đẹp mắt của anh: “Anh...anh...anh nói xạo, anh là người xấu.”

“Anh nói xạo? Em nghe thấy? Có cái gì làm chứng cứ? Hơn nữa coi như em có chứng cứ...người nói xạo chính là người xấu sao? Vậy trên thế giới này không hề có người tốt...” Long Tịch Hiên vui vẻ nói, thật đáng yêu, Bảo Bảo của anh thật là đáng yêu.

Long Tịch Bảo giựt giựt khoe miệng mấy cái, thô lỗ lau nước mắt trên mặt, quay lưng lại không thèm để ý tới anh.

Long Tịch Hiền nhìn người nào đó ầm ỉ, nhẹ nhàng ôm cô từ phía sau: “Được rồi, đừng nóng giận, mới vừa rồi là chính cô ta cõng hết đồ rồi ôm lấy anh chứ bộ, anh còn chưa kịp đẩy cô ta ra thì em đã xông vào...”

Long Tịch Hiền còn chưa nói hết, người khác cũng lên tiếng rất chua: “Phải ha...em tới thật không đúng lúc, lần sau nếu anh gặp phải loại khách này thì làm phiền anh treo biển ở ngoài cửa để bằng hiệu làm ơn không quấy rầy, như vậy em liền không đến làm phiền anh.”

Long Tịch Hiền nghe giọng đậm mùi dấm chua của cô, cười thật vui vẻ.

“Anh cười cái gì ! !” Long Tịch Bảo sinh tức giận hất tay anh đang ôm mình ra, xoay người lại đối mặt với anh.

“Có hay anh lại nghe được mùi dấm rất nồng không nhỉ...ha ha ha” Long Tịch Hiền vừa cười vừa đưa tay ra ôm Long Tịch Bảo.

“Anh...” Long Tịch Bảo tức giận cắn răng nghiêng lợi né tránh bàn tay người khác , tránh không được hai cái liền bị người khác ôm lấy.

“Buông tay buông tay, không cần anh ôm!”

“Được rồi, đừng nóng giận, thật sự là chính cô ta nhào lên đó, hơn nữa anh cũng không có hôn qua cô ta.”

“Không có hôn qua, có sờ qua, ôm qua có phải hay không.” Long Tịch Bảo khinh thường liếc anh một cái

“Anh thừa nhận anh có cùng cô ta lên giường, nhưng là không có sờ qua cũng không có ôm qua, ngay cả y phục anh cũng không cởi, chẳng qua là trực tiếp...”

“A...câm miệng câm miệng..tên sắc lang này.” Long Tịch Bảo lấy tay che miệng người khác, thật không biết xấu hổ....

Long Tịch Hiền nhìn Long Tịch Bảo đỏ mặt, lấy tay nhỏ bé của nàng ra, ôn nhu nói: “Bảo Bảo, anh không lừa em, thật là anh với cô ta không có quan hệ, anh là nam nhân bình thường, đó là trên sinh lý, nhưng không liên quan tình cảm, em hiểu chưa? Nhưng mà anh thề, trừ em ra, anh không có hôn, vuốt ve hay là ôm qua bất kỳ một phụ nữ nào khác, thật.”

Long Tịch Bảo sững sờ nhìn Long Tịch Hiền, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, cô biết, chỉ cần bọn họ muốn, tuyệt đối có thể không để ý đến ý muốn của cô mà mạnh mẽ đoạt lấy cô, nhưng bọn họ không có, thật ra thì bọn họ cho cô thời gian cùng không gian để quên đi thói quen coi họ là anh em, khiến cô yêu bọn họ.

“Được rồi, thay đồ khác, đi ăn kem, nếu không anh Bác của em sẽ tức giận đấy.” Long Tịch Hiền nhìn Long Tịch Bảo ngẩn ngơ, cứng chịu nói.

Long Tịch Bảo sững sờ nhìn Long Tịch Hiền thẳng thắn vô tư, cái gì nha, chín miệng anh nói cho cô biết, anh và nữ nhân khác có quan hệ, tại sao cô trừ ra có chút khổ sở cũng không thể nào trách nổi anh.

Một lúc sau, người khác lên tiếng: “Anh về sau nếu chạm qua người khác...sau khi trở về nhớ đi tắm, em không muốn anh mang theo mùi vị người khác ôm em.”

“Không đụng, không bao giờ đụng người khác nữa, anh kiên nhẫn chờ em tiếp nhận, tiếp nhận tất cả của chúng ta, không hề đụng người khác nữa.”

Long Tịch Hiền ôn nhu nói: “Nhưng mà...em phải đáp ứng anh, đừng làm cho chúng ta chờ quá lâu, sẽ sinh bệnh mất.”

Long Tịch Bảo đỏ mặt đẩy Long Tịch Hiền ra: “Anh đi ra ngoài nhanh..., em muốn thay quần áo rồi.”

“Đúng rồi! Nói đến quần áo, lần sau em mặc như vậy chạy loạn khắp nơi, cũng không chính xác có phải em khiêu vũ không, em biết nhà chúng ta có bao nhiêu người giúp việc chứ, em từ phòng múa đi tới nơi này, bao nhiêu người thấy được...em...”

“Thôi được rồi mà..., biết biết, dài dòng chết đi được.” Long Tịch Bảo đỏ mặt đẩy người nào đó còn chưa nói hết, thật là người đã già dài dòng chết đi được.

Long Tịch Hiền lắc đầu một cái ra khỏi phòng của cô, trong lòng còn đang suy nghĩ, lúc nào thì mới có thể đem chuyện vừa rồi tiếp tục nữa...

24. Chương 24

Chương 24: nhược điểm?

“Làm cái gì mà đến chậm thế?” Long Tịch Bác không kiên nhẫn oán trách.

“Đều do anh Hiền cùng với người đẹp tri kỷ kia khó lắm mới dứt khỏi nhau, thiệt là, hại em và anh Bác chờ lâu như vậy.” Long Tịch Bảo mặt không đỏ, hơi thở không gấp mà nói.

Lời này vừa nói ra, Long Tịch Bác lập tức nhìn về phía Long Tịch Hiền, ý tứ trong ánh mắt như là, bị bắt gian? Long Tịch Hiền đáp lại 1 mắt: anh đừng đùa.

“Được rồi, các anh đừng liếc mắt đưa tình thế chứ, người ta muốn ăn kem nữa •” Long Tịch Bảo hài hước lên tiếng.

“Cái gì mà ‘liếc mắt đưa tình’ hả, anh nghĩ chắc da em ngứa!” Long Tịch Bác nhìn Long Tịch Bảo, nụ cười rất đều đặn, đưa tay cốc đầu cô, khiến cô che đầu, vô tội kháng nghị

“anh Bác thật bạo lực, luôn ức hiếp cô gái yếu đuối.”

Long Tịch Bác khinh bỉ liếc nhìn người nào đó không biết xấu hổ, mở cửa xe ngồi xuống.

“Anh • ánh mắt gì vậy, chẳng lẽ anh không coi em là cô gái yếu đuối chứ ••anh•••”

Long Tịch Hiền bất đắc dĩ mở cửa xe, đem Long Tịch Bảo nhét vào, sau đó mình cũng ngồi xuống, nói thật, có lúc anh thật bội phục trình độ tự kỷ của Long Tịch Bảo, khuôn mặt nhỏ nhắn kia da dày phải biết, đạn cũng chưa chắc xuyên thủng.

Trong xe truyền đến tiếng Long Tịch Bảo kháng nghị, Long Tịch Bác khinh thường nhạo báng cùng với giọng nói ầm áp nhẹ nhàng của Long Tịch Hiền, xe cười từ từ chạy nhanh đến Hướng Nhật .

—— ta là tuyến phân cách da mặt dày ——

“Chủ nhân, Người đoán không sai, quan hệ giữa anh em Long gia và Long Tịch Bảo thật không giống anh em bình thường, tôi tận mắt nhìn thấy Long Tịch Bác hôn Long Tịch Bảo, rồi sau đó Long Tịch Hiền cũng vì Long Tịch Bảo mà đuổi “bạn giường”, hình như bọn họ rất quan tâm đến cô em này.”

Nói chuyện là người đàn bà có mái tóc ngắn màu tím, mắt to mày dài, vóc người thon thả, 100% mỹ nhân.

“Bọn họ nào chỉ là quan tâm ••ở trong lòng bọn họ, Long Tịch Bảo •• là không thể thay thế được .” Người nói là gã đàn ông có cặp mắt phượng hút hồn người, nước da mặt ông làm cho gã hấp dẫn vô cùng.

“Chủ nhân có ý là •••••” Người đẹp không hiểu mấy, nhìn đã đàn ông tà mị trước mắt, nhẹ giọng hỏi.

“Muốn diệt một người, trực tiếp giết hấn là phương pháp nhân từ nhất, ta muốn cướp đi thứ bọn họ quan tâm nhất, để cho bọn họ sống không bằng chết, hơn nữa •••• anh em ruột thịt •••• ha ha • Long gia có trò hay để nhìn rồi.” Gã đàn ông tàn nhẫn nói, mắt phượng xinh đẹp thoáng qua một tia máu lạnh.

“Cô tiếp tục giám thị động tĩnh của bọn họ, những thứ khác không cần phải để ý đến, đi xuống đi.”

Người đẹp cô đơn cúi đầu, lẳng lặng đi ra ngoài, anh ta chỉ vì báo thù mà đến gần Long Tịch Bảo sao ••• chỉ là vì báo thù •••• sao

Trong quán cà phê

“Bảo Bảo, ăn ít một chút, về nhà còn ăn cơm tối.” Long Tịch Hiền nhìn Long Tịch Bào đang trong tình trạng “tay trái một thìa, tay phải một nĩa”, ôn nhu nói

“Ừ... 97 ••••• ăn ngon... 1 ăn ngon •••.” Long Tịch Bào vui vẻ tiếp tục quơ múa ‘vũ khí’, đem lời nói Long Tịch Hiền xem như không khí.

“Loại người có tướng ăn như em, người không biết còn tưởng rằng em lâu rồi chưa ăn thức ăn, thật đáng sợ.” Long Tịch Bác nhìn tướng ăn, Long Tịch Bào ‘trăm phần trăm 100%’ trên nói.

“Ăn ngon sao •”

“Hình như ngày nào em cũng tới nơi này ăn kem cùng bánh ngọt, không ngán sao •?” Long Tịch Bác ưu nhã uống một hớp cà phê, nhàn nhạt hỏi.

“Các anh ngày ngày đều nhìn gương mặt em, không ngán sao?” Long Tịch Bào không chút nghĩ ngợi, đáp trở lại.

Long Tịch Hiền cùng Long Tịch Bác đều ngây người, không biết nên nói gì.

“Nếu có ngán đi nữa, thì sẽ cố nhịn để ngán không được.” Long Tịch Bác dường như vô tình, nhàn nhạt mà nói ra.

Lúc này đổi Long Tịch Bào sững sốt, hai mắt to nháy nháy nhìn Long Tịch Bác, tay phải cầm nĩa đang cắm trên bánh ngọt, nhìn hình ảnh này thì cô đang chuẩn bị ăn nó, tay trái cầm thìa còn ở trong miệng, rất rõ ràng, phương pháp thưởng thức của người này là tay trái một hớp kem, tay phải một miếng bánh ngọt.

Mà chiêu thức ‘song tay hợp bích’ bởi vì những lời này của Long Tịch Bác mà ‘nhẹ nhàng’ bị phá vỡ ••

Long Tịch Bào mặc cho kem trong miệng đang tan hương vị ngọt ngào, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên nói những gì.

Long Tịch Bác nhìn tạo hình ‘đặc biệt’ kia của cô, đáng yêu lại quái dị ••• buồn cười, lấy nĩa từ trong tay cô, gỡ bánh ngọt để xuống.

“Được rồi, đừng ăn nữa, về nhà mà ăn không được cơm, thì về sau không cho phép em ăn những thứ vô bổ này.”

Long Tịch Bào nuốt kem xuống, mấp máy đôi môi xinh đẹp, đem thìa từ trong miệng lấy ra, không biết thế nào, đột nhiên không muốn ăn nữa.

Long Tịch Hiền nhìn Long Tịch Bào đang ngẩn người, cầm khăn giấy xoa nhẹ khóe miệng cô, nhẹ nhàng mà nghiêm túc nói đến: “Biết không, nếu như không có em, chúng ta cũng không có nhược điểm, ba mẹ sẽ không lo lắng cho bọn anh, nhưng vì em, chúng ta có nhược điểm, chúng ta lo cho em từng giờ từng phút, sợ em học cái xấu, sợ em bị lừa, sợ em gặp phải người ác, có lúc em trách bọn anh không cho bản thân mình tự do, thật ra thì, chúng ta chẳng qua là lo lắng cho em mà thôi, Bảo Bảo, nhớ kĩ, em chính là nhược điểm của chúng ta, tử huyệt của chúng ta, nếu như em không muốn để người ta hãm hại bọn anh, thì em phải bảo vệ tốt mình, biết không?”

Long Tịch Bào rũ mi mắt xuống, nhẹ nhàng nói: “Sẽ không, em sẽ không để cho người khác có cơ hội tổn thương em, tổn thương các anh.”

“Em đừng tự mình thương tổn mình là được, với phương pháp ăn của em thì cần thận đau bụng đấy, tiểu quỷ chết đói à.” Long Tịch Bác buồn cười xoa nhẹ gương mặt của cô.

“Ghét anh!” Long Tịch Bào đẩy bàn tay Long Tịch Bác ra, tiếp tục tấn công “kẻ địch” kem của cô•••••

“Em còn ăn nữa •” Long Tịch Bác không dám tin nhìn người bên cạnh, một giây trước còn lo lắng, một giây sau bắt đầu như hổ vồ mồi.

“Không cho người ta ăn bánh ngọt, người ta chết cũng muốn ăn xong kem!” Long Tịch Bào kiên định mà nói ra

“Bảo Bảo •• nhìn thấy em mà anh nhớ tới một truyền thuyết.” Long Tịch Hiền ôn nhu nói

“Được rồi, •• con gái lớn không dùng được ••” Long Tịch Bảo dường như buồn bã, thở dài với ông trời một cái.

“Cậu nằm mơ đi, con nhóc này ••••• tớ đi đây, cậu ngoan ngoãn nhá, chớ ăn quá nhiều, cẩn thận lại đau bụng.”

“Đi đi ••••• Bà bảo mẫu •••” Long Tịch Bảo đuổi như đuổi ruồi, giơ móng vuốt nhỏ vẩy vẩy

“Tớ đi đây.” Âu Dương Tuyết vội vàng cầm túi xách rời đi.

“Anh Thiên, anh nghĩ gần đây Tuyết Tuyết có phải yêu rồi không?” vẻ mặt Long Tịch Bảo bà tám hỏi Doãn Thiên.

“Không biết, tại sao hỏi thế?”

“Hi hi, anh không thấy vẻ mặt cậu ấy rục rờ ư, nói không chừng cô ấy vội đi tìm bạn trai ••• sau đó ••• a •••••”

Long Tịch Bảo còn chưa nói hết đã bị Doãn Thiên tặng một cái cốc

“Tuổi còn nhỏ, mà đầu óc nghĩ gì thế ? Hả?”

“Anh ••• Anh và anh Bác đều bạo lực •• em luôn bị gõ đầu như thế” Long Tịch Bảo che đầu, kháng nghị.

Nghe vậy, trong mắt phượng tà mị của Doãn Thiên thoáng qua một tia không rõ, nhưng rất nhanh biến mất không thấy

“Bảo Nhi, theo anh đi uống rượu, có được hay không?”

Long Tịch Bảo sững sờ, ngay sau đó nói: “Tốt, nhưng mà em không thích đến quầy rượu, không bằng chúng ta mua rượu rồi tìm một chỗ an tĩnh từ từ uống, có được không?”

“Sao không hỏi anh vì sao?” Doãn Thiên nhàn nhạt nhìn Long Tịch Bảo.

“Tại sao phải hỏi? Nếu anh muốn nói thì tự nhiên sẽ nói cho em biết.” Long Tịch Bảo nhìn ánh mắt sâu không thấy đáy của anh, chân thành mà ầm ập nói.

“Ha ha, về nhà anh đi, có sao không?” Doãn Thiên cúi đầu không nhìn ánh mắt trong vắt không hề có tạp chất của cô nữa.

“Sao gì chứ, đi thôi.” Long Tịch Bảo chủ động nắm bàn tay to của anh đi ra ngoài.

“Đợi chút ••• còn chưa trả tiền, nhóc định quỵt tiền à •••” Doãn Thiên để lại tờ tiền 100 nguyên, sau đó nắm chặt bàn tay nhỏ bé ầm ập của Long Tịch Bảo, đi phía sau cô.

“Em biết nhà anh à?” Doãn Thiên nghi hoặc nhìn người trước mặt đang lúi kúi kéo mình đi, chỉ thấy người đó dừng bước, ngơ ngác quay đầu lại: “Không biết •••”

Doãn Thiên cười, lắc lắc đầu, dắt tay của cô trở về nhà mình.

: Xu

Chương 26: đánh đàn cho anh nghe

Long Tịch Bảo sững sờ nhìn gian phòng trước mắt, ghế bằng gỗ tử đàn, bàn bằng gỗ tử đàn, tủ treo quần áo bằng gỗ tử đàn, giường bằng gỗ tử đàn •••••••• gian phòng không lớn, nhưng gọn gàng sạch sẽ, còn lộ ra một mùi thơm ngát •••

“Thế nào, Bảo Nhi?” Doãn Thiên đưa tay quơ quơ trước mặt cô.

“Anh rất có tiền ••” người kia rất thành thực mà nói ra ý nghĩ trong lòng.

“À?”

“Không đúng, em đang nói là phòng của anh rất đẹp, không nghĩ tới anh lại thích kiểu cổ điển như vậy.”

“Đây là gian phòng lúc mẹ anh chưa lập gia đình.” Doãn Thiên nhàn nhạt nói.

“A ? Không trách được, nhưng mà em rất thích • • về sau em trốn nhà đi, anh chứa chấp em nhá!” Long Tịch Bảo vui vẻ ngồi trên ghế, nơi này thật là đẹp, tựa như xuyên đến thế giới cổ đại vậy, có một loại cao nhã không thể nói nên lời.

“Ha ha, tất nhiên là được, có muốn anh đánh thêm một chìa khóa cho em không?” Doãn Thiên cương chiều nhìn Long Tịch Bảo đang sờ loạn khắp nơi.

“Không cần đâu..., em sợ nhện không được mà đem nhiều thứ cuồn mắt.” vẻ mặt Long Tịch Bảo thành thật nói.

“Ha ha • • • em thật đúng là thành thực • • ”

“Oa • • ” Long Tịch Bảo giống như phát hiện ra đại lục mới, quát lên: “Nhà anh còn có đàn tranh cổ nữa • • anh có biết chơi nó không?”

“Không, đây là của mẹ anh.” Doãn Thiên ôn nhu cười.

“Mẹ anh nhất định là mỹ nữ cổ đại, em rất muốn gặp bà một chút ”

“Ha ha • • không thấy được • • ” Doãn Thiên cười khê mà nói.

“Hả • • ?” Long Tịch Bảo ngốc tại chỗ, có ý gì • • •

“Nơi này, đại đa số là • • • di vật của bà.” Doãn Thiên vẫn khê cười.

“A • • thật xin lỗi, anh Thiên.” Long Tịch Bảo có chút đau lòng nhìn Doãn Thiên khê cười, mặc dù anh vẫn tỏ ra hững hờ, giống như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cô biết • • • trong lòng của anh rất khổ sở.

“Không sao, đã là chuyện lâu rồi.” Doãn Thiên đi tới bên cạnh Long Tịch Bảo, khê vuốt mái tóc dài của cô, anh không muốn cô dùng loại ánh mắt này nhìn anh, giống như cô đã biết anh đang nghĩ gì, điều này làm cho anh rất bất an.

“Đến đây đi, chúng ta cùng uống rượu.” Long Tịch Bảo phóng khoáng vỗ vỗ bả vai Doãn Thiên, lôi kéo anh ngồi xuống tấm nệm trải trên mặt sàn, sau đó lấy ra lon bia mà bọn họ mua về, kéo nắp lon, ngửa đầu uống một hớp, động tác làm một mạch, như quỷ nghiện rượu vậy.

“Tại sao lại ngồi dưới đất, bên kia có ghế mà.” Doãn Thiên nhìn động tác thô lỗ của cô, không khỏi cười ra tiếng.

“Anh ngồi xuống đây đi, anh không thấy đó là một cái ghế cổ đại đẹp dễ, chúng ta lại ngồi uống bia ở trên đó không thấy kì quặc sao, uống bia phải ngồi dưới đất mới phóng khoáng.” Long Tịch Bảo làm vẻ mặt: anh chẳng hiểu gì cả

Doãn Thiên cười tiếp tục hỏi: “Vậy người ngồi trên bàn ghế đó phải làm gì?”

“Đánh cờ, thưởng trà, viết sách ...các thứ nghệ thuật cao nhã.” Long Tịch Bảo hất cằm lên, đắc ý nói, giống như mình chính là người nghệ sĩ vậy.

“Thế uống bia?” Doãn Thiên nhìn cô hay đổi biểu tình, không nhin được lại hỏi.

“Ha ha, mượn rượu giải sầu, say rượu mất lý trí • • ha ha.” Long Tịch Bảo khoa trương cười.

Doãn Thiên cười phun ra, cô bé này • • • • •

“Anh Thiên, thật ra thì mỗi người đều có may mắn và bất hạnh của riêng mình, bây giờ em mới biết, rất nhiều chuyện không thể tránh khỏi, em không biết trong lòng của anh rốt cuộc cất dấu vết thương gì, khiến cả nụ cười của anh cũng không tươi tắn, anh biết lần đầu tiên nhìn thấy anh, em suy nghĩ gì không? Em suy nghĩ, trời ạ thật là người đẹp, khuynh quốc khuynh thành • • • • • khụ khụ • • • khụ khụ • • • • • thể nhưng khi em nhìn thấy con mắt của anh, em liền chìm trong đó • • • em nhin không được mà đến gần anh, muốn cho anh vui vẻ, chỉ vì không muốn con mắt của anh cô đơn như vậy, bị thương như vậy, em nhin không được muốn dựa vào gần anh, chỉ vì em muốn nhìn thấy nụ cười phát ra từ nội tâm của anh, Anh Thiên à, bất kể anh từng có quá khứ như thế nào, em hi vọng anh có thể luôn vui vẻ, không để quá khứ nhốt tương lai hạnh phúc của anh, còn có • • • • • khi anh thật lòng cười lên • • • đúng là cười một

tiếng khuyh đảo thiên hạ, cười hai • • • a! Tại sao đánh anh • • • •” Long Tịch Bảo đang phát biểu cao kiến, bị người kia thưởng một ‘quả cốc’.

“Nếu về sau em còn dùng những từ khuyh quốc khuyh thành, hoặc cười một tiếng khuyh đảo thiên hạ, em nhất định sẽ chết, Nhớ không?” Doãn Thiên nghe rằng, làm nụ cười ‘tuyệt mỹ’ về phía Long Tịch Bảo.

“Không • • • • không • • • •” Long Tịch Bảo nhích cái miệng nhỏ, nhỏ giọng nói.

“Được rồi, không là tốt.” Doãn Thiên gật đầu một cái, nhàn nhạt nói

Cái • • • người này • • người ta đang nói đồng dục • • • • cắt đứt người ta • • • quá • • • thật không có lẽ phép, Long Tịch Bảo chu môi thở phì phò nhìn Doãn Thiên

“Em lại dùng ánh mắt ấy nhìn anh thử xem.” Doãn Thiên ưu nhã uống một hớp bia, cũng không quay đầu lại.

Long Tịch Bảo vội vàng quay đầu, giả bộ nhìn ra xa, tựa như đang suy nghĩ sâu xa • • • • •

Im lặng • • • • •

“Khi anh 5 tuổi, mẹ ra đi, để lại anh và cha, trước lúc 5 tuổi, cha luôn cưng chiều anh, thương yêu anh, nhưng khi anh 5 tuổi sau đó, cha đối với anh rất lạnh nhạt, năm anh 8 tuổi, ông ấy cũng rời đi.

Lúc ông hấp hối, ông nói cho anh biết, ông rất yêu mẹ anh, không có mẹ, ông sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, ông nói xin lỗi anh, sau khi mẹ anh qua đời, ông không làm tròn trách nhiệm của người làm cha, ông không dám đến gần anh, chỉ vì anh có khuôn mặt giống mẹ.

Mỗi lần ông nhìn thấy anh, sẽ đau khổ sống không bằng chết, rốt cuộc, khi anh 8 tuổi, ông tự sát. Sau lại • • • • • anh được đưa đến họ hàng của cha, cuộc sống ấy • • • nói như thế nào đây nhỉ • • • ngay cả chó cũng không bằng • • •

Bọn họ lấy tất cả di sản của cha để lại cho anh, công ty cũng bị con của bọn họ thừa kế,

Thật ra thì anh không quan tâm những thứ này, dù sao cha mẹ đều đi rồi, trên cái thế giới này chỉ còn dư lại bọn họ là thân thích của anh mà thôi, cuối cùng, anh cố gắng biểu hiện biết điều • • • nhưng mà • • • không đủ • • • anh làm gì cũng không đủ • • • anh làm nhiều hơn nữa cũng không làm bọn họ quan tâm đến anh. 3c Vì vậy, anh đã bỏ qua rất nhiều, cũng thấy rõ cái thế giới này • • • may mắn là trước khi mẹ mất, đã bí mật để lại cho anh căn phòng nhỏ này, có thể để cho anh sống vui vẻ, em biết không, khi anh còn bé, mẹ thường đàn cho anh nghe, mẹ anh rất dịu dàng, rất đẹp, đến bây giờ anh còn nhớ rõ hình ảnh bà ấy đánh đàn, Bảo Nhi, em sống ở dưới ánh mặt trời, mà anh • • • • lại sống ở thế giới bóng tối, cái thế giới ấy không có công bằng.” Giọng nói của Doãn Thiên rất nhẹ, rất ấm

Nói đến chuyện của anh, giống như anh đang nói chuyện người khác.

lòng của Long Tịch Bảo • • • • • đau đớn.

“Em biết đàn, em đàn cho anh nghe, chắc mẹ anh có để lại móng tay giả cùng dây quần móng tay.”

Long Tịch Bảo nhìn nụ cười Doãn Thiên như tự giễu chính mình, nhẹ nhàng nói, sau đó đứng lên, đi tới cạnh đàn tranh.

Mở một hộp nhỏ dưới cạnh đàn, quả nhiên, có móng tay giả và dây cuốn móng tay chuyên dùng cho việc đánh đàn tranh.

Long Tịch Bảo quen cửa quen nẻo, đeo móng tay giả, chỉnh dây đàn, gảy thử, nghe âm chuẩn xong, ngẩng đầu nhìn anh, sau đó tay phải đặt lên dây đàn, tay trái gảy dây, khe hở môi đỏ mọng:

“Tỳ bà thanh, đáo như kim hoàn tại giá hưởng khởi.

Xuyên việt thiên niên đích tằm mịch, cự mộng y hi.

Giá nhất thanh thán tức, thị nhân gian đa thiếu đích ai oán.

Thiên nhai phiêu bạc lạc tằm dương, thương tâm lệ tích.

Tỳ bà thanh, đáo như kim hoàn tại giá hưởng khởi.
Tổ thủ lộng tỳ bà, tỳ bà thanh thúy hưởng đình đông đình đông.
Tín thủ đề mi tục đàn, tục tục đàn, đàn tấn tâm trung vô hạn sự.
Đề mi tục đàn, tục tục đàn, đàn tấn tâm trung vô hạn sự.
Hoan tiểu thanh, dĩ thành liễu tạc nhật đích hồi ức.
Tổ thủ lộng tỳ bà, tỳ bà thanh thúy hưởng đình đông đình đông.
Phân minh nhân lý hữu lệ, hữu lệ tích, nhân gian hà sự trường ly biệt.
Phân minh hữu lệ, hữu lệ tích, nhân gian vô xử ký tương tư.
Hoan tiểu thanh, dĩ thành liễu tạc nhật đích ký ức.
Hong nhan dĩ lão bất như tích, không tự bi thích.”

(dịch nghĩa: Tiếng tỳ bà, bây giờ vẫn vang lên tại nơi này.

Xuyên qua ngàn năm tìm kiếm, mộng cũ mơ hồ.

Một tiếng thở dài, làm nhân gian bao buồn khổ.

Chấn trời rơi xuống bao giọt lệ sầu.

Tiếng tỳ bà, bây giờ vẫn vang lên tại nơi này.

Bàn tay trắng nõn gảy tỳ bà, tỳ bà thanh thúy vang leng keng leng keng.

Tiện tay ngồi gảy, tiếng đàn nói tiếp nhau, gảy ra tâm trạng buồn vô hạn.

Tiện tay ngồi gảy, tiếng đàn nói tiếp nhau, gảy ra tâm trạng buồn vô hạn.

Tiếng cười vui, đã là kí ức của ngày hôm qua.

Bàn tay trắng nõn gảy tỳ bà, tỳ bà thanh thúy vang leng keng leng keng.

Rõ ràng trong mắt có lệ, lệ đã rơi, chuyện buồn nhân gian là ly biệt.

Rõ ràng có lệ, có lệ rơi, không chỗ nhân gian gửi tương tư.

Tiếng cười vui, đã là kí ức của ngày hôm qua.

Mỹ nữ đã phai mờ đi tuổi xuân, tự mình bi thương mình.

Một tiếng thở dài này, là nhân gian bao nhiêu buồn bã.

Gảy ra khúc nhạc ngàn năm cô tịch, một mình thở dài.

Gảy ra khúc nhạc ngàn năm cô tịch, một mình thở dài.)

Long Tịch Bảo lắng lắng đàn ra, nhẹ nhàng hát, lúc này, bộ tóc dài của cô xoa vai, ngón tay thon dài để trên dây đàn, đôi mắt to xinh đẹp thỉnh thoảng nhìn dây đàn, thỉnh thoảng nhìn về Doãn Thiên, môi đỏ mọng béo mập khép khép mở mở bật ra tiếng hát uyển chuyển lại mát mẻ.

Một khúc xong, Doãn Thiên vẫn ngơ ngác nhìn cô, nói không ra lời.

“Anh Thiên, nếu như sau này anh nghĩ về mẹ, em sẽ tới đánh đàn cho anh nghe.” Long Tịch Bảo nhẹ nhàng nói xong, cười ngọt ngào, lộ ra hai lúm đồng tiền dễ thương, dịu dàng nhìn Doãn Thiên.

Vành mắt Doãn Thiên hơi hồng, nhẹ nhàng nói: “Tiếp tục đàn một bài nữa.”

Long Tịch Bảo cười cười, ngón tay nhỏ nhắn lại bắt đầu hoạt động trên dây đàn, một bài Mây từ khe núi ưu nhã mà khí thế vang vọng khắp phòng

Thật lâu không tiêu tan • • • •

26. Chương 26

Chương 26: đánh đàn cho anh nghe

Long Tịch Bảo sững sờ nhìn gian phòng trước mắt, ghế bằng gỗ tử đàn, bàn bằng gỗ tử đàn, tủ treo quần áo bằng gỗ tử đàn, giường bằng gỗ tử đàn gian phòng không lớn, nhưng gọn gàng sạch sẽ, còn lộ ra một mùi thơm ngát . . .

“Thế nào, Bảo Nhi?” Doãn Thiên đưa tay quơ quơ trước mặt cô.

“Anh rất có tiền . . .” người kia rất thành thực mà nói ra ý nghĩ trong lòng.

“À?”

“Không đúng, em đang nói là phòng của anh rất đẹp, không nghĩ tới anh lại thích kiểu cổ điển như vậy.”

“Đây là gian phòng lúc mẹ anh chưa lập gia đình.” Doãn Thiên nhàn nhạt nói.

“A ? Không trách được, nhưng mà em rất thích . . . về sau em trốn nhà đi, anh chứa chấp em nhá!” Long Tịch Bảo vui vẻ ngồi trên ghế, nơi này thật là đẹp, tựa như xuyên đến thế giới cổ đại vậy, có một loại cao nhã không thể nói nên lời.

“Ha ha, tất nhiên là được, có muốn anh đánh thêm một chìa khóa cho em không?” Doãn Thiên cưng chiều nhìn Long Tịch Bảo đang sờ loạn khắp nơi.

“Không cần đâu..., em sợ nhện không được mà đem nhiều thứ cuỗm mất.” vẻ mặt Long Tịch Bảo thành thật nói.

“Ha ha . . . em thật đúng là thành thực . . .”

“Oa . . .” Long Tịch Bảo giống như phát hiện ra đại lục mới, quát lên: “Nhà anh còn có đàn tranh cổ nữa . . . anh có biết chơi nó không?”

“Không, đây là của mẹ anh.” Doãn Thiên ôn nhu cười.

“Mẹ anh nhất định là mỹ nữ cổ đại, em rất muốn gặp bà một chút ”

“Ha ha . . không thấy được . . .” Doãn Thiên cười khẽ mà nói.

“Hả . . ?” Long Tịch Bảo ngốc tại chỗ, có ý gì . . .

“Nơi này, đại đa số là . . . di vật của bà.” Doãn Thiên vẫn khẽ cười.

“A . . thật xin lỗi, anh Thiên.” Long Tịch Bảo có chút đau lòng nhìn Doãn Thiên khẽ cười, mặc dù anh vẫn tỏ ra hững hờ, giống như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cô biết . . . trong lòng của anh rất khổ sở.

“Không sao, đã là chuyện lâu rồi.” Doãn Thiên đi tới bên cạnh Long Tịch Bảo, khẽ vuốt mái tóc dài của cô, anh không muốn cô dùng loại ánh mắt này nhìn anh, giống như cô đã biết anh đang nghĩ gì, điều này làm cho anh rất bất an.

“Đến đây đi, chúng ta cùng uống rượu.” Long Tịch Bảo phóng khoáng vỗ vỗ bả vai Doãn Thiên, lôi kéo anh ngồi xuống tấm nệm trải trên mặt sàn, sau đó lấy ra lon bia mà bọn họ mua về, kéo nắp lon, ngửa đầu uống một hớp, động tác làm một mạch, như quỷ nghiện rượu vậy.

“Tại sao lại ngồi dưới đất, bên kia có ghế mà.” Doãn Thiên nhìn động tác thô lỗ của cô, không khỏi cười ra tiếng.

“Anh ngồi xuống đây đi, anh không thấy đó là một cái ghế cổ đại đẹp dễ, chúng ta lại ngồi uống bia ở trên đó không thấy kì quặc sao, uống bia phải ngồi dưới đất mới phóng khoáng.” Long Tịch Bảo làm vẻ mặt: anh chẳng hiểu gì cả

Doãn Thiên cười tiếp tục hỏi: “Vậy người ngồi trên bàn ghế đó phải làm gì?”

“Đánh cờ, thưởng trà, viết sách ...các thứ nghệ thuật cao nhã.” Long Tịch Bảo hát cảm lên, đắc ý nói, giống như mình chính là người nghệ sĩ vậy.

“Thế uống bia?” Doãn Thiên nhìn cô hay đổi biểu tình, không nhịn được lại hỏi.

“Ha ha, mượn rượu giải sầu, say rượu mất lý trí . . . ha ha.” Long Tịch Bảo khoa trương cười.

Doãn Thiên cười phun ra, cô bé này

“Anh Thiên, thật ra thì mỗi người đều có may mắn và bất hạnh của riêng mình, bây giờ em mới biết, rất nhiều chuyện không thể tránh khỏi, em không biết trong lòng của anh rốt cuộc cất dấu vết thương gì, khiến cả nụ cười của anh cũng không tươi tắn, anh biết lần đầu tiên nhìn thấy anh, em suy nghĩ gì không? Em suy nghĩ, trời ạ . . . thật là người đẹp, khuynh quốc khuynh thành khụ khụ . . . khụ khụ thế nhưng khi em nhìn thấy con mắt của anh, em liền chìm trong đó . . . em nhịn không được mà đến gần anh, muốn cho anh vui vẻ, chỉ vì không muốn con mắt của anh cô đơn như vậy, bị thương như vậy, em nhịn không được muốn dựa vào gần anh, chỉ vì em muốn nhìn thấy nụ cười phát ra từ nội tâm của anh, Anh Thiên à, bất kể anh từng có quá khứ như thế nào, em hi vọng anh có thể luôn vui vẻ, không để quá khứ nhốt tương lai hạnh phúc của anh, còn có khi anh thật lòng cười lên . . . đúng là cười một tiếng khuynh đảo thiên hạ, cười hai . . . a! Tại sao đánh anh” Long Tịch Bảo đang phát biểu cao kiến, bị người kia thưởng một ‘quả cóc’.

“Nếu về sau em còn dùng những từ khuynh quốc khuynh thành, hoặc cười một tiếng khuynh đảo thiên hạ, em nhất định sẽ chết, Nhớ không?” Doãn Thiên nhe răng, làm nụ cười ‘tuyệt mỹ’ về phía Long Tịch Bảo.

“Không không” Long Tịch Bảo nhích cái miệng nhỏ, nhỏ giọng nói.

“Được rồi, không là tốt.” Doãn Thiên gạt đầu một cái, nhàn nhạt nói

Cái . . . người này . . . người ta đang nói đồng dạng cắt đứt người ta . . . quá . . . thật không có lẽ phép, Long Tịch Bảo chu môi thở phì phò nhìn Doãn Thiên

“Em lại dùng ánh mắt ấy nhìn anh thử xem.” Doãn Thiên ưu nhã uống một hớp bia, cũng không quay đầu lại.

Long Tịch Bảo vội vàng quay đầu, giả bộ nhìn ra xa, tựa như đang suy nghĩ sâu xa

Im lặng

“Khi anh 5 tuổi, mẹ ra đi, để lại anh và cha, trước lúc 5 tuổi, cha luôn cưng chiều anh, thương yêu anh, nhưng khi anh 5 tuổi sau đó, cha đối với anh rất lạnh nhạt, năm anh 8 tuổi, ông ấy cũng rời đi.

Lúc ông hấp hối, ông nói cho anh biết, ông rất yêu mẹ anh, không có mẹ, ông sống cũng chẳng có ý nghĩa gì, ông nói xin lỗi anh, sau khi mẹ anh qua đời, ông không làm tròn trách nhiệm của người làm cha, ông không dám đến gần anh, chỉ vì anh có khuôn mặt giống mẹ.

Mỗi lần ông nhìn thấy anh, sẽ đau khổ sống không bằng chết, rốt cuộc, khi anh 8 tuổi, ông tự sát. Sau lại anh được đưa đến họ hàng của cha, cuộc sống ấy . . . nói như thế nào đây nhỉ . . . ngay cả chó cũng không bằng . . .

Bọn họ lấy tất cả di sản của cha để lại cho anh, công ty cũng bị con của bọn họ thừa kế,

Thật ra thì anh không quan tâm những thứ này, dù sao cha mẹ đều đi rồi, trên cái thế giới này chỉ còn dư lại bọn họ là thân thích của anh mà thôi, cuối cùng, anh cố gắng biểu hiện biết điều . . . nhưng mà . . . không đủ . . . anh làm gì cũng không đủ . . . anh làm nhiều hơn nữa cũng không làm bọn họ quan tâm đến anh. 3c Vì vậy, anh đã bỏ qua rất nhiều, cũng thấy rõ cái thế giới này . . . may mắn là trước khi mẹ mất, đã bí mật để lại cho anh căn phòng nhỏ này, có thể để cho anh sống vui vẻ, em biết không, khi anh còn bé, mẹ thường đàn cho anh nghe, mẹ anh rất dịu dàng, rất đẹp, đến bây giờ anh còn nhớ rõ hình ảnh bà ấy đánh đàn, Bảo Nhi, em sống ở dưới ánh mặt trời, mà anh lại sống ở thế giới bóng tối, cái thế giới ấy không có công bằng.” Giọng nói của Doãn Thiên rất nhẹ, rất ấm

Nói đến chuyện của anh, giống như anh đang nói chuyện người khác.

lòng của Long Tịch Bảo đau đớn.

“Em biết đàn, em đàn cho anh nghe, chắc mẹ anh có để lại móng tay giả cùng dây quần móng tay.”

Long Tịch Bảo nhìn nụ cười Doãn Thiên như tự giấu chính mình, nhẹ nhàng nói, sau đó đứng lên, đi tới cạnh đàn tranh.

Mở một hộp nhỏ dưới cạnh đàn, quả nhiên, có móng tay giả và dây cuốn móng tay chuyên dùng cho việc đánh đàn tranh.

Long Tịch Bảo quen cửa quen nẻo, đeo móng tay giả, chỉnh dây đàn, gảy thử, nghe âm chuẩn xong, ngẩng đầu nhìn anh, sau đó tay phải đặt lên dây đàn, tay trái gảy dây, khe mở môi đỏ mọng:

“Tỳ bà thanh, đáo như kim hoàn tại giá hưởng khởi.

Xuyên việt thiên niên đích tầm mạch, cữu mộng y hi.

Giá nhất thanh thán tức, thị nhân gian đa thiếu đích ai oán.

Thiên nhai phiêu bạc lạc tầm dương, thương tâm lệ tích.

Tỳ bà thanh, đáo như kim hoàn tại giá hưởng khởi.

Tổ thủ lộng tỳ bà, tỳ bà thanh thúy hưởng đình đông đình đông.

Tín thủ đề mi tục đạn, tục tục đạn, đạn tấn tâm trung vô hạn sự.

Đề mi tục đạn, tục tục đạn, đạn tấn tâm trung vô hạn sự.

Hoan tiểu thanh, dĩ thành liễu tạc nhật đích hồi ức.

Tổ thủ lộng tỳ bà, tỳ bà thanh thúy hưởng đình đông đình đông.

Phân minh nhân lý hữu lệ, hữu lệ tích, nhân gian hà sự trường ly biệt.

Phân minh hữu lệ, hữu lệ tích, nhân gian vô xử ký tương tư.

Hoan tiểu thanh, dĩ thành liễu tạc nhật đích ký ức.

Hồng nhan dĩ lão bất như tích, không tự bi thích.”

(dịch nghĩa: Tiếng tỳ bà, bây giờ vẫn vang lên tại nơi này.

Xuyên qua ngàn năm tìm kiếm, mộng cũ mơ hồ.

Một tiếng thở dài, làm nhân gian bao buồn khổ.

Chấn trời rơi xuống bao giọt lệ sầu.

Tiếng tỳ bà, bây giờ vẫn vang lên tại nơi này.

Bàn tay trắng nõn gảy tỳ bà, tỳ bà thanh thúy vang leng keng leng keng.

Tiện tay ngồi gảy, tiếng đàn nối tiếp nhau, gảy ra tâm trạng buồn vô hạn.

Tiện tay ngồi gảy, tiếng đàn nối tiếp nhau, gảy ra tâm trạng buồn vô hạn.

Tiếng cười vui, đã là kí ức của ngày hôm qua.

Bàn tay trắng nõn gảy tỳ bà, tỳ bà thanh thúy vang leng keng leng keng.

Rõ ràng trong mắt có lệ, lệ đã rơi, chuyện buồn nhân gian là ly biệt.

Rõ ràng có lệ, có lệ rơi, không chỗ nhân gian gửi tương tư.

Tiếng cười vui, đã là kí ức của ngày hôm qua.

Mỹ nữ đã phai mờ đi tuổi xuân, tự mình bi thương mình.

Một tiếng thở dài này, là nhân gian bao nhiêu buồn bã.

Gảy ra khúc nhạc ngàn năm cô tịch, một mình thở dài.

Gãy ra khúc nhạc ngàn năm cô tịch, một mình thở dài.)

Long Tịch Bảo lắng lắng đàn ra, nhẹ nhàng hát, lúc này, bộ tóc dài của cô xoa vai, ngón tay thon dài để trên dây đàn, đôi mắt to xinh đẹp thảnh thơi nhìn dây đàn, thảnh thơi nhìn về Doãn Thiên, môi đỏ mọng béo mập khép khép mở mở bật ra tiếng hát uyển chuyển lại mát mẻ.

Một khúc xong, Doãn Thiên vẫn ngơ ngác nhìn cô, nói không ra lời.

“Anh Thiên, nếu như sau này anh nghĩ về mẹ, em sẽ tới đánh đàn cho anh nghe.” Long Tịch Bảo nhẹ nhàng nói xong, cười ngọt ngào, lộ ra hai lúm đồng tiền dễ thương, dịu dàng nhìn Doãn Thiên.

Vành mắt Doãn Thiên hơi hồng, nhẹ nhàng nói: “Tiếp tục đàn một bài nữa.”

Long Tịch Bảo cười cười, ngón tay nhỏ nhắn lại bắt đầu hoạt động trên dây đàn, một bài Mây từ khe núi ưu nhã mà khí thế vang vọng khắp phòng

Thật lâu không tiêu tan

27. Chương 27

Chương 27: nấu cơm cho anh ăn

Long Tịch Bảo gãy một khúc tiếp một khúc, ngay cả cô bé bán diêm cũng gãy ra, thời gian cô gãy cho anh nghe đã hơn một tiếng, đã 6 giờ tối, cũng là lúc Long gia chuẩn bị dọn cơm tối.

Long Tịch Bảo nhìn đồng hồ treo trên tường: “Anh Thiên, em muốn về nhà, lần sau lại tới tìm anh chơi.”

Doãn Thiên nhìn Long Tịch Bảo: “Tối nay đừng trở về được không, hôm nay anh không muốn ở một mình.”

“Nhưng mà” Long Tịch Bảo bị làm khó khi nhìn thấy vẻ mặt cô đơn của Doãn Thiên, nhưng cô đã đáp ứng với anh Hiên, trước giờ cơm tối phải về, hơn nữa ra ngoài lâu như vậy, anh Bác nhất định sẽ tức giận.

“Hôm nay là ngày giỗ của mẹ anh.” Doãn Thiên nhàn nhạt nói đến.

Long Tịch Bảo ngẩn ra, không trách được, không trách được anh lại tìm cô uống rượu, nhìn anh một chút, lại nhìn điện thoại di động, hạ quyết tâm: “Được rồi, hôm nay em sẽ ở lại đây, làm bữa cơm ngon cho anh ăn, ăn xong chúng ta sẽ mua VCD về coi, anh thích xem cái gì? Phim hành động? Phim tình cảm? Phim hoạt hình? Hoặc là phim kinh dị cũng được, trừ cái loại phim đen ra, em có thể coi cùng anh.”

Long Tịch Bảo vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, dứt khoát tắt nguồn, lúc đó, cô giống như người hùng hi sinh vì chính nghĩa mơ hồ, cô có lẽ đã tưởng tượng đến hình ảnh Long Tịch Bác bóp chết cô.

Doãn Thiên bị cô chọc cười: “Lời này mà em cũng nói được sao?”

“Em nói gì sao?” Long Tịch Bảo làm vẻ mặt rất thuần khiết, nhìn Doãn Thiên.

Doãn Thiên buồn cười nhìn Long Tịch Bảo: ” Em học những từ này ở nơi nào hả . . .”

“Hắc hắc Sắc biến thiên hạ (tên truyện T^T)” Long Tịch Bảo khí thế hô to bốn chữ này, khiến Doãn Thiên sợ hết hồn

“Ặc . . . em chuẩn bị làm cái gì cho anh ăn đây?” Doãn Thiên chuyển đề tài, lẳng lẳng hỏi.

“Hi hi anh ngồi đây, chờ em đi nấu, nha.” Nói xong, người kia lòng tin mười phần hướng đi phòng bếp

15 phút về sau

“Này đây chính là ‘đôi tay tài năng’ của em hả?” khóe miệng Doãn Thiên co giật nhìn tô chén trước mắt.

“Đúng vậy . . . anh mau ăn đi, khẳng định ăn ngon.” Long Tịch Bảo vui vẻ ngồi ở trên bàn cơm, mặt kiêu ngạo nhìn Doãn Thiên.

“Đây là mì ông!” Doãn Thiên nhắc nhở.

“Sai đây không phải là mì ông” mặt Long Tịch Bảo nghiêm túc chỉ ra chỗ sai.

“Cái này là”

“Đây là mì ông em đã dùng nước sôi trưng qua . . !”

Quạ.....quạ.....quạ

trên đỉnh đầu Doãn Thiên bay qua mấy con quạ đen đáng yêu

“trời anh, anh không sao chứ . . ta chỉ bỏ thêm trứng gà và chân giò hun khói. 8 Khẳng định ăn ngon” Long Tịch Bảo nhìn Doãn Thiên như bị sét đánh hóa đá, meo meo kêu lên.

“Thôi, nhìn em thiên kim tiểu thư nên anh không hy vọng xa vời là em sẽ nấu ra vật gì tốt .” Doãn Thiên vuốt ve cái trán, bật cười nói

“Ai nói, anh chờ đó cho ta !” Long Tịch Bảo không vui đứng lên, tức giận xông về phòng bếp nửa giờ sau sau

Doãn Thiên ngốc lảng nhìn thức ăn đầy bàn

“Đây là nước sốt cà chua, đây là thịt viên, đây là cua hương cay, đây là cá chần nước sôi, đây là sườn xào chua ngọt, đây là su su hầm, còn có đây là món ăn do em sáng tạo ra: canh thập cẩm, có ngọt có mặn, có chua có cay, có mặn có cay, ăn đi!” Long Tịch Bảo giới thiệu từng tên đồ ăn, sau đó lại đi vào phòng bếp, không biết lấy cái gì.

Doãn Thiên ăn một món lại một món, mới phát hiện, thì ra cô nấu món ăn ngon như vậy, thật sự rất ngon.

Chỉ chốc lát anh nhìn thấy Long Tịch Bảo lại bưng một chén ra ngoài, đợi cô đặt lên bàn, anh mới thấy rõ ràng, là mì ăn liền . . .

“Bảo Nhi, tại sao còn ăn mì ăn liền, em nấu đồ ăn rất ngon mà.”

“Anh không phải biết, em chỉ muốn mì ăn liền thôi, bình thường anh Bác và anh Hiên không cho phép em ăn mì ăn liền, thật vất vả mới có cơ hội, tại sao em có thể bỏ qua được.” Long Tịch Bảo không hề hình tượng hút sợi mì, vừa meo meo kêu lên.

Lại bọn họ tại sao chuyện gì đều liên quan đến bọn họ, Doãn Thiên không vui nhú nhú lông mày.

“Thế nào, anh Thiên? Ăn không ngon sao? Tại sao anh không ăn?” Long Tịch Bảo tựa hồ không vui nhìn Doãn Thiên

“Không có gì, em nấu quá ngon, anh sợ khiến dạ dày mình bị em nuôi quá tốt.” Doãn Thiên dịu dàng cười đáp.

“Hi hi, về sau có rảnh rồi, chúng ta kêu lên Tuyệt Tuyệt đến, em lại nấu cho anh ăn.”

“Ha ha, được.”

“Bảo Nhi, tựa hồ cái gì em cũng biết, em còn biết cái gì?” Doãn Thiên vừa ăn vừa hỏi

“A . . . múa cột, múa bụng, khiêu vũ, múa dải lụa, cờ vây, thư pháp, hội họa, võ, cưỡi ngựa, rất nhiều , không nhớ nổi, còn về nhạc cụ thì có thể chơi tỳ bà, sáo cùng Piano, dù sao tất cả mọi thứ đều học qua, nhưng mà học không thông tất cả.” Long Tịch Bảo hút sợi mì vừa đáp.

“Ha ha . . thì ra em không phải là bình hoa.” Doãn Thiên trêu nói.

“Tất nhiên, em chính là tài nữ!” Người kia rất tự kiêu nói.

“Ồ, thế mà anh không biết ! .”

“Anh chết đi!”

“Không được nói tục!”

“Vậy đâu phải là nói tục . . .”

“Phải!”

“”

Một bữa cơm với không khí ảm áp đã xong khi kim đồng hồ chỉ 9 giờ.

Sau khi cơm nước xong, Doãn Thiên vô cùng tự giác dọn dẹp, rửa chén, mà Long Tịch Bảo dùng ni-lon bọc thức ăn lại, đem thức ăn còn dư gói kỹ, để vào tủ lạnh, Doãn Thiên nhìn bóng lưng nhỏ bé của Long Tịch Bảo, đột nhiên phát hiện, nếu như vậy mãi cũng không tồi, cô nấu cơm, anh rửa chén, cô đánh đàn, anh lắng nghe, nếu như tất cả đều vui vẻ và đơn giản như vậy thì tốt bao nhiêu.

Nếu như cô không phải là con gái Long gia thì tốt bao nhiêu . . .

“Anh Thiên, mới vừa rồi em nấu cơm mới phát hiện thức ăn nhà anh cái gì cần có đều có, bình thường anh cũng nấu cơm sao?”

“Ừm, đa số thì anh nấu, không rảnh thì ăn mì ăn liền.”

“trời ạ . . nếu em cũng có thể thích gì làm nấy giống anh thì tốt biết baomì ăn liền của em....đẹp trai của em... tiểu thuyết và manga của em” Long Tịch Bảo kích động dị thường mà ‘ reo hò ’.

bộ mặt Doãn Thiên hắc tuyến bây giờ anh mới biết thì ra là cô vẫn ưa thích những người đẹp trai . . . anh vẫn cho là cô đối với người đẹp trai thì làm như không thấy.

“Thì ra là em lại thích đẹp trai, anh còn tưởng rằng em đã miễn dịch.”

“Làm sao có thể, em cho anh biết, là một đẹp trai nên làm Gay, một người đẹp trai thì nên chơi đam mỹ, anh biết không, lần đầu em gặp anh liền ngu ngơ trong lòng nghĩ, này nhất định phải là tiểu thụ (người nam đóng vai trò làm nữ trong GAY) phong tình vạn chủng, tà mị xinh đẹp . . . nếu không thật lãng phí . . . em em cảm miệng . . . anh đừng trừng . . chớ trừng.” Long Tịch Bảo đồng đặc bàn về chuyện Gay, khi thấy ánh mắt của Doãn Thiên giết người . . . thì dừng lại

Doãn Thiên hừ lạnh một tiếng, lau khô tay, đang chuẩn bị đi ra . . .

“Anh Thiên, thật ra thì làm tiểu thụ không có gì không tốt, tiểu thụ có ba cái lợi, nhẹ nhàng, mềm yếu, và được áp đảo. Aanh lại đánh người.”

“Cảm miệng.”

“AThật ra thì”

“Hử? ”

“Cái đó”

“Cảm miệng.”

“” Long Tịch Bảo uất ức mím cái miệng nhỏ nhắn, nhìn Doãn Thiên

“Không cho phép nói cái gì về gay giếc nữa, về sau cũng không được phép, hiểu chưa hả?” Doãn Thiên nhìn dáng vẻ uất ức của Long Tịch Bảo, nhàn nhạt mở miệng nói.

“Thật sao . . vậy chúng ta đi thôi”

“Đi đâu?”

“Thuê đĩa!”

“Em muốn loại nào, trong phòng anh có rất nhiều đĩa, tình yêu, hành động, kinh dị, trừ ca nhạc và phim A (phim xxx) thì tất cả đều có.”

“Thứ em muốn nhất định anh không có • •” mặt Long Tịch Bảo đắc ý nói.

“Em muốn xem cái gì?”

“Năm anh em siêu nhân, oa ha ha ha” Long Tịch Bảo làm ra một tư thế siêu nhân, khiến Doãn Thiên không khỏi cười khẽ một tiếng.

“Vậy không thể làm gì khác hơn là đi thuê vậy, đi thôi!” Doãn Thiên dắt tay Long Tịch Bảo, chậm rãi đi về phía cửa.

Bọn họ giống như cặp vợ chồng.

Chờ bọn anh mượn hảo xong, đã hơn 10 giờ, lúc này Long Tịch Bảo vừa ăn kem vừa khúc khích xem ti vi cười, Doãn Thiên cũng chịu sờ sờ mái tóc dài của Long Tịch Bảo: “Đừng ăn quá nhiều kem, đau bụng sẽ không tốt.”

“Được rồi được rồi, em sẽ để một nửa cho anh.” Long Tịch Bảo lơ đãng tiếp tục gặm nhấm kem.

Doãn Thiên lắc đầu một cái, nửa nằm trên ghế sa lon, tập trung nhìn Long Tịch Bảo, cùng nhau xem phim hoạt hình, kỳ quái là khi xem, anh cũng sẽ cười khúc khích với cô.

“Anh Thiên, anh có cảm thấy vui vẻ chút không?” Long Tịch Bảo lấy tay vuốt ve đầu Doãn Thiên, nhẹ giọng hỏi.

Doãn Thiên sửng sốt một chút: “Ừ • • • • đúng vậy.”

“Ha ha, thật ra thì phim hoạt hình siêu nhân này không có thật, nhưng nó lại khiến cuộc sống vui vẻ đôi chút, khi anh không vui thì xem, đừng quá chén ép mình mãi, nếu không, sống rất vất vả .”

“Ừ • • •” Doãn Thiên cảm thụ cảm giác mềm mại do bàn tay nhỏ bé dịu dàng vuốt ve đỉnh đầu của anh, ngón tay xát xoa bóp huyết thái dương của anh, anh thoải mái đến nỗi muốn ngủ thiếp đi.

Long Tịch Bảo vừa xoa bóp đầu Doãn Thiên, vừa nhẹ nhàng nói với anh, lúc đầu thì Doãn Thiên đáp lại đôi câu, sau đó hoàn toàn tự Long Tịch Bảo làm bầm lều bầu rồi.

“Anh Thiên, anh Thiên?” Long Tịch Bảo khẽ gọi tên Doãn Thiên, thấy anh không có phản ứng, biết anh ngủ thiếp đi rồi.

Cô nhẹ nhàng đem đầu anh nâng lên, sau đó cầm một chiếc gối phía sau đệm lên, sau đó liền đứng dậy tắt TV và đầu đĩa, lấy chăn mềm từ trong phòng của anh ra, rón rén đắp lên, sau đó cầm lên túi xách, như kẻ trộm mở cửa, rồi đóng cửa lại • • • rồi đi.

Một đêm này, Doãn Thiên ngủ rất ngon.

28. Chương 28

Chương 28: một cái tát máu chảy đầm đìa

tâm thần Long Tịch Bảo bất định bất an ngồi lên tắc xi, muốn chết, bây giờ cũng không hơn 12 giờ đêm rồi, anh Bác cùng anh Hiên khẳng định phải người khắp nơi tìm cô.

Nếu như bị bọn họ biết cô ở cùng anh Hiên, lại trẻ như thế mới về, cô không chết cũng bị lột da, làm sao bây giờ, làm thế nào mới tốt đây, nên lấy có nào mới có thể lẫn vào vượt qua lần kiểm tra này • • • •

Bảo là cùng Tuyết Tuyết chơi một buổi, sau đó về nhà Tuyết Tuyết ngủ thiếp đi, một giấc ngủ đến 12 giờ, cô nghĩ vậy, muốn gọi điện thoại để Tuyết Tuyết thông đồng với mình, nhưng bây giờ cô lại không thể mở di động, vì vậy: “Tài xế, có thể cho cháu mượn điện thoại của bác dùng một chút được hay không?” Long Tịch Bảo ngọt ngào nói.

“Có thể.” tài xế thấy cô gái xinh đẹp đáng yêu như thế sao có thể nói không được. 0 Vì vậy sáng khoái đưa điện thoại di động của mình

Long Tịch Bảo nhận lấy điện thoại di động, lễ phép nói câu: “Cám ơn.” Sau đó vội vàng bấm số của Âu Dương Tuyết, nhưng thứ cô nghe được là •••••

“Số điện thoại này bây giờ không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Ắc ••••• khi nào không tắt máy, bây giờ lại tắt mất, thật xui xẻo ••••• Long Tịch Bảo chán nản đem điện thoại di động trả lại cho tài xế.

Làm sao bây giờ ••••• nếu anh Bác cùng anh Hiên không biết số điện thoại của Âu Dương Tuyết, bất kể, lúc này cô chỉ có thể tin tưởng sự ‘ấn ý’ của cô cùng Âu Dương Tuyết qua nhiều năm như vậy thôi, hi vọng có thể thuận lợi vượt qua vòng kiểm tra này ••••• trời ạ •• tại sao cô có cảm giác như mình đang ngoại tình vậy •••••

Long Tịch Bảo ôm 7 phần hoảng sợ, 2 phần cầu nguyện và 1 phần may mắn, yên lặng ngồi trên xe, để xe đưa cô trở về ngôi nhà ‘Quý’ kia •••••

Tắc xi vừa dừng trước cổng của Long gia, Long Tịch Bảo đã nhìn thấy một hàng người ngoài cửa ••••• cô vừa mở cửa xe •••

“Trời ạ •• tiểu thư, cuối cùng cô cũng trở lại.” Bà Lý vọt tới, bắt được cánh tay nhỏ bé của cô, nhìn từ trên xuống dưới, xác định cô không bị thương: “Làm sao cháu trẻ như thế mới trở về, làm bà lo lắng muốn chết.”

“Thật xin lỗi..., bà Lý, khiến bà lo lắng, cái đó ••••• Anh Hiên cùng anh Bác ••• ặc ••• có ở nhà không?”

Long Tịch Bảo nhỏ giọng hỏi, thật ra thì không cần hỏi cô cũng biết đáp án, xem hàng người này •••••

“Cháu đi, các thiếu gia cũng sắp đi rồi, cháu đã lớn như vậy còn không hiểu chuyện, sao không gọi điện về nhà một tiếng.”

Bà Lý trách cứ nói, từ nhỏ Long Tịch Bảo đã lớn lên dưới ánh mắt của bọn họ, bọn họ nhìn cô lớn lên, không có một người nào không thích cô, bà Lý lại là người thương yêu cô nhất, tại sao có thể không lo lắng được.

“Thật xin lỗi, người ta biết sai rồi, về sau nhất định sẽ không thế nữa, bà đừng tức giận.” Long Tịch Bảo làm nũng ôm lấy bà Lý, meo meo gọi.

Lý mục cười cười: “Mau vào đi thôi, các thiếu gia đang chờ cháu đấy.”

“Ặc ••• đi vào sao ••• cái đó ••• anh Bác cùng anh Hiên có phải rất tức giận hay không •••” Long Tịch Bảo sợ hãi mà hỏi.

“Không phải là rất tức giận •••” bà Lý nhẹ nhàng nói.

“Thật sao?” Long Tịch Bảo vui mừng.

“Mà là cực kỳ tức giận!”

“•••••••” cô biết T^T.

Long Tịch Bảo đứng tại chỗ, hèn yếu không dám đi về phía trước •••

“Tịch Bảo ••• mau vào đi thôi, dù sao cũng phải chết, ngắt đầu cũng là một đao, mà rứt đầu cũng là một đao.” Phượng Kiệt đi tới trước mặt của Long Tịch Bảo, rất thực tế ••• rất tàn nhẫn nói •••••

“Anh Kiệt •••••” Long Tịch Bảo bị anh nói xong, theo bản năng lấy tay xoa xoa cổ •••••

“Nhanh lên đi, yên tâm, em đã anh dũng hy sinh, anh sẽ an táng em thật tốt, ngày lễ ngày tết sẽ không quên em.” Phượng Kiệt làm vẻ mặt ‘yên tâm cứ đi đi, việc hậu sự giao cho anh giải quyết’.

: “Vây ••• phiền anh •••”

“Không sao, mau đi đi.” Phượng Kiệt có vẻ mặt chính nghĩa.

Nửa ngày trôi qua

“Sao em không vào”

“Em chân nhũn ra rồi.” Long Tịch Bảo đáng thương mà nói.

Lúc này

“Chân nhũn? Có muốn anh giúp em một tay không?” Một giọng nói cực kì quen thuộc truyền đến, quen thuộc đến nỗi Long Tịch Bảo dựng cả tóc.

“Anh Bác”

“Để anh ôm em vào, bên ngoài rất lạnh.” Giọng nói Long Tịch Bác không nóng không lạnh khiến Long Tịch Bảo run run một cái, sau đó người liền bị Long Tịch Bác ôm vào trong ngực.

“Phượng Kiệt, bảo anh em về thôi.”

“Bà Lý, bà cũng đều nghỉ ngơi đi.”

“Vâng”

“Vâng”

“Cái đó anh Bác em có thể giải thích.” Long Tịch Bảo sợ hãi lên tiếng.

“Yên tâm, có rất nhiều thời gian để em giải thích, anh Hiên của em vẫn còn ở phòng khách chờ em đấy.” Long Tịch Bác thản nhiên nói.

Xong rồi lần này thật sự xong rồi, Long Tịch Bảo che mắt, tuyệt vọng bị Long Tịch Bác ôm đến phòng khách.

Long Tịch Bảo mới vừa được Long Tịch Bác để xuống, chân vừa chạm vào nền gạch, cũng rất tự giác, không có chí khí mà quỳ xuống, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, hai tay nhỏ bé đáng thương nắm lấy vành tai khéo léo mượt mà: “Em sai lầm rồi, em thật sự biết lỗi, lần sau không dám nữa, Anh Hiên, anh Bác, tha cho em một lần thôi.”

“Hử?” Long Tịch Bác nhàn nhạt mở miệng

“Em nguyện ý chịu phạt, em quỳ như vậy cũng được, các anh nghỉ ngơi đi.” Long Tịch Bảo nhỏ giọng nói.

“Nghe anh nói.” Long Tịch Bác cất giọng

Không có biện pháp, Long Tịch Bảo chỉ có đứng lên, nhưng vẫn nắm lấy lỗ tai, cúi đầu.

“Ngẩng đầu lên.” Long Tịch Bác lại mở miệng

Long Tịch Bảo sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn một chút vẻ mặt bình tĩnh của Long Tịch Bác, lại vừa nhìn vẻ mặt im lặng của Long Tịch Hiên.

“Đi đâu?” Long Tịch Bác tiếp tục hỏi

“Đi nhà Tuyết Tuyết.”

” tại sao điện thoại di động không mở máy?”

“Hết Hết pin ạ.”

“Tại sao trễ như thế mới trở về, mà không gọi điện thoại cho chúng ta?”

“Em Em cùng Tuyết Tuyết chơi mệt mỏi quá, cho nên ngủ quên mất, khi tỉnh lại mới phát hiện đã trễ thế này, thật xin lỗi, anh Bác, khiến các anh lo lắng.” Long Tịch Bảo run run nói

“Em có biết bạn gái của Phượng Kiệt là ai không?” Long Tịch Hiên nhẹ nhàng hỏi.

Hả ••? Sao lại chuyển sang đề tài này rồi, Long Tịch Bảo sửng sốt một chút, sau đó đáp: “Không biết ạ, anh Kiệt có bạn gái sao?”

“Họ Âu Dương.”

“Âu Dương sao?”

“Họ Âu Dương, tên một chữ Tuyết.”

Oanh ••• Long Tịch Bảo bị sét đánh.

“Hôm nay anh gọi Phượng Kiệt tới tìm em, cậu ấy đang cùng bạn gái trò chuyện, còn nhờ anh nói tiếp không?” Long Tịch Hiền uống một ngụm trà, nhẹ giọng hỏi đến.

Trong lòng Long Tịch Bảo nguyên rửa Tuyết Tuyết, tự nhiên yêu Phượng Kiệt lại không nói ra, lần này xong đời thật rồi.

“Anh hỏi em lần nữa, em đi đâu?” Long Tịch Bác hỏi.

Long Tịch Bảo khê cần răng! Liều mạng thôi!

“Em •••thật ra thì ••• một người dạo phố, đi dạo quên mất thời gian, cho nên ••••”

Long Tịch Bảo còn chưa nói hết đã thấy Long Tịch Bác tay giơ lên, còn chưa nhìn rõ, chỉ nghe ‘Bốp’ một tiếng, cô chỉ cảm thấy mặt mình đau rát, tai cũng ong ong.

“Đi đâu?” Long Tịch Bác nhìn Long Tịch Bảo bị anh ột cái tát nằm trên mặt thảm, tiếp tục hỏi.

Long Tịch Bảo ôm má, trong miệng cũng cảm thấy mùi máu, anh tát cô, từ nhỏ đến lớn, anh chưa từng đánh cô, bây giờ dùng sức như vậy, lẳng lẳng nhìn chăm chăm mặt thảm, nước mắt thoải mái tràn mi, người thương yêu cô vừa hung hăng cho cô một cái tát •••••

Long Tịch Hiền nhìn Long Tịch Bảo nằm trên mặt thảm, để ly trà trong tay xuống, không nói một câu.

“Nói chuyện, đi đâu?” giọng nói Long Tịch Bác như cũ không nóng không lạnh.

“Ô ô•• đi nhà anh Hiền.” Long Tịch Bảo ghen ngào nói.

“Làm cái gì?”

“Chơi đàn, ô ô. . Làm cơm •• ăn kem và xem siêu nhân •• ô ••” Long Tịch Bảo vừa khóc vừa nói, lúc này không dám nói láo nữa, cô sai rồi, lúc đầu cô không nên nói dối ••••

“Vậy tại sao lại tắt máy?”

“Không phải là tắt máy ••• là hết pin”

Long Tịch Bác nhìn cô một chút, trực tiếp lấy túi xách của cô, cô còn chưa kịp ngăn cản, anh đã mở điện thoại di động của cô, vứt xuống trước mặt cô rồi.

“Còn dám nói láo? Hử? Anh có nên khen em dũng cảm không?” Long Tịch Bác lạnh lùng nhìn Long Tịch Bảo.

“Em••• Em •••”

“Nói, em cùng cậu ta đã làm cái gì mà không dám nói?” Long Tịch Bác dùng sức vỗ bàn một cái ••• cái bàn rung lên một hồi •••

Long Tịch Bảo bị dọa cho sợ, thân thể đáng thương co rút thành một cục, vội vàng nói: “Không có, thật sự không có, không tin anh dẫn em đi bệnh viện, em còn trinh mà •••”

“Tại sao muốn tắt máy?”

“Em sợ các anh gọi điện thoại tới, biết được em ở cạnh anh ấy.”

“Em như vậy là muốn ở cạnh cậu ta? Thậm chí bởi vì cậu ta mà để chúng ta lo lắng? Cậu ta rất quan trọng ư?”

“Không ••• không phải như thế, hôm nay là ngày giỗ của mẹ của anh ấy ••• cho nên •••••”

“Con mẹ nó, ngày giỗ có quan hệ gì với em hả?”

“Anh nói thô tục •••••”

“••••••• còn muốn thêm một bạt tai sao?”

“••••••• không muốn.”

“Vậy tốt nhất là em ít chọc anh đi, trả lời anh, tất cả có quan hệ gì với em? Em là gì của cậu ta mà muốn ở cùng cậu ta trong ngày giỗ hả?”

“Em là bạn tốt của anh ấy, nhìn thấy anh ấy khổ sở cô đơn ••• em chỉ muốn an ủi anh ấy •••”

“Cho nên em liền lựa chọn để cho chúng ta lo lắng? Còn học cách nói dối hả?”

“Em không có lỗi ••• ta không phải là đã nói rồi sao ••• hơn nữa ••” Long Tịch Bảo đột nhiên lớn tiếng, không phải chỉ là về nhà muộn thôi sao, đánh cũng đánh rồi, còn muốn như thế nào.

“Em lập lại lần nữa” giọng của Long Tịch Bác lạnh xuống rất nhiều.

“Nói đã nói xong!” Long Tịch Bảo đột nhiên từ dưới đất đứng lên, đi tới trước mặt Long Tịch Bác: “Loại đại thiếu gia có cha mẹ khoẻ mạnh, áo cơm không lo làm sao sẽ hiểu rõ cảm giác cha mẹ mất, một mình không người dựa vào cô đơn thế nào, đau khổ cỡ nào, em chỉ muốn an ủi bạn mình, muốn cho anh ấy một chút ấm áp là lỗi gì? Em không có làm chuyện gì quá giới hạn, tại sao bị bọn anh tra hỏi như vậy, bây giờ em đã bắt đầu hâm mộ anh Hiên rồi, mặc dù anh ấy không cha không mẹ, ít nhất còn tự do tự tại, còn em? Một món đồ chơi mà các anh nhận được, muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, em căn bản chẳng là cái thá gì cả, em và anh ấy giống nhau, đều là đứa trẻ không có cha mẹ, nhưng khác là, cha mẹ anh ấy thương yêu anh ấy, mà cha mẹ em lại dứt khoát bỏ em, em đồng tình với anh ấy không được sao, em an ủi anh ấy thì có lỗi sao, điều sai lầm nhất của em, chính là không nên bị bỏ đến nhà các anh.”

Long Tịch Bảo khóc rống lên, cô không biết mình nói cái gì, chỉ biết, cô bị thương hại, cô phải phản kích.

Long Tịch Bác nhìn Long Tịch Bảo, cười lạnh một tiếng: “Muốn đánh thì đánh? Muốn chửi thì chửi? Tốt lắm, em đã cho là món đồ chơi của chúng ta, vậy tự nhiên anh sẽ không khách khí!” Long Tịch Bác giơ tay lên, Long Tịch Bảo theo bản năng che mặt, nhưng bàn tay kia lại không đánh xuống.

Long Tịch Bảo từ kẽ tay trông được thấy được Long Tịch Hiên nắm lấy tay Long Tịch Bác, nhẹ nhàng nói: “Đủ rồi, Bác.”

Long Tịch Bác nhìn Long Tịch Bảo một cái, tức giận đẩy Long Tịch Hiên ra, cũng không quay đầu lại.

Long Tịch Bảo từ từ để tay xuống, phồng bị nhìn Long Tịch Hiên, vừa rồi anh vẫn không nói lời nào, Long Tịch Bác còn đánh cô một tát hả giận, anh cũng sẽ muốn đánh một tát chứ, bọn họ là sinh đôi mà •••••

Long Tịch Hiên lấy tay lau đi vết máu ở khóe miệng Long Tịch Bảo, ôm lấy cô đi về phía gian phòng của cô, đặt cô lên giường, lấy điện thoại di động, ấn số: “Bà Lý, lấy thuốc giảm sưng đến phòng của tiểu thư, bôi thuốc cho cô ấy.” Nói xong liền cúp.

Sau đó lại gọi một cú điện thoại: “Phượng Kiệt, bắt đầu từ hôm nay, không cho phép tiểu thư ra khỏi cửa phòng một bước, nếu không, tôi sẽ hỏi tội cậu.”

Nói xong lại cúp.

Long Tịch Bảo nằm trên giường, bất động, không nói chuyện.

“Bảo Bảo, vừa rồi anh thật quá đáng.” Long Tịch Hiên nhẹ nhàng nói, nói xong cũng xoay người rời đi •••

Long Tịch Bảo ôm lấy gối ôm, vùi đầu khóc rống, cô biết cô thật quá đáng, nhưng là cô không nhận được.

Cô biết bọn họ thương cô, cưng chiều cô, ngay cả cha Tịch và mẹ Vũ đều đem cô trở thành người nhà.

Ai bảo anh Bác dùng sức đánh cô như vậy, đánh xong còn chưa buông tha cô nữa chứ.

Coi như cô có lỗi ••••• nhưng phải đánh nhẹ một chút chứ, đau chết người ta.

Đau chết mắt, lần sau sẽ không bao giờ nói dối nữa.

Một đêm này •••• Long Tịch Bảo trắng đêm chưa chợp mắt.

29. Chương 29

Chương 29: phong ba sau bàn tay

Ánh nắng bình minh từ cửa sổ cổ điển chiếu vô phòng, chỉ thấy một mỹ nam thoải mái ngủ ở trên ghế sa lon, có lẽ là cảm nhận được ánh mặt trời chiếu rọi, mỹ nam mở đôi mắt phượng tràn ngập sương mù, trừng mắt nhìn, sau khi thích ứng được với ánh sáng, nhìn quanh nhà một vòng.

Cô đã đi rồi, khi nào thì đi, làm sao anh lại ngủ thiếp đi vậy, mỹ nam nhìn chiếc chăn mỏng đắp trên người của mình, không tìm thấy được mà cười cười.

Đứng dậy rửa mặt xong, từ tủ lạnh lấy ra vài món đồ ăn thừa của tối qua, đặt vào trong lò vi ba hâm nóng, ngay sau đó, cả phòng khách cũng tràn ngập mùi thơm của thức ăn, này ••••• có lẽ chính là ••• mùi vị của hạnh phúc nhỉ, mỹ nam ưu nhã ăn đồ ăn thừa.

Từ khi tỉnh lại đến bây giờ, anh không phát hiện ••••• khoe miệng của anh vẫn luôn mỉm cười ngọt ngào, ngay cả ánh mắt của anh cũng bị nụ cười kia lây nhiễm làm nó sáng ngời, khiến cho cả người anh càng nhìn càng ••••• mị hoặc ••••• một tiếng cười làm thiên hạ ngã nghiêng •••••

Còn bên kia, một mỹ nữ,Ặc •• một mỹ nữ có khuôn mặt bị đánh sưng ••• im lặng nằm trên giường xinh đẹp đáng yêu. a Ánh mắt của cô hồng hồng, nhìn một cái cũng biết do thời gian khóc thút thít quá dài, mà vùng mắt thâm quầng cũng cho thấy người này cả đêm chưa ngủ.

Mỹ nữ giương mắt nhìn ánh mặt trời, tâm tình rất phức tạp ••• cô biết hôm qua cô đã thương lòng của hai người, cô biết bọn họ có sự tham muốn giữ lấy cô rất mạnh, nếu ban đầu cô không nói dối, anh Bác sẽ không ra tay, cô quên mất là anh Bác hận nhất là cô nói dối.

Bây giờ suy nghĩ lại, mình thật không nên ••••• trễ như thế mới về nhà, điện thoại di động lại tắt nguồn, nhất định bọn họ lo lắng gần chết •••••

Sau khi trở lại còn liên tục nói dối nữa chứ, bọn họ hiểu lầm cũng là chuyện bình thường, sau đó mình còn nói những lời đó •••

Mỹ nữ lấy tay sờ sờ gò má còn đang đau nhói, thật là đau ••• anh ấy xuống tay mạnh quá đi T^T •••••

Cũng trong lúc đó, một mỹ nam mày kiếm, mắt hẹp dài, môi mỏng, tựa vào đầu giường, rất rõ ràng, cũng là cả đêm chưa ngủ.

Mỹ nam nhìn năm ngón tay thon dài của mình, có chút nhú mày, làm sao lại đánh cô như vậy, cho dù cô không đúng, cũng không nên đánh vào mặt của cô chứ, mình có đã thương sự tự ái của cô không? ••• khẳng định cô rất hận anh.

Mỹ nam ảo não lấy tay vát lên trán, thương yêu cưng chiều nhiều năm như vậy, chờ đợi nhiều năm như vậy, cô cứ nhiên dùng một món đồ chơi đáng buồn để định nghĩa địa vị của cô trong lòng bọn họ ••••• thật là đáng buồn •••••

Một gian phòng khác, cũng là mỹ nam mày kiếm, mắt hẹp dài, lông mày chớp chớp nhìn tư liệu trước mắt ••••• Doãn Thiên, nam, 27 tuổi, tổng giám đốc tập đoàn Doãn thị, cha: Doãn Phong; mẹ: Sở Liên, 5 tuổi mất mẹ, 8 tuổi mất cha, sau đó sống với họ hàng bên nội. 41 21 tuổi lấy được bằng tiến sĩ. Những thứ khác thì không tra rõ được •••

Mỹ nam tựa lưng vào ghế ngồi, anh nhớ hai năm trước tổng giám đốc tập đoàn Doãn thị gọi là Doãn Nguyên chứ không phải Doãn Thiên • • •

Hơn nữa nếu cậu ta là tổng giám đốc tập đoàn Doãn thị, tại sao còn phải đi học đại học? Huống chi cậu ta đã sớm là tiến sĩ.

Anh nghĩ không ra được cậu ta có lý do gì mà muốn đi học đại học, rốt cuộc là vì cái gì? Tại sao cậu ta muốn đến gần Bảo Bảo, chỉ là thích người bạn như cô thôi sao?

Mỹ nam mệt mỏi nhắm mắt lại, trong đầu toàn là hình ảnh Long Tịch Bảo bị đánh và những lời cô đã nói, quan hệ của bọn họ vốn càng ngày càng gần, Long Tịch Bảo ra một cái tát này, Long Tịch Bảo nói lời này • • • có phải tất cả đều trở lại vạch xuất phát hay không • • thậm chí so với vạch xuất phát càng tồi tệ hơn • • • mà tất cả • • • rất đúng dịp • • • đều bởi vì Doãn Thiên • • • • •

Ban đầu, lúc nhìn thấy anh ta... Dự cảm xấu • • • • thật xảy ra, là tình cờ • • • hay đã bị sắp đặt sẵn

30. Chương 30

Chương 30: coi như là chiến tranh lạnh sao?

“Tuyệt, cậu có thấy Bảo Nhi không?” Doãn Thiên có chút nóng nảy hỏi Âu Dương Tuyết, đã ba ngày rồi, gọi điện thoại thì không nghe máy, mà người cũng không tìm được.

“Gặp được, cậu ấy ở nhà.” Âu Dương Tuyết nhẹ nói.

“Thế tại sao điện thoại không gọi được?”

“Từ khi cậu ấy trở về đã bị cấm ra ngoài rồi, điện thoại di động bị anh của cậu ấy lấy mất, hơn nữa bị đánh đến mặt cũng sưng lên, tớ cũng muốn đi gặp cậu ấy.” Âu Dương Tuyết thở dài nói lên, Long Tịch Bảo cũng thiệt là, Bảo Bảo mới 18 tuổi mà, cho dù có lỗi gì, cũng không nên tát vào mặt được, đánh đòn là tốt rồi, nghiêm túc như vậy làm gì, một cái tát xuống, mặt xưng phù thành như vậy, khiến cô đau lòng muốn chết.

“Bị đánh? !” Doãn Thiên kích động kêu thành tiếng.

“Ừ • • • cho nên có thể cậu không nhìn thấy cậu ấy trong một khoảng thời gian dài đấy.”

“Khi nào cậu đi thăm, tớ cùng đi với cậu.” Doãn Thiên gấp gấp hỏi.

“Không, cậu đừng đi, đừng làm rối thêm nữa, để cho cậu ấy nghỉ ngơi thật tốt đi, chờ vết thương trên mặt lành hẳn, hai người anh kia hết giận, có lẽ sẽ để cậu ấy ra ngoài thôi” Âu Dương Tuyết ngăn cản, nói giống, nếu để cậu đi, không giúp được gì thì thôi, nói không chừng lại thành nát bét hết.

Doãn Thiên im lặng, anh không biết • • • anh thật không biết bọn họ lại ra tay đánh cô, nếu như anh biết • • • nếu như anh biết trước, anh sẽ không mời cô về nhà chẳng? Anh mê mang • • • • anh chỉ cảm thấy tâm trạng quá đau khổ • • • • cô bị đánh • • •

Long Tịch Bảo nằm trên giường, ngoan ngoãn ăn chén cháo Âu Dương Tuyết tự tay nấu.

Ba ngày rồi, bọn họ chưa từng tới thăm cô, chỉ có Tuyết Tuyết mỗi ngày đều đến, ba ngày qua, cô không khóc cũng không gây sự, ngoan đến nỗi ngay cả chính cô cũng không dám tin tưởng.

Cô muốn ngoan một chút, tranh thủ sự khoan hồng, hi vọng bọn họ nhìn thấy cô như vậy sẽ không tức giận nữa.

“Bảo Bảo, sao mặt của cậu vẫn khuôn mặt nhỏ nanh còn sưng, còn đau không?” Âu Dương Tuyết đau lòng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sưng to của Long Tịch Bảo, nhẹ giọng hỏi.

“Dĩ nhiên là đau, một cái tát kia anh Bác đánh rất mạnh, làm sao sẽ không đau • •” Long Tịch Bảo meo meo kêu lên.

“trời ạ • • cậu cũng có chóc không đúng, về sau đừng như vậy nữa, biết không?”

“Tớ đâu dám nữa • • • , cậu cho rằng da tớ dày đến nỗi không sợ bị đánh sao • • • ” Long Tịch Bảo vênh cái miệng nhỏ lên.

“Tỷ nữa tớ lược quả trứng gà để xoa lên, được không?”

“Được • • • , cậu không đi chơi với anh Kiệt sao?”

“Không, Bảo Bảo của tớ đã vậy rồi, người nào rảnh rỗi để ý đến anh.” Âu Dương Tuyết đương nhiên nói.

“Tuyết Tuyết, cậu tốt quá, đúng rồi, anh Thiên có khỏe không?”

“Có • • • cậu ta tốt vô cùng, cậu ấy còn hỏi thăm cậu, tớ nói cho cậu ấy biết là cậu bị đánh, ở nhà nghỉ ngơi.”

“Tuyết Tuyết ngu ngốc này, cậu nói như vậy nhất định sẽ khiến anh ấy đau lòng lắm đấy!”

“Vậy phải nói làm sao • • • cậu chỉ tớ đi • • • ” Âu Dương Tuyết khiêm tốn.

Long Tịch Bảo suy nghĩ một chút, nửa ngày nói không ra lời, thở dài: “Thôi, khi nào cậu gặp lại anh ấy thì nói cho anh ấy biết, tớ rất khỏe, không bị sao cả, bảo anh đừng lo lắng.”

“Biết rồi, cậu cũng thật là, thân mình còn chưa lo đi lo cho người khác.” Âu Dương Tuyết véo lỗ mũi của Long Tịch Bảo, nhẹ nhàng nói.

“Đúng rồi, Tuyết Tuyết, cậu với anh Kiệt bắt đầu từ bao giờ, như thế nào?” Long Tịch Bảo hỏi.

Âu Dương Tuyết đỏ mặt nói: “Từ khi ra ngoài SEX—CLUB, anh ấy đưa tớ về nhà, sau đó mỗi lần đi làm gặp phải anh ấy, sau đó chúng tớ cứ như vậy bắt đầu, thật ra thì cho đến bây giờ tớ vẫn còn hơi hoang mang này.”

“Được nhá, đây là tình duyên được gắn kết nhanh chóng mà • • • sợi dây buộc lại chính là tớ, khi nào hai người kết hôn đừng quên trả tớ tiền làm mai đấy, biết chưa? Phải uống nước nhớ nguồn đó nha!” Long Tịch Bảo cười đến nỗi rất gian.

“Con bé này, đã vậy rồi mà vẫn đùa được, phục cậu sát đất luôn.” Âu Dương Tuyết cười, đập nhẹ bả vai cô.

Hai người cứ như vậy, cười cười nói nói mãi cho đến khi mặt trời lặn xuống, Long Tịch Bảo lưu luyến tiễn Âu Dương Tuyết, ngơ ngác ngồi trên giường, trống rỗng • • • thật cô đơn • • • thì ra cuộc sống thiếu bọn họ • • • là có cảm giác này • • • • •

Long Tịch Bảo cười cười tự giễu, mở ti vi, đem volume mở to, tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ đáng yêu, chui vào trong chăn, ngơ ngác nhìn TV • • • • • không biết nên làm những gì • • • • • bọn họ không cần cô sao....Thật sự không cần cô sao • • • cô • • • đã biết sai lầm rồi • • • nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống.

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng xa bọn họ quá ba ngày • • • trong trí nhớ, phần lớn thời gian, cô đều ở chung một chỗ cùng bọn họ.

Bọn họ luôn cưng chiều cô, che chở cô, dạy cô cưỡi ngựa, dạy cô đánh cờ, viết chữ, ăn cơm uống trà cùng cô, nhìn cô khiêu vũ tập võ, nghe cô đánh đàn ca hát • • • • •

Bây giờ • • • chỉ còn lại một mình cô • • • • • bọn họ nhất định rất ghét cô • • • • • Long Tịch Bảo càng nghĩ càng khóc, càng khóc càng lớn tiếng, cuối cùng, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. 9 Mà lúc cô ngủ không lâu sau đó, cửa phòng của cô mở ra, Long Tịch Bảo rón rén đi tới .

Nhẹ nhàng đắp kín mền cho cô, đau lòng lau đi nước mắt của cô, sau đó dùng tay nhẹ vỗ gò má sưng đỏ, nhẹ nói: “Bảo bối, thật xin lỗi, anh không cố ý, thật đấy, chẳng qua là anh giận quá thôi!”

Không biết mấy giờ trôi qua,

Anh lặng lặng nhìn cô ngủ, trong lòng buồn khổ khó tả.

Anh không dám đối mặt với cô, sợ nhìn thấy ánh mắt oán hận của cô, sợ nghe lời nói lạnh lùng của cô, ba ngày rồi, ba ngày, bọn họ chưa nói câu nào • • • • • rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ • • • Long Tịch Bảo thở dài, sờ sờ mái tóc dài của cô, xoay người rời đi.

Lại qua một đoạn thời gian, Long Tịch Hiên nhẹ nhàng mở cửa, đi vào, cầm trong tay một hộp thuốc, từ từ đến bên giường cô, mở nắp, lập tức hương bạc hà tỏa ra khắp phòng.

Cái này là người bạn tốt của anh gửi tặng.

Long Tịch Hiên lấy tay quét một ít thuốc mỡ trong suốt, nhẹ nhàng bôi lên gò má của Long Tịch Bảo, trong mộng Long Tịch Bảo cảm thấy mình đang ăn kem, lành lạnh, vị bạc hà thoải mái phát ra mấy tiếng lầu bầu: “Ăn ngon . . . anh Hiên, em còn muốn ăn nữa cơ.”

Long Tịch Hiên nghe cô nói mới, không khỏi khẽ cười lắc đầu một cái, đắp lên được cao nấp, ở trên trán cô hôn một cái, lại từ từ hướng đi cửa, nhẹ nhàng đóng cửa, đi ra.

31. Chương 31

Chương 31: Các người nhìn lên quần lót của tôi!

Long Tịch Bảo mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, cứ như vậy lại qua 3 ngày, cô ngẩng đầu nhìn cửa phòng, bọn họ vẫn không xuất hiện, sáu ngày rồi, bọn họ nhất định không cần cô nữa.

Như vậy, cô ở lại chỗ này cũng không còn ý nghĩa gì, có lẽ cô sẽ đi, đối với tất cả mọi người đều tốt, Long Tịch Bảo đi từ từ đến cửa phòng, nhẹ nhàng mở ra, dò xét phía ngoài.

“Tiểu thư, xin trở về.” Hai người vệ sĩ tây trang màu đen cung kính nói.

Long Tịch Bảo giật mình, ngượng ngùng cười đáp: “Tôi . . . tôi chỉ muốn hít thở không khí mới mẻ . . . các anh đang bận à, ha ha.” Nói xong ‘phanh’ một tiếng, đóng cửa lại.

Cửa chính không được ra . . . làm sao bây giờ? Long Tịch Bảo liếc một cái về vị trí cửa sổ không được nơi này là lầu ba mà

Ngộ nhỡ thất bại, té thành tàn phế mất, hơn nữa bây giờ là ban ngày trong nhà nhiều người giúp việc như vậy, nếu như bị bọn họ nhìn thấy cô lủng lẳng trên không, không bị hù chết mới lạ . . .

Long Tịch Bảo mở cửa sổ ra, mắt liếc một cái khoảng cách, thật là cao nhưng mà . . . vì tự ái, liều mạng vậy . . .

nếu người ta đã không cần cô, cô cũng không có lý do gì mà mặt dày mày dạn nương nhờ nơi này.

Nếu quả như té chết, cô đã hưởng thụ qua nhiều năm ăn ngon mặc đẹp, bọn họ cũng chịu rồi.

Đời này cũng không có gì tiếc nuối tâm động không bằng hành động, bắt đầu chuẩn bị đi.

Buổi tối 12 giờ đúng, một cô gái có vọc người nhỏ bé, mặc váy liền áo màu đen, cầm một ruybăng thật dài .

Một đầu cột thật chặt vào đầu giường, không có biện pháp nào khác, trong phòng không có sợi dây thừng nào cả mà!

Không thể làm gì khác hơn là dùng ruybăng bình thường dùng để khiêu vũ thay thế, thật may là dải lụa ruybăng này rất bền chắc ,

Cô gái trói thật chặt, dùng sức kéo kéo, xác định mình đã cột thật chắc xong mới đem một đầu ruybăng khác ném ra cửa sổ, ruybăng xinh đẹp trong bầu trời đêm thần bí kéo lê đường cong duyên dáng, bởi vì trời tối, Long Tịch Bảo không có nhìn thấy chiếc ruybăng còn cách mặt đất 2 mét, chỉ thấy cô vỗ vỗ gương mặt, hai tay nắm quyền, thấp giọng nói một câu: “Không thành công thì thành người, Long Tịch Bảo, tin tưởng mình, mày có thể!”

Sau đó lưu luyến nhìn một chút gian phòng mà cô đã sinh sống 18 năm, tấm giường Long Tịch Hiên mua cho cô, còn có sàng đan cùng màn lụa mà Long Tịch Bác bày biện, cuối cùng, nhắm lại hai mắt, dứt khoát bắt đầu leo cửa sổ

Long Tịch Bảo nắm thật chặt ruybăng, thân thể nhỏ bé cứ như vậy mà nhảy ra khỏi cửa sổ, làm cho người ta không khỏi mồ hôi lạnh vì cô, cô từ từ...từng chút từng chút một bò xuống dưới, bò thì bò bò thì bò bò đến cuối cùng mặt đất đâu???? Không có, nhưng mà người cô vẫn còn đu lủng lẳng ngất mất..... tại sao có thể như vậy cô rõ ràng đã xem xét kĩ càng rồi mà.....

Dù sao thì còn cách mặt đất một đoạn mà thôi, ít nhất nhảy xuống sẽ không tàn phế khê cắn răng,

Dù sao cô cũng không còn sức lực để leo lên, bây giờ không nhảy, sau đó cũng chỉ có thể té xuống thở dài đang chuẩn bị lấy đà

“Long Tịch Bảo! Em mà dám nhảy xuống thì anh sẽ đánh nát cái mông của em.” Long Tịch Bác tức giận, điên cuồng hét về phía bóng dáng đang treo lủng lẳng kia, đáng chết, sớm biết thế anh nên đóng gỗ vào cửa sổ luôn!

Long Tịch Bảo vừa nghe giọng nói của Long Tịch Bác, sợ đến nỗi trực tiếp té xuống: “A

“Đáng chết!” Long Tịch Bác khê nguyên rửa một tiếng, xông tới tiếp được Long Tịch Bảo ‘ từ trên trời giáng xuống ’, hai người chặt vật cùng nhau ngã xuống trên thảm cỏ

“Oa..... đau chết mất.” Long Tịch Bảo lắc lắc đầu nhỏ, meo meo kêu lên, hoàn toàn không phát hiện lúc này cô đang nằm ở trong ngực Long Tịch Bác

“Long Tịch Bảo, em muốn chết phải không? Chuyện nguy hiểm như vậy em cũng dám làm!” Long Tịch Bác ôm sát bé yêu trong ngực, nổi giận rống giận, nếu không phải là anh tới sớm, ngộ nhờ cô bị ngã vậy làm sao bây giờ, càng nghĩ càng sợ, càng sợ càng tức.

ôm lấy cô, đề cô ngồi trên đùi của mình để dễ đánh tự nhiên chịu tội chính là cái mông đáng yêu.

“A a anh lại đánh em ..” Long Tịch Bảo bị đau giùng giằng, thật là đau mà.....

“Thì sao..... em chính là cô bé thô lỗ đáng đánh đòn.” Long Tịch Bác liên tiếp xuống tay, nhấn tâm đánh vào mông của cô, phát ra thanh âm ‘ bốp, bốp, bốp’.

Long Tịch Bảo vừa then thùng vừa lúng túng, lại vừa đau: “Anh mới đung là kẻ đàn ông thô lỗ bạo lực!”

“Em còn dám mạnh miệng ..” Long Tịch Bác giận đến nỗi gia tăng lực, đau đến nỗi khiến Long Tịch Bảo oa oa kêu to, kêu cha gọi mẹ.

“A cha Tịch mẹ Vũ ô ô cha mẹ ở đâu con sắp bị người ta đánh chết ô ô”

Long Tịch Bác mắt diếc tai ngơ, dùng sức đánh cái mông nhỏ đáng thương vô tội

“Anh Hiên Anh Hiên cứu mạng bà Lý..... chú Vương ô ô anh Kiệt cứu mạng a a Tuyết Tuyết ô ô cứu mạng a.” Long Tịch Bảo đau đến nước mắt loạn rơi.

Long Tịch Bác vẫn tiếp tục đánh .

“Anh Bác em sai rồi .. em không dám nữa anh Bác ô ô đau quá” thức thời là trang tuần kiệt, Long Tịch Bảo rất hiểu đạo lý này.

Long Tịch Bác lại dùng lực vỗ thêm mười mấy cái, sau đó tiện tay đẩy Long Tịch Bảo từ trên đùi anh xuống, vỗ vỗ bụi bặm cùng cỏ dại trên người, ưu nhã đứng dậy, giống như hành động vừa rồi không phải do anh làm.

“A” Long Tịch Bảo bị anh đẩy như vậy, cái mông chạm đất đau đến nỗi nhe răng nhếch miệng vội vàng nằm nghiêng trên cỏ, không để cho cái mông bị đụng tới

“Anh anh không có tình người” Long Tịch Bảo chảy nước mắt, tức giận trừng hướng Long Tịch Bác kết quả cô phát hiện

Chung quanh tất cả đều là người đen ngòm một mảnh có Long Tịch Hiên bà Lý Phượng Kiệt Vương Phong còn có tất cả người giúp việc trong nhà trời ạ đánh chết tôi đi quá mất thể diện

Long Tịch Bảo trợn to cặp mắt xinh đẹp, không dám tin nhìn kia đám người trong bóng tối, một lúc sau, toát ra một câu: “Các người các người các người cũng tới nhìn lên màu của quần lót sao các người các người sắc lang”

Lời này vừa nói ra nhất thời, trên đầu đám người bay qua một đám quạ, im lặng tuyệt đối

“Người nào rãnh rỗi xem quần lót của em .. anh tới xem xem lá gan của em đến cùng là lớn bao nhiêu mà thôi.” Phượng Kiệt nhạo báng cười đùa.

“Anh thật không nhìn thấy?” Long Tịch Bảo đáng thương khịt khà khịt khịt, xoa xoa nước mắt nhỏ giọng hỏi.

“Không có.” Phượng Kiệt trái lương tâm mà nói đến tôi nhờ làm sao có thể không thấy quần lót ngày thơ như vậy ..

“Anh Kiệt, anh biết quần lót Tuyết Tuyết thích mặc nhất thế nào không?” Long Tịch Bảo ngây thơ hỏi.

“Anh dĩ nhiên biết, cô ấy thích mặc màu đen đăng-ten ,còn in hình con lợn buồn cười giống em nữa, nhưng hoàn toàn khác nhau.....” Phượng Kiệt dương dương đắc ý nói.

Thời gian ngừng lại mọi người trầm mặc Long Tịch Bảo cùng Long Tịch Hiên nhìn Phượng Kiệt, mọi người dùng ánh mắt của mình nhìn Phượng Kiệt, tên ngu ngốc này, lại nói lên

“Em muốn nói cho Tuyết Tuyết anh nhìn lên quần lót của em.” Long Tịch Bảo phun một câu, khóc lên

“Này em đừng khóc” Phượng Kiệt không biết làm sao nữa

“Đủ rồi, các người cũng đi xuống đi.” Long Tịch Bảo rống một tiếng thật là đủ rồi, cô cư nhiên lại thảo luận vấn đề quần lót trước nhiều người như vậy.

Mọi người thấy nhìn sắc mặt của Long Tịch Bảo xanh mét, rất thức thời bỏ đi, Long Tịch Bảo cũng thuộc loại người thức thời, chỉ thấy cô từ từ bò dậy, tay nhỏ bé vuốt cái mông bị thương, đi vài bước, phát hiện mắt cá chân đau nhói, xem ra là tẹo chân

Cái này gọi là cái gì tai họa nối tiếp tai họa..... uất ức bệt bệt miệng, khắp khênh hướng gian phòng đi tới nhưng là bước đi

Bước đi, đi tới đi lui vẫn còn đứng tại chỗ.

Long Tịch Hiên nín lấy cổ áo Long Tịch Bảo, nhìn cô giả ngây giả dại ngu xuẩn, nhẹ giọng hỏi: “Em đi đâu?”

Long Tịch Bảo sợ hãi quay đầu lại, nhỏ giọng trả lời: “Không phải là muốn tất cả đều đi xuống sao”

“Giả ngu?” Long Tịch Bảo lại hỏi.

“Không không dám” Long Tịch Bảo như đưa đám, cúi đầu, ngáp ngừng.

Long Tịch Hiên ôm ngang cô lên, mang cô đến chính phòng của cô, Long tịch Bảo đi theo sau.....

“Em .. em không muốn ngồi em thích nằm” vừa tới bên giường Long Tịch Bảo gấp gấp nói, nói giỡn, cho dù giường rất mềm, ngồi xuống cái mông sẽ đau chết mất

Long Tịch Hiên nhìn cô một chút, đặt cô trên mặt đất, chân Long Tịch Bảo mới vừa chạm đất, cả người liền úp sấp trên giường, chân thật là đau

Cái mông cũng rất đau ngẩng đầu nhìn hai gương mặt tuần tú giống nhau như đúc, cô biết quan tòa chuẩn bị tuyên án

32. Chương 32

Chương 32: Chân của em bị trật

“Giải thích một chút hành động vừa rồi của em đi.” Long Tịch Bảo lạnh lùng nhìn bộ dạng đáng thương của Long Tịch Bảo, nhàn nhạt hỏi.

“Em ••• nếu như em nói ••• đó là em đang tập kịch thì các anh tin sao?” Long Tịch Bảo liếc một chút về hai khuôn mặt sinh đôi không chút thay đổi kia, nhẹ giọng nói đến •••

“Em cứ nói đi?” Sinh đôi trề miệng một lời trở lại.

“Ha ha ••• vậy ••• nếu như mà em nói là em muốn thử nghiệm làm Romeo trèo tường, các anh tin sao?”

“Em thử trèo tường ư? Anh còn tưởng rằng em muốn học công chúa tóc dài chạy ra khỏi tháp cao đấy.” Long Tịch Bảo nói.

“••• Anh cũng đã đánh rồi ••• còn muốn như thế nào nữa.” Long Tịch Bảo nhỏ giọng oán trách.

“Em nói cái gì? Nói to lên.”

“Không có •• em chỉ nói •• em thấy chán •• cực kỳ buồn, cho nên đùa một chút •••”

“Chán? Cực kỳ buồn? Đùa một chút?”

“Đúng vậy •• chính là như vậy ••”

“Em dùng mạng để chơi đùa hả? ! Em cho rằng em có mấy cái mạng mạng? Nếu ruy-băng bị đứt thì em có thể nằm ở đây nói chuyện với bọn anh sao? Rất cuộc em có đầu óc hay không, chuyện nguy hiểm như vậy mà em cũng dám làm, có phải còn muốn thêm một bạt tai nữa không hả?” Long Tịch Bảo đột nhiên hướng về phía mặt của cô mà điên cuồng hét lên.

Anh không biết ••• anh thật không biết nên làm sao để đối đãi cô, mấy ngày trước thì ngoan ngoãn, lập tức lại bắt đầu không an phận ••• đánh cô ư ••• người cuối cùng đau lòng là anh mà.

Không đánh cô ư ••• lại sợ cô càng lúc càng không thể trị ••• Long Tịch Bảo hít một hơi, tự nói với mình phải tỉnh táo, nhìn cô đã bị anh hù dọa một chút, lạnh giọng hỏi: “Nói, rốt cuộc muốn đi nơi nào? Muốn làm gì?”

Long Tịch Bảo sợ hãi nhìn Long Tịch Bảo, ngập ngừng mà nói đến: “Em •••• em chỉ muốn rời đi mà thôi •••”

Lời vừa nói ra, đôi mắt sắc bén của Long Tịch Bảo cùng Long Tịch Hiền lập tức trầm xuống ••••

Long Tịch Bảo vọt tới trước mặt Long Tịch Bảo, xách cô từ trên giường xách lên, để cho cô mặt đối mặt nhìn anh, từng chữ từng câu mà nói: “Cuộc đời của em, sống, là người của Long gia, chết, là quỷ Long gia, muốn đi ư? Nói cho em biết, không bao giờ! Em muốn đi đâu? Đi tìm Doãn Thiên? Em cứ thử đi đi, có tin anh sẽ chặt chân của em không, để cho em vĩnh viễn chỉ có thể ở trong căn phòng này, nơi nào cũng không thể đến!”

Long Tịch Bảo uất ức chu môi đỏ mọng, nhìn ánh mắt anh lãnh khốc, nghe lời nói tàn nhẫn, nước mắt bắt đầu rơi xuống lả tả.

“Ồ ô •••• anh thật đáng ghét ••• em ghét anh nhất ••• chính các anh để em ở đây một mình, chẳng quan tâm, chẳng ngó ngang, không phải không quan tâm em sao? Dù sao các anh đã không muốn em, chẳng lẽ em còn ở đây ngồi ăn rồi chờ chết à? ••••• nhiều ngày không gặp, anh vừa nhìn thấy là đánh em ••• còn đánh trước mặt nhiều người như vậy ••••• người ta về sau gặp mặt mọi người thế nào ••• các anh ••• các anh bắt nạt em ••• anh ••• anh tát em một cái, em đã tức giận rồi, không phải em chỉ nói mấy câu lỡ lời thôi sao, anh cũng đừng tức giận người ta lâu như vậy chứ ••• quỷ hẹp hòi ••••• sáu ngày •• người ta cũng biết sai lầm rồi, không nhìn thấy người ta ngoan như vậy sao ••••• nhưng các

anh ••• các anh không tới gặp em, không có tới! Một lần cũng không! Các anh đã không muốn em rồi, đương nhiên là muốn em đi ••• dù sao em được các anh nhặt về ••• thay vì chờ chết, không bằng tự mình thức thối một chút, sớm cút thì tốt hơn, ô ô ••• anh ••• anh là đồ hẹp hòi •• xấu xa •• không có nhân tính ••• ô ô •• ô ô ••”

Long Tịch Bảo vừa khóc vừa đáng thương meo meo nói, tay nhỏ bé còn bắt chọt dầm dầm vào người Long Tịch Bác ••• bộ dáng đáng yêu nóng nảy.

Long Tịch Bác sững sờ nhìn cô, cô đang nói cái gì ••• bây giờ cô đang làm nũng sao? Bởi vì bọn họ không tới chỗ cô nên cô mới muốn rời khỏi ••• đây không phải là đại biểu cho việc ••• cô rất quan tâm tới bọn họ •••

Long Tịch Hiền ngăn người một chút, sau đó, nhận lấy Long Tịch Bảo từ trong tay Long Tịch Bác, bế cô ngồi ở trên người, dịu dàng lau nước mắt cho cô, nhẹ giọng nói

“Hừ ••• Bảo Bảo ngoan, không khóc, anh Hiền sẽ đau .”

“Chờ anh thương em ••• gái trinh đã thành đàn bà rồi •••, lúc anh ấy đánh em, không phải anh chỉ nhìn thôi sao ••• cứ nhìn không như vậy ••• không cứu em thì thôi ••• đáng ghét •• không cần anh làm bộ tốt bụng, ai nhờ anh lau, tự em lau!”

Long Tịch Bảo uốn éo lau nước mắt của mình, tức giận dùng đôi mắt dầm lệ khinh bỉ nhìn Long Tịch Hiền.

Long Tịch Hiền nghe lời nói ngây thơ của cô, không khỏi cười khê một tiếng, : “Cái người này, nói thế cũng không đúng ••• em nghĩ đi, cả buổi tối em không về nhà, còn tắt di động, em có biết anh và anh Bác gấp thế nào không, quá khuya rồi mà em vẫn chưa về, chúng ta đều muốn đi, ngày đó, em nói sẽ quay lại ăn cơm tối, nhưng hơn 6 giờ còn không nhìn thấy người em, gọi điện thoại không được, chúng ta đợi em đến 8 giờ, em vẫn không trở lại, chúng ta lập tức gọi điện thoại cho Phương Kiệt đi tìm Âu Dương Tuyết, kết quả Phương Kiệt nói cho chúng ta biết, cậu ấy vẫn luôn ở một chỗ cùng Âu Dương Tuyết, nói em chỉ gặp mặt một lần cùng cô ấy, liền chia tay, cô ấy nói không biết em đi đâu, nhưng mà cô ấy nói lúc cô ấy đi, em vẫn ở chung một chỗ với Doãn Thiên ••• cứ như vậy, chúng ta vẫn đợi, đợi đến 12 giờ, rốt cuộc em trở lại, nhưng mà ••• em nói dối, nói dối nhiều lần, khiến bọn anh không thể không tức giận, không thể không nghi ngờ ••• dưới tình huống đó, anh có thể không chế được mình không tiến lên đánh em vài cái đã không dễ dàng rồi, em biết không ••• sao em còn có thể trách anh không thương em chứ, nếu anh không thương thì đã sớm cầm roi ra, nào có thể chỉ một bạt tai đã bỏ qua cho em.”

Long Tịch Bảo nước mắt lưng tròng nhìn Long Tịch Hiền

“Theo lời anh nói thì em nên cảm ơn vì anh không đánh ư ••• nhưng mới vừa rồi thì nói thế nào ••• anh cứ như vậy nhìn anh ấy đánh người ta ••• đánh cái mông ••••• người ta ••• em đã 18 tuổi, sao còn đánh đòn ••• hơn nữa, lại trước mặt nhiều người như vậy ••• một chút thể diện cũng không để lại cho người ta •••••”

“Vậy em nói em có đáng đánh hay không ••• chỗ đó cao hơn 10m, em phải dựa vào ruybăng để xuống dưới! Em biết nguy hiểm không? Ngộ nhờ sợi dây bị đứt, không phải em không chết cũng gãy tay gãy chân à! Để lại cho em mặt mũi ư, em có muốn sĩ diện, cũng không cần làm loại chuyện ngu ngốc này, lần sau còn dám lấy tính mạng của mình để giỡn, anh thề, không chỉ trước mặt mọi người mà đánh em, anh sẽ kéo quần em xuống để đánh ••• có nghe thấy không!”

Long Tịch Bác càng nói càng tức, cuối cùng còn thị uy hung hăng vỗ một cái vào mông cô.

“A! ••• anh còn đánh ••• đau chết •••••” Long Tịch Bảo che cái mông đáng thương, bất mãn nhìn Long Tịch Bác.

Long Tịch Hiền bẹo mũi cô, cứng chịu mà nói: “Không phải bọn anh không đến xem em, bọn anh chỉ chờ em ngủ thiếp đi mới đến gặp em thôi.”

“Tại sao phải chờ em ngủ đi mới đến? Hơn nữa tại sao em không biết?”

“Sợ em còn đang tức giận, lần đầu tiên bị bạt tai, đánh sưng cả mặt em, cũng đánh đau lòng của bọn anh, em biết không? Cái người ngốc nghếch này, làm sao bọn anh có thể không nhớ em chứ, nếu như anh không

nhớ em, bọn anh sẽ không để người bên ngoài coi chừng em, không cho phép em ra khỏi cửa, nhớ, em vĩnh viễn là bảo bối của bọn anh cả đời, đây là chuyện không bao giờ thay đổi.”

Long Tịch Hiên lau nước mắt ‘cuồn cuộn’ trên mặt cô, nghiêm túc nói.

“Thật sự có đến nhìn em sao? Sao em không biết?” Long Tịch Bảo hoài nghi nhìn Long Tịch Hiên, nhỏ giọng.

“Em ngủ giống như con heo ý ••• đừng nói là không biết, ngay cả tri giác của em, anh cũng không thấy.” Long Tịch Hiên vuốt ve mái tóc dài của cô, cười nhạo báng •••••

Long Tịch Bảo chép miệng, nhìn Long Tịch Hiên một chút, xấu hổ đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực của anh, nước mắt cũng lau lên chiếc áo có giá trị xa xỉ kia.

Long Tịch Hiên ôm lấy bé yêu trong lòng, dịu dàng vuốt ve tóc dài, nhẹ giọng lặng lẽ nói bên tai cô: “Ngoan ngoan xin lỗi với anh Bác đi, mấy ngày nay, anh ấy vì chuyện đánh em mà ăn không ngon ngủ không yên đây.”

Long Tịch Bảo chép miệng, nhỏ giọng meo meo kêu lên bên lỗ tai anh: “Anh ấy đánh em, em còn phải xin lỗi á •••”

Long Tịch Hiên véo mũi cô, ôn nhu nói: “Là em làm sai trước, Bảo Bảo.”

Long Tịch Bảo cau mũi một cái, từ trong ngực Long Tịch Hiên đứng lên, chịu đựng trên chân đau đớn, từ từ chuyển đến bên cạnh Long Tịch Bác, kéo nhẹ ống tay áo của anh, meo meo kêu lên: “Em sai rồi ••• lần sau em không dám nói dối nữa, cũng không tắt điện thoại khiến các anh lo lắng nữa, anh đừng tức giận, về sau em sẽ ngoan ngoãn nghe lời các anh, không gây họa nữa đâu.”

Long Tịch Bác kéo Long Tịch Bảo vào trong ngực, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc đen đã dài đến bắp đùi, nhẹ nhàng nói: “Không phải là món đồ chơi ••• em không phải là món đồ chơi.”

Long Tịch Bảo thuận theo, ôm lấy anh, đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn trong ngực anh, nhỏ giọng nói

“Thật xin lỗi, anh Bác, ngày đó ••• chẳng qua là em quá tức giận •• em biết các anh đối xử với em rất tốt, cha mẹ cũng vậy, thật xin lỗi ••• thật ra thì sau khi nói xong, em đã hối hận ••• em muốn xin lỗi, nhận sai lầm, nhưng các anh không cho em cơ hội ••• cũng không tới nhìn em ••• em cho là ••• em nghĩ là các anh đã cực kì thất vọng về em ••• cho nên mới muốn đi •• anh tha thứ cho em, được không, thật sự em biết sai rồi.”

Long Tịch Bác ôm chặt Long Tịch Bảo, giọng nói ôn nhu: “Ngày đó, anh đánh em quá mạnh rồi ••• về sau đừng nói dối, có biết hay không.”

“Dạ. 4 Biết. Nhưng mà, về sau, nếu như anh có đánh em thì đánh nhẹ một chút nhé ••• thật sự rất đau.”

Long Tịch Bác khẽ cười một tiếng: “Không đánh, về sau anh có tức giận cũng sẽ không đánh lên mặt của em, anh thề đó.”

“Còn có ••• em có một chuyện muốn nói cho anh •••”

“Chuyện gì?”

“Chân của em bị trật •••••” Long Tịch Bảo nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn mà phàn nàn, uất ức nhìn Long Tịch Bác.

33. Chương 33

Chương 33: đồng ý

“Chuyện Long Tịch Bảo bị đánh tại sao cô không có nói cho tôi biết?” gã đàn ông lạnh lùng hỏi, mắt phượng tà mị nhìn chăm chăm rượu đỏ trong tay, khiến cho cả người anh lộ ra một cổ tà khí, quyến rũ người rơi vào.

“Tôi cho rằng chuyện này không quan trọng, cho nên không nói.” Cô gái tóc tím cung kính nói.

“Vậy cô cho rằng cái gì mới quan trọng?” gã đàn ông giọng nói lạnh lùng như cũ, mắt nhìn cũng không nhìn cô gái tóc tím.

“Tôi •••••” cô gái tóc tím cúi đầu, trong mắt đẹp thoáng qua vẻ đau thương.

“Có quan trọng hay không không phải do cô quyết định, tôi muốn biết tất cả hành động ở Long gia, Nguyệt, cũng biết tánh khí của tôi, nếu có lần sau nữa, cô không cần trở về.” Gã đàn ông cuối cùng cũng đem ánh mắt từ rượu đỏ dời đi, chuyển tới trên người cô gái trước mắt, lạnh lùng, không mang theo một tia tình cảm.

Cô gái cúi thấp đầu, khiến cho gã không nhìn thấy nét mặt của cô, nhẹ nhàng trở lại: “Vâng •• chủ nhân.”

“Cô ấy có khỏe không?” Gã nhẹ nhàng hỏi, ngay cả mình cũng không có phát giác, trong những lời này hiển nhiên nhiều hơn một ít nhu tình.

“Cô ta mới leo xuống từ cửa sổ, kết quả bị Long Tịch Bác phát hiện, đánh một trận, sau đó bị Long Tịch Hiền ôm trở về phòng.”

“Leo xuống? Phòng cô ấy không phải ở tại lầu ba sao? Cái khu nhà cấp cao cao như vậy, thế nào bò xuống?” chàng trai nghi ngờ hỏi.

“À ••••• hình như con bé dùng dải lụa múa để trèo xuống, sau đó •••••”

Không đợi cô gái nói xong, chỉ thấy chàng trai kích động, cầm ly thủy tinh trong tay ném xuống mặt đất, hét lớn một tiếng: “Nghịch ngợm!”

Cô gái nhìn dáng vẻ anh kích động, cô đơn giật giật khóe miệng, nhàn nhạt cười cười •••

“Sau đó thì sao, sao Long Tịch Bác phát hiện ra?” Chàng trai tựa hồ phát hiện thất thố của mình, hít một hơi, tiếp tục hỏi.

“Là tôi thông báo cho anh ta.” Cô gái đáp lời.

“Cô? Tại sao?” Chàng trai chăm chú nhìn chăm chăm cô gái, lạnh giọng hỏi.

“Vì khích bác quan hệ giữa bọn họ.”

Chàng trai nhìn cô gái một chút ••• Đúng vậy ••• sao anh quên mất ••• anh tựa hồ quên anh làm tất cả đều có mục đích ••

Đối với cô ấy ••• chẳng qua là lợi dụng mà thôi ••••• lúc nào thì anh quên ••••• cô chỉ là một con cò của anh ••••• rất cuộc •••••

Là lúc nào ••• bắt đầu thì...

“Nói tiếp.”

“Khi Long Tịch Bác chạy tới, Long Tịch Bảo đang cách mặt đất hơn 2m, nhìn bộ dáng của cô, hình như sợi dây ngắn, mà cô ấy chuẩn bị nhảy xuống, kết quả bị Long Tịch Bác làm giật mình, liền trực tiếp té xuống. 1f Là Long Tịch Bác đón lấy, sau lại đánh cô trước mặt tất cả người giúp việc, mang cô trở về phòng.”

“Té?! Có bị thương không?” Chàng trai lớn tiếng hỏi ••• giọng nói kích động khiến cô gái tóc tím sợ hết hồn.

Sửng sốt một chút, chậm rãi nói: “Bị trẹo chân, quần gia Lý đem thuốc vào phòng.”

Con bé chết tiệt này ••• chưa từng thấy qua cái thiên kim nhà giàu nào lại nghịch ngợm giống như cô vậy ••••• lần sau, anh mà nhìn thấy cô, nhất định sẽ xử cô đẹp ••••• chuyện nguy hiểm như vậy, nên khen lá gan cô lớn nhỉ •••••

Long Tịch Bác lộ ra một nụ cười tà ác, đứng cạnh chân cô, nhẹ nhàng mở ra lọ cao, nặn ra một chút, sau đó •••••

“A •••••!!!!!!”

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương từ trong phòng của tiểu công chúa Long gia truyền ra ••••• người hầu không hèn mà cùng nhìn về phía cửa sổ ••• trong lòng mặc niệm a di đà Phật, đứa bé đáng thương •••••

Long Tịch Bảo một vốc nước mũi, một mớ nước mắt nhìn Long Tịch Bác ••• không nói lời nào.

Long Tịch Bác nhìn ánh mắt tố cáo của cô một chút, cười vuốt vuốt đầu của cô: “Không đau, có đúng không?”

Long Tịch Bảo ác ngoan liếc mắt ••• nức nở rầu rĩ trở lại: “Không phải là đau •• mà là rất đau! Tên lường gạt”

về mặt Long Tịch Bác kinh ngạc: “Có thật không? Lần sau anh sẽ chú ý một chút.”

Long Tịch Bảo nức nở mấy cái, dúi đầu vào trong ngực Long tịch hiên, buồn bực không lên tiếng.

Long tịch hiên liếc mắt nhìn anh của mình •• sau đó vỗ nhẹ cô gái đang nức nở, dịu dàng an ủi: “Được rồi, đừng khóc, lập tức không đau.”

“••• các anh bắt nạt em.” Long Tịch Bảo ghen ngào kháng nghị đến.

“Bọn anh bảo em leo cửa sổ sao? Em còn có mặt mũi nói chuyện ••• lớn như thế, không phân biệt được nặng nhẹ, đáng đời, ai bảo?” Long Tịch Bác đùa cợt nhìn Long Tịch Bảo như con mèo con đáng yêu, lạnh lùng nói.

“Ô ô ••• anh Hiên •• anh nhìn anh Bác kìa •••” Long Tịch Bảo meo meo kêu lên.

: “Anh ấy nói không sai mà •• lần sau không được như vậy, biết không?” Long tịch hiên hiển nhiên đứng chung một chiến tuyến với Long Tịch Bác, dĩ nhiên ••• đã là ‘chiến hữu’ nhiều năm •••••

“Anh ••• các anh ••• các anh lại bắt nạt em ••• em muốn méc cha mẹ •••” Long Tịch Bảo giận, khóc lên.

“Em méc đi, đến anh còn không tìm được bọn họ, chờ khi em tìm được bọn họ thì nói cho anh biết một tiếng.” Long Tịch Bác lạnh lạnh nói.

“Anh ••• em ••• ô ô •••••” Long Tịch Bảo tức giận nhìn bộ mặt thoải mái của Long Tịch Bác, không còn cách nào khác, nắm chặt quả đấm nhỏ, hung hăng đấm lên giường lớn mềm mại cho hả giận.

Long Tịch Bác buồn cười nhìn cô tức giận, ôm lấy cô, lau nước mắt của cô, véo nhẹ cái mũi, nhẹ giọng nói: “Được rồi, được rồi, ngoan đi, đừng giận nữa, hôm nay ngủ một giấc cho ngon, ngày mai sẽ dẫn em đi ăn kem, ăn mì ăn liền, có được không?”

Long Tịch Bảo hít hít cái mũi nhỏ: “Em muốn ăn hai phần kem.”

“Có thể. Nhưng mì ăn liền chỉ cho ăn một chén.”

“Đồng ý!” Long Tịch Bảo phóng khoáng hô

Long Tịch Bảo hôn một cái lên gương mặt của cô, nhìn về phía Long tịch hiên, rốt cuộc sau cơn mưa trời lại sáng rồi.

34. Chương 34

Chương 34: thổ lộ?

“Em ăn chậm một chút, không ai giành với em.” Long Tịch Bác buồn cười nhìn Long Tịch Bảo ăn như sói đói, thay cô lau vết kem trên miệng.

“Không phải anh muốn dùng cái loại ngôn ngữ cho ăn mày đồ ăn nói chuyện với em đấy chứ • • ghét.” Long Tịch Bảo liếc Long Tịch Bác cùng Long Tịch Hiền một cái, kháng nghị.

“Ha ha • • em đừng đánh giá thấp thực lực của mình như vậy • • em so với ăn mày, chỉ có hơn chứ không kém” Long Tịch Bác ác liệt nói.

“Điều này cũng không thể trách em được! Đã 6 ngày chỉ ăn cháo trắng, một chút đồ ăn vặt cũng không có, hại cơn trùng trong bụng đói bụng, khó khăn lắm mới được ra ngoài, còn chưa ăn đủ đâu! Các anh thật là độc ác • • biết rõ người ta không ăn quà vặt sẽ chết, còn đối với em như vậy • •”

Long Tịch Bảo nói nhỏ nhỏ, vừa nói còn không quên nhét hai cái kem vào miệng, bộ dáng kia đáng yêu vô cùng.

“Nếu không hung ác thì sao quản em nổi, xem em lần sau còn dám hay không.” Long Tịch Bác nhìn cô, khẽ cười.

“Ông cụ non, thật dài dòng • •” Long Tịch Bảo bĩu môi, nhỏ giọng trở lại

“Em nói cái gì? ! Ai là ông cụ non? !” Long Tịch Bác đưa tay véo thịt trên má cô • • • mặt cười nhưng trong lòng không cười mà hỏi.

“A • •! đau”

Long Tịch Bác buông tay ra, cười híp mắt nói: “Nói chuyện với anh phải cẩn thận một chút, có biết hay không, em cũng biết đấy, phản ứng của con người anh rất mau lẹ, vừa nghe đến lời mình không thích nghe, tay của anh sẽ động đấy, hiểu rõ?”

Long Tịch Bảo xoa xoa má bị bấm hồng, tâm bất cam tình bất nguyện trở lại: “Hiểu rõ • • • hiểu chết liền....”

“Hử? Lặp lại lần nữa?”

Long Tịch Bảo dùng giọng nói khoa trương cùng vẻ mặt hô to một tiếng: “Tai anh thính thế • • •”

Long Tịch Hiền cùng Long Tịch Bác trầm miệng một lời nói: “Con bé này....”

Long Tịch Bảo sững sốt một chút, cười mờ ám dò xét hai khuôn mặt giống nhau như đúc, mập mờ nói: “Các anh ăn ý như vậy • • • có từng suy nghĩ về chuyện ấy ấy • • •”

“Long Tịch Bảo!” trầm miệng một lời.

“He he • • • không có gì không có gì, cứ coi như em chưa nói gì.” Người kia cười mỉm, tiếp tục ăn kem.

Long Tịch Bác cong ngón tay thon dài, không chút nghĩ ngợi “thưởng” người kia một chưởng” nhất dương chỉ”, hài lòng nghe được tiếng kêu đau.

“Anh cảnh cáo em, em mà ăn nói lung tung, anh sẽ co em dẹp mặt.”

Long Tịch Bảo uất ức ôm đầu của mình, lớn tiếng kháng nghị đến: “Đó đâu phải là lung tung! Anh chẳng biết thưởng thức gì cả.”

“Anh vốn là người không biết thưởng thức đấy, em không được nói lung tung nữa đấy.” Long Tịch Bác nhún nhún vai, ra lệnh.

“Cai không được!” Long Tịch Bảo nhìn anh.

Long Tịch Bác trừng mắt • • • •

“A • • • • à • • • • ha ha, được được, em sẽ ít miệng lại, hô hô.” Long Tịch Bảo nói lấy lòng, chỉ thiếu cúi đầu cúi người, đưa gối trái bày tỏ lòng thành.

Long Tịch Bác cười tuyệt mỹ: “Rất tốt, trẻ con dễ dạy, rất có tiền đồ.”

“Đâu có đâu có, chủ yếu là do sư phụ dạy hảo.” Long Tịch Bảo vẻ mặt đưa đám.

Long Tịch Hiền bên cạnh, nụ cười không dừng lại bao giờ, thật ra thì anh không nói ra được anh rất cuộc yêu cô chỗ nào, chỉ biết là, mỗi ngày cùng cô chung một chỗ rất vui vẻ, nhìn cô cười, nhìn cô quậy phá, nhìn cô lạnh chanh.

Tất cả đều thành một thói quen trong cuộc sống của anh, nếu như có một ngày, cô không ở bên cạnh anh, anh nhất định sẽ điên mất, cô chính là tử huyệt của anh,

Không nghĩ ngờ chút nào ••• vì yêu cô, không có lý do gì ••• chỉ nguyện ý cứng chịu cô một đời. 2 Anh nghĩ thế, Long Tịch Bác cũng nghĩ giống vậy.

Đối với cô ••• bọn họ không có năng lực chống cự, đây là ••• thần chú gì sao?

“Anh Hiền ” Long Tịch Bảo kêu lên, còn chớp chớp mắt to với Long Tịch Hiền.

Long Tịch Hiền cùng Long Tịch Bác sững sốt, nhìn nhau một cái.

“Cái gì?” Long Tịch Hiền đề phòng nhìn Long Tịch Bảo.

“Anh Bác làm bể điện thoại người ta rồi ••••” Long Tịch Bảo meo meo.

“Bể thì đã bể, không sao, đừng đau lòng.” Long Tịch Hiền cười khê, đáp trả.

“Không phải •• ý của em là •• cái máy cũ hỏng rồi ••• anh hiểu chưa?” Long Tịch Bảo ám hiệu mười ngón tay Long Tịch Hiền bắt chéo, ưu nhã đặt trên cặp chân đẹp, lưng dựa vào ghế, khê gật đầu một cái.

“Em có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, anh còn sợ em không bỏ được, dù sao dùng đã lâu, có tình cảm chứ sao.”

“Không phải là •• ý em nói ••• hỏng rồi, mua cái mới được không?” Long Tịch Bảo dứt khoát nói rõ.

“Em muốn máy mới làm gì? Muốn tìm Âu Dương Tuyết thì nói cho Phượng kiệt một tiếng là được.” Long Tịch Hiền khê cười như cũ, nói.

Long Tịch Bảo nhìn Long Tịch Hiền một chút, rốt cuộc mới biết anh đang bày cô ••• hít sâu một hơi: “Em không phải là muốn tìm Tuyết Tuyết, em muốn gọi cho anh Thiên.”

Nghe vậy, Long Tịch Hiền cùng Long Tịch Bác lập tức bắt đầu nhả ‘không khí lạnh lẽo’, Long Tịch Bảo run một cái.

“Các anh đừng như vậy, thật không có gì, •• em •••• em thích chính là •• là thích các anh, các anh không để ý tới em trong khoảng thời gian này, em đều sắp trở thành oán phụ ••• mỗi ngày đều nhìn về phía cửa, nếu như các anh thật sự không quan tâm tới em, em cũng không biết làm sao nữa, cho nên không thể làm gì khác hơn là lựa chọn đi ••• sợ đối mặt, cũng sợ nhìn thấy các anh lạnh lùng ••• đợi chút •••••• em là bạn của anh Thiên, cũng thích anh ấy, nhưng loại thích này •• so với yêu mến các anh... không giống nhau, dù sao, giống như thích Tuyết Tuyết vậy, em hi vọng anh ấy vui vẻ, cũng hi vọng Tuyết Tuyết vui vẻ.” Long Tịch Bảo nói một hơi, cuối cùng nuốt nước miếng một cái, thận trọng hỏi: “Nói như vậy •• các anh hiểu chưa?”

Long Tịch Bác cùng Long Tịch Hiền im lặng nghe cô nói xong, cô tuôn ra một tràng, nhưng bọn họ nghe rõ nhất là câu ‘em thích chính là các anh’, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Long Tịch Bảo, cố gắng tìm ra độ tin cậy từ trong mắt của cô.

Nếu như cô nghĩ một đằng nói một nẻo, bọn họ sẽ không tha cho cô, nhưng mà ••••• bọn họ nhìn thấy ánh mắt của cô trong vắt, không có một tia dối trá và hốt hoảng •••••• giam cầm lâu như vậy •••• cô rốt cuộc chịu đối mặt sao •••

Long Tịch Bác ôm lấy Long Tịch Bảo đặt trên đùi mình, giọng nói có chút không yên: “Em thích bọn anh, là thích thế nào?”

Long Tịch Bảo xấu hổ đỏ mặt, nhưng ánh mắt lại không tránh né chút nào, nhìn thẳng bọn họ, dịu dàng mà nghiêm túc trở lại: “Em thích các anh, giống như bọn anh yêu em vậy.”

Long Tịch Bác ôm chặt người trong ngực, cầm chống lên đỉnh đầu cô, nhẹ nói: “Em biết bọn anh chờ những lời này bao lâu rồi không?”

Tay trái Long Tịch Bảo kéo lấy Long Tịch Hiền, tay phải đặt lên tay của Long Tịch Bác, nhẹ nhàng nói: “Em biết rõ, em luôn cho rằng..., em thật sự rất sợ, sợ mẹ Vũ sẽ trách em, sợ Tịch cha sẽ chỉ trích các anh, sợ người đời sẽ không tha cho chúng ta, càng sợ chính là • • mình không thể cho các anh hạnh phúc, cho đến bây giờ em vẫn sợ, nếu như bị người ta biết, người ta sẽ nói thế nào, như vậy đối với danh dự Long Vũ cũng sẽ ảnh hưởng, mặc dù chúng ta không phải anh em ruột thịt, nhưng mà • • • • em thật sự là không biết làm sao cho phải, nhưng em cũng không muốn lừa gạt mình. Em thích các anh, từ khi các anh đem em về nuôi, em lệ thuộc vào các anh, từ khi các anh chăm sóc em, là thật.” Nói xong, nước mắt nhỏ xuống trên váy cô,

Đúng vậy, cô biết, cô vẫn luôn rõ tim mình.

Long Tịch Hiền nâng đầu cô lên, dịu dàng lau đi nước mắt trong suốt, khẽ hôn môi của cô, : “Đừng sợ, tất cả đã có chúng anh, có chúng anh ở đây, em đừng suy nghĩ nhiều, cũng đừng sợ, chỉ cần hưởng thụ tình yêu của bọn anh đối với em là đủ rồi.”

Long Tịch Bảo khóc nức nở nghẹn ngào, nếu như cô không yêu, cô còn có thể trốn, có thể chạy, nhưng mà cô yêu, cô chỉ có thể sống ở đây, trốn không thoát cũng không chạy được, bởi vì cô • • • • không thể rời bọn họ, bọn họ dịu dàng, bọn họ bá đạo, bọn họ sủng ái, cô đều không bỏ được • • • •

Long Tịch Hiền đứng lên đi về phía gian phòng, chỉ chốc lát lại quay về, từ trong túi quần lấy ra một cái iPhone mới, đặt trong tay Long Tịch Bảo

“Sớm biết hôm nay em muốn điện thoại, cầm lấy, nhưng phải nhớ những lời em nói hôm nay, nếu em lừa bọn anh, hậu quả em tự biết.”

Long Tịch Bảo hít hít lỗ mũi, nhìn Long Tịch Hiền một cái: “Ai bảo.”

Long Tịch Bác vuốt vuốt đỉnh đầu của cô “Em chính là một tên nhóc lừa gạt.”

Long Tịch Bảo lau sạch nước mắt, sờ sờ lỗ mũi “Em sợ nên mới nói dối đấy chứ”

Long Tịch Hiền cùng Long Tịch Bác cười cười, không hẹn mà cùng véo gương mặt của cô, trăm miệng một lời: “Quỷ nhỏ này!”

Long Tịch Bảo cười, tặng bọn họ mỗi người một cái “Thơm”: “Quá khen.”

Ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời rực rỡ, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi vị hạnh phúc • • • mùa xuân • • • đã tới

35. Chương 35

Chương 35: bản năng?

Long tịch bảo ăn uống no đủ, thoải mái vùi trong ngực Long tịch bác, duỗi ‘tiểu móng vuốt’ của mình dụi dụi con mắt.

Thì ra là bụng no mắt nặng, những lời này là thật • • • Long tịch bác cúi đầu nhìn người nào buồn ngủ giống như mèo yêu, nhẹ giọng hỏi: “Muốn ngủ rồi sao? Anh ôm em về phòng.”

Long tịch bảo ngáp nhỏ, meo meo: “Không cần, anh cứ bận việc của anh, em ngủ việc của em, đừng để ý đến em.” Cô thích vùi ở trong lòng bọn họ mà ngủ, cảm giác thật ấm áp, an toàn.

Long tịch hiền nhìn mấy vi tính, bởi vì bọn họ nói chuyện mà trường mắt lên, cười đáp: “Bảo Bảo, em biết có một loại động vật ăn xong rồi đi ngủ không?”

Long tịch bảo nhìn lại Long tịch hiên, xinh đẹp mắt to vì ngái ngủ mà mơ hồ, khe hở môi đỏ mọng: “Là heo, người ta biết, nhưng mà, em sẽ không tức giận, làm heo thật tốt, có người nuôi, có người chăm, mục tiêu lớn nhất của đời em chính là trải qua cuộc sống giống heo vậy, ăn xong đi ngủ, ngủ dậy lại ăn, chỉ cần không có người đến giết thịt là được, cuộc sống gia đình tạm, không cần quá giàu sang!”

“Được! Có chí khí! Anh thích em rồi đấy!” Long tịch hiên mỉm cười, giơ ngón tay cái, nói.

Long tịch bảo hất cằm lên, đắc ý nói: “Những lời này em nghe nhiều lắm! chai tai rồi.”

Long tịch bác cùng Long tịch hiên cười lớn, cuối cùng, Long tịch bác cảm thán một câu: “Mặt của em mềm mại vậy •• sao da lại dày thế kia, khuôn mặt nhỏ nhắn như kính chống đạn ý nhỉ?”

Long tịch bảo bị anh cười một tiếng, lại bị Long tịch bác nói, đỏ mặt vỗ nhẹ bàn tay Long tịch bác, meo meo nói: “Không cho phép, không cho phép •••”

Long tịch bác vò rối mái tóc dài của cô, ôm lấy cô thả xuống đất: “Anh còn phải làm việc, em ngoan ngoãn trở về phòng ngủ đi.”

Long tịch bảo không thuận theo, đứng tại chỗ, tiếp tục meo meo gọi: “Anh ôm em ngủ không được sao, không phải bình thường các anh đều ôm em ngủ sao?”

Long tịch hiên bẹo mũi nhỏ của cô, ôn nhu nói đến: “Anh còn phải mở video nghiệp vụ, nếu em muốn làm việc, bọn anh cũng không có ý kiến gì.”

Long tịch bảo nghe vậy, vội vàng ••• chạy •••

Trở về phòng, Long tịch bảo chạy lấy đà, tung mình •• đem thân thể quăng lên giường lớn mềm mại, cô cảm thấy thật dễ dàng, tâm tình tốt, giống như tất cả đều được giải quyết, thì ra là thừa nhận tâm tình của mình không khó, đúng vậy, cô thích bọn họ, cô không muốn làm em gái bọn họ, cô muốn làm người phụ nữ của bọn họ, vợ của bọn họ, mẹ tương lai của con bọn họ.

Cô muốn lấy thân phận của một người phụ nữ quang minh chính đại dựa vào trong lòng họ mà làm nũng, tùy hứng. 7c Cô nghĩ thông suốt, bất kể xảy ra chuyện gì, cô cũng không lùi bước.

Cô phải nắm lấy hiện tại, cô nên vì mình, vì bọn họ sáng lập ra một đoạn kí ức tốt đẹp nhất chỉ thuộc về ba người. 92 Nghĩ tới đây, cô không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào •••••

Cứ như vậy cười ngây ngốc, một lát sau lấy điện thoại mới từ trong túi mà Long tịch hiên mua cho, nhìn kim cương trên điện thoại di động sáng ngời.

Cô biết đây nhất định là do tự tay bọn họ đánh lên, từ nhỏ đến lớn, giường của cô, bàn của cô, ngay cả màn lụa, tất cả đều là bọn họ bố trí theo sở thích của cô ••• thật sự hai anh hiểu rõ ••• cô muốn cái gì.

Coi lại nhìn trên điện thoại di động treo lơ con bướm lông xù, đáng yêu cực kỳ, cô cảm ơn bướm cò xát trên mặt hai cái, thoải mái hé mắt, mềm nhũn, thật thoải mái ••••• chơi một lát, đột nhiên phát hiện chính sự, vì vậy ••• cô bấm số của Doãn Thiên •••••

Doãn Thiên nhìn dãy số xa lạ trên màn hình điện thoại, ấn xuống nút trả lời, còn chưa kịp mở miệng.

“A lô, anh Thiên à. em là Long tịch bảo, gần đây anh có khỏe không? Có ngoan ngoãn không? Có vui vẻ không?”

Long tịch bảo rằng rắc rối, doãn thiên sững sốt một chút, bắt giác mỉm cười cứng chiu, mở miệng nói: “Anh rất khỏe, cũng rất vui vẻ, em thì sao?”

“Em cũng tốt, em có chuyện bận trong tuần này, nên tuần sau em sẽ đi tìm anh cùng Tuyết Tuyết.” Long tịch bảo theo bản năng che giấu chuyện chân mình bị trật, bởi vì chuyện đó thật mất thể diện.

“Bận? Em bận từ leo trên lầu xuống sao? Em cho là thần lẩn sao? Nơi cao như vậy mà dám bò xuống dưới, anh mà gặp được thì em xong đời rồi.” Doãn thiên nói.

Long tịch bảo sững sốt một chút, ngay sau đó meo meo: “Người ta biết sai rồi mà, lần sau không dám, em biết anh lo lắng cho em, nhưng mà bây giờ em không sao cả, thật đấy.”

Doãn thiên hừ lạnh một tiếng, nói tiếp: “Trật chân, cái này gọi là không sao à? Vậy em muốn thế nào mới có sao? ngã nửa người tê liệt hay hai chân tàn phế?”

Long tịch bảo sững sốt, lại meo meo kêu lên: “Anh đừng thế mà, đây là thái độ của anh đối với người bị thương sao?”

Doãn Thiên hừ hừ: “Anh không có gì để đồng tình kẻ không biết sống chết là gì.”

“Đừng nóng giận, lần sau em không leo cửa sổ là được mà.” Meo meo meo meo

“Em giữ lời?”

“Giữ lời, em chính đứa bé ngoan, anh đừng trách em nữa.” Meo meo meo meo

“Lần sau còn làm chuyện nguy hiểm như vậy, anh sẽ đánh em như tử, dù sao so với chuyện bị té thành bánh còn không bằng để anh đánh thành bánh thịt, em nói phải không, Bảo Nhi?” Doãn Thiên uy hiếp.

Long tịch bảo cơ hồ có thể hình dung thấy anh mỉm cười lộ ra hai cái răng ‘nanh’ trắng nõn, vừa nói vừa cười âm hiểm.

“Thật bạo lực • • • ”

“Có nghe thấy không, anh không nói giỡn đâu.” Doãn thiên nghiêm túc nói

“Nghe nghe, tiểu nhân tuân lệnh.”

“Anh nghe Tuyết Tuyết nói ngày đó khi em từ nhà anh về, về nhà bị đánh?”

“Ặc • • • • • là em không đúng, khiến họ lo lắng, trở lại còn mạnh miệng • • • nhưng mà bây giờ không sao nữa.”

“Bọn họ không thích anh ở một chỗ với em sao?” Doãn Thiên trầm giọng

“Không phải rồi, bọn họ chỉ là sợ em học điều xấu, không có ý gì khác, anh đừng nghĩ bậy.” Long tịch bảo gấp gấp giải thích đến.

“Em không cảm thấy, các anh của em quản quá nhiều chuyện sao? Em đã trưởng thành rồi mà!” Doãn trời ban nhàn nhạt nói.

Long tịch bảo cắn cắn môi dưới, vấn đề bọn họ không phải là anh của cô • • • : “Em lớn lên từ nhỏ với hai anh ấy, cho nên có thói quen thế mà thôi, thật ra thì bọn họ rất thương em .”

“Ha ha, nhìn ra được, thật sự họ rất thương em • • • ” doãn thiên nghe cô vì bọn họ giải thích, trong lòng đột nhiên không thoải mái.

“Ha ha, đó là di mị lực của em đấy • ” Long tịch bảo tiếp tục phát huy tinh thần không biết xấu hổ.

“Em? ! mị lực? !” Doãn thiên kinh ngạc hỏi.

“Này! Đừng xem thường em!” Long tịch bảo kháng nghị.

“Ha ha, anh thích tính hài hước này của em.” Doãn thiên cười nhẹ.

“• • • • •” Long tịch bảo hết ý kiến.

Sau đó, Long tịch bảo nói đông nói tây cùng doãn thiên, cho đến khi nước miếng cũng sắp cạn, cô mới nhìn đồng hồ.

Trời ạ, bản lãnh con gái tám điện thoại quả nhiên là bẩm sinh • • • • cô cư nhiên có thể nói từ 2 giờ đến 5 giờ, ghê thật, vội vàng nói tạm biệt doãn thiên, đứng dậy rót ly nước, uống ực một phát, suy nghĩ: dù sao cũng không có gì làm, không bằng • • • • •

36. Chương 36

Chương 36: đại gia, anh cười một cái đi

“Được, vậy như vậy, các cậu dựa theo kết quả hội nghị mà làm đi.” Long tịch bác lạnh giọng nói, sau đó tắt video.

Tắt máy tính, liếc nhìn Long tịch hiên cũng tắt máy tính, nhẹ nói: “Không ngăn cản cô ấy cùng doãn thiên tiếp tục liên hệ sao?”

Long tịch hiên tựa vào trên ghế xoay, nhắm mắt: “Anh cảm thấy ngăn cản có tác dụng không? Nếu như người khác cố ý an bài, chúng ta càng ngăn cản, có lẽ gã càng tiếp cận, không phải anh không biết tính Bảo Bảo, thiện lương, đồng tình người khác, một khi cô ấy nhận định chuyện gì, dù có dùng 5 trâu 2 hổ cũng kéo không lại, bây giờ chúng ta chỉ có thể đi một bước nhìn một bước, em tin Bảo Bảo đồng tình thương hại gã chiếm phần lớn.”

Long tịch bác suy nghĩ một chút: “Ý em là, mục đích của gã là chia rẽ tình cảm giữa chúng ta và tịch nhi?”

“Rất rõ ràng, gã làm được không phải sao? gã lợi dụng sự đồng tình của Bảo Bảo ép anh ra tay đánh cô ấy, nhưng mà gã không nghĩ tới, một cái tát này chẳng những không có đánh tan tình cảm của chúng ta, ngược lại khiến Bảo Bảo nhận rõ tim của mình.” Long tịch hiên giễu cợt gọi lên khoe miệng, lộ ra một dáng cười tà mị.

“Chúng ta không biết mục đích của gã là gì, cho nên chỉ có thể để mặc gã tiếp tục an bài kịch bản của gã, chỉ cần bảo vệ tốt Tịch nhi là được rồi, ý của gã là như vậy phải không?” Long tịch hiên nở nụ cười.

“Chính là như vậy, nếu như bây giờ chúng ta ngăn cản Bảo Bảo, với tính cách thiện lương của con bé không giận dữ chúng ta mới là lạ, chỉ có theo cô, để cho cô ấy tự mình phát hiện, để cho cô tự mình cảm nhận, dù sao con bé cũng do chúng ta một tay dạy dỗ ra, cô không ngu ngốc, ngược lại, rất thông minh, cho cô một chút thời gian, cô sẽ phát hiện được.”

“Ừ, điểm này anh thừa nhận ••• cô ấy chính là một con khỉ, muốn giả làm heo, giả heo ăn cỏ.” Long tịch bác khẽ cười.

“Ha ha, nhưng là trên thực tế cô ấy đã ăn được, còn ăn được gấu gao ••” Long tịch hiên tự giễu cười cười.

“Chỉ cần đối tượng là cô, ăn thì cứ ăn ••• nhưng nếu nó dám phun ra, anh liền phản lại ăn luôn con bé, để cho con bé đặc ý.”

Long tịch bác buồn buồn nói đến ••• sau đó hai anh em liếc mắt nhìn lẫn nhau ••• cười •••

Long tịch bảo ở trong phòng bếp quen cửa quen nẻo nấu món ăn, mì xào tôm hùm, đậu hũ Nhật Bản, cua hương cay, thịt nướng, gà áp chảo, trứng chiên cà chua, cá rán, rau xào, cuối cùng là món canh do cô đặc chế.

Chỉnh độ lửa, rửa tay, đem món ăn bưng đến trên bàn, cô nấu nhiều ••• nhưng mà không cần gấp gáp, tủ lạnh lớn như vậy, vừa đủ nhét •••

Long tịch bác cùng Long tịch hiên ở phòng không tìm được cô, phải đi đến phòng khách, nhưng là phòng khách cũng không có ai.

Đột nhiên một hồi mùi thơm bay tới, hai người tới phòng ăn ••• kết quả ••• tròn tròn mắt, kia một bàn đầy món ăn.

Còn có cô gái nhỏ đang mặc tạp dề, Long tịch bác phản ứng kịp, cười vọt tới đến trước mặt Long tịch bảo, giơ tay của cô nhìn chung quanh, xác định không bị sao mới mở miệng: “Không phải là đa bảo em được đến phòng bếp ư, không nghe lời.”

Long tịch bảo cười đáp: “Người ta muốn nấu món ăn cho các anh ăn mà, hơn nữa chuyện lần trước tuyệt đối là ngoài ý muốn, anh còn nhớ đến bây giờ.”

Lần trước lúc cô nấu món ăn, không cẩn thận bị đứt tay, từ đó về sau, phòng bếp là được nơi cấm địa, cô đã lâu chưa nấu thức ăn.

Long tịch bác nghe cô nói như vậy cũng không tiện phát tác, nói thật, bọn họ rất thích ăn cô làm món ăn, nhưng không muốn cô bị thương tổn

đặc biệt là từ khi cô bị đứt tay • • •

“Bảo Bảo, em làm nhiều như vậy, ba người chúng ta ăn không hết đâu.” Long tịch hiên ôn nhu đi tới trước mặt Long tịch bảo, hôn trán cô, thấp giọng nói. Cô vì bọn họ mà nấu ăn, cảm giác thật thật tốt .

“Ăn không hết thì kêu bà Lý, ông Lý, chú Vương, anh Kiệt, gọi mọi người cùng nhau tới ăn chứ sao.” Long tịch bảo sờ sờ cái mũi nhỏ, meo meo kêu lên.

“Không được, em nấu gì đó chỉ để chúng ta ăn.” Long tịch bác không chút nghĩ ngợi, cự tuyệt.

“Ăn không hết để lại tủ lạnh, ngày mai hâm lại ăn tiếp.” Long tịch bảo lại tiếp tục meo meo meo meo.

mặc dù Long gia giàu có, nhưng bọn họ chưa bao giờ lãng phí, phương diện ăn uống cũng không xa xỉ, không giống nhà người có tiền bình thường ăn một bữa cơm muốn làm 10 mấy món ăn, ăn không hết thì vứt sạch. 6d Long tịch Phi từ nhỏ đã giáo dục bọn họ, có tiền không thể phung phí.

Không thể ỷ thế hiếp người, đối với người giúp việc cũng tốt, cấp dưới cũng tốt, nhân viên cũng tốt, nhất định đều phải xem trọng • • • •

“Đúng rồi, lần trước em nói em đánh đàn, nấu cơm cho Doãn Thiên nghe?” Long tịch bác đột nhiên nhớ lại mặt Long tịch bảo mồ hôi lạnh, tính cách này ~~ , muốn không kiếm tiền cũng khó khăn: “Ặc • • • bằng không khi ăn cơm xong em cũng đánh đàn cho hai anh nghe • • • •”

sắc mặt Long tịch bác tối thẫm: “Em có thể lui tới cùng gã, nhưng không cho phép làm cơm cho gã ăn, cũng không được đánh đàn cho gã nghe, nếu không về sau em đừng nghĩ đến chuyện nhìn thấy gã, em phải ở nhà nấu cơm, đánh đàn!”

Long tịch bảo liền vội vàng gật đầu đồng ý, chỉ sợ lãnh đạo mất hứng, trực tiếp lại ra lệnh cấm túc (không cho ra khỏi nhà).

Long tịch bác nhìn Long tịch bảo ‘ sảng khoái ’ lại ‘ thức thời ’ như vậy, hừ lạnh một tiếng, vẫn còn có chút không vui ngồi vào ghế, cầm đĩa lên • • • •

“Đợi chút” Long tịch bảo hô to một tiếng, Long tịch bác không vui ngẩng đầu

“rửa tay trước • • ha ha • •” Long tịch bảo tiếp xúc được ánh mắt không vui của Long tịch bác, cười nhắc nhở.

Long tịch bác đứng dậy, đi tới phòng rửa tay, Long tịch bảo liền vội vàng kéo tay Long tịch hiên, thấp giọng mà nói: “Anh Hiên, anh bác lại nổi bão với em rồi.”

Long tịch hiên sờ sờ má mềm của cô, nhẹ nói: “Anh cũng tức giận, làm sao em có thể nấu cơm cho người đàn ông khác ăn.”

Long tịch bảo uất ức nói: “Em chỉ cảm thấy anh Thiên rất đáng thương, cùng lắm thì về sau không làm nữa, đừng nóng giận nữa mà.”

“Về sau chỉ nấu cơm cho chúng ta ăn?” Long tịch hiên hỏi

“Dạ, chỉ làm cho các anh ăn, cả đời chỉ làm cho các anh ăn.” Long tịch bảo gật đầu một cái.

“Tốt, nhớ lời em nói.” Long tịch hiên cười vui vẻ, nắm tay cô, tới phòng rửa tay

Ba người rửa tay xong, ngồi trên bàn ăn, Long tịch bảo ân cần gấp thức ăn cho Long tịch bác, Long tịch bác nhìn dáng vẻ lấy lòng của cô, không thể nào tức giận được nữa, nhưng còn e ẩm hỏi: “Những thức ăn này gã kia ăn rồi sao?”

Long tịch bảo vội vàng lắc đầu: “Không có, những thứ này dành riêng cho các anh.”

“Không chỉ vậy, chỉ cần là đồ em nấu đều phải dành riêng cho bọn anh!” Long tịch bác buồn buồn nói

Long tịch bảo vội vàng gật đầu: “Tiểu nhân tuân lệnh.”

Long tịch bác nhìn nụ cười cùng vẻ mặt lấy lòng của cô, không nhìn được bật cười: “Nhìn thấy em thành ý như vậy, lần này đại gia ta tạm tha.”

Long tịch bảo vội vàng: “Tạ đại gia ban thưởng!”

Long tịch hiện cùng Long tịch bác cười lắc lắc đầu, tiếp tục ưu nhã ăn cơm

“Đúng rồi ••anh bác ••• chuyện em leo cửa sổ và bị trặc chân anh có nói với Tuyết Tuyết hay không?” Long tịch bảo vừa ăn vừa hỏi

“Không có, chuyện mất mặt như vậy, anh đã phân phó tất cả mọi người, không cho phép tiết lộ.” Về mặt Long tịch bác như: làm sao anh có thể không biết xấu hổ nói ra

“Vậy anh Kiệt có nói cho Tuyết Tuyết hay không?” Long tịch bảo tiếp tục hỏi

“Sẽ không, bởi vì anh đã nhắc nhở rồi, nếu như gã dám nói đi ngoài, anh liền nói cho Âu Dương Tuyết biết gã nhìn lên quần lót của em.”

Long tịch bác không vui nói •••

Sắc •••• Long tịch bảo phun ••••• chuyện này mà anh cũng nghĩ được•••••

“Làm gì? Em còn cảm thấy ngượng ngùng? Lần trước em còn dám thảo luận vấn đề này với Kiệt trước mặt nhiều người như vậy, bây giờ có cần thiết kinh ngạc như vậy không?” Long tịch bác bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói.

Long tịch bảo dùng giấy khăn lau miệng, đỏ mặt, : “Em •• Em •• canh trong bếp còn, em đi xem một chút ••”

Nói xong, chạy trốn chết ••• vừa trốn vừa nghĩ, cô phải đổi quần lót, lần sau gọi Tuyết Tuyết đi mua với cô mới được.

37. Chương 37

Chương 37: nếu không phải?

Sau khi cơm nước xong, Long tịch bảo được Long tịch bác cùng Long tịch hiện dắt đi xem VCD, Long tịch hiện nhìn dáng vẻ cô ‘ bước xa như bay ’, nghi ngờ hỏi “Bảo Bảo, chân em không đau sao?” Long tịch bảo sưng sốt, dừng bước, thử động

Hai cái chân, phải ha, anh không nói cô cũng không phát hiện, chân của cô có lẽ đã không đau”Hình như vậy, chỉ có một chút tê tê thôi.”

Long tịch bác toan tính hắt cằm lên”Còn không mau cảm ơn anh.”

“Cám ơn thiếu gia, tiểu nhân vô cùng cảm kích” Long tịch bảo cắn răng nghiêng lợi nói, cô tình nguyện chân đau thêm mấy ngày, cũng không nguyện ý bị anh ‘ tàn phá ’ như vậy.

” biểu tình này của em có ý gì? !” Long tịch bác gạt gạt mày kiếm, nhìn Long tịch bảo,

Long tịch bảo kéo tay của họ, đổi chủ đề”Đi mau đi mau, chúng ta đi xem Chú Oán.”

Càng đi, Long tịch bác càng phát hiện có chút không đúng, hỏi”Phòng chiếu phim không ở đây, em dẫn bọn anh đi đâu?”

Long tịch bảo không quay trở lại, tiếp tục đi, “Em không có nói là đi xem ở phòng chiếu phim, chúng ta đến phòng của anh nhìn.”

“Tại sao?” Long tịch bác không hiểu hỏi

“Anh ngờ vậy! Phòng chiếu phim lớn như thế, xem phim ma sợ lắm~” Long tịch bảo trở lại

Long tịch bác nhíu mày kiểng, không cần suy nghĩ thường người kia một ‘nhất dương chỉ’

“A • • anh đánh em làm gì!” Long tịch Bảo tức giận dừng bước lại, xoay người cảm tức nhìn người nọ

Long tịch bác ôm lấy cô, tiếp tục đi, không để ý tới cô.

“Anh Hiên, anh nhìn anh ấy kìa, đánh người lung tung.” Long tịch bảo meo meo kêu

Long tịch hiên cười cười, ôn nhu nói đến “Ai bảo em nói anh ấy ngơ.” Long tịch bảo uất ức quệt cái miệng nhỏ nhắn

Đến gian phòng, Long tịch bác thả Long tịch bảo trên giường lớn của mình, vừa nhìn Long tịch bảo không khách khí vút dép ra, chui vào trong chăn mỏng màu đen, còn cứng rắn dẫn Long tịch hiên cũng chui vô chăn cùng với cô, chờ Long tịch bác đem CD bỏ vào đầu đĩa xong, cô lại kéo anh đến bên cạnh mình, để cho bọn họ một trái một phải bảo vệ cô, mình ở giữa hưởng thụ.

Xong xuôi, cô kéo kéo áo Long tịch hiên, meo meo gọi “Anh Hiên • • • • •”

Long tịch hiên sờ sờ đầu cô, ôn nhu hỏi “Thế nào?”

Long tịch bảo đem hai cái móng vuốt cầm thành quả đấm nhỏ, chỉ chỉ miệng, mở hai con mắt to ngập nước, thâm tình nhìn chăm chăm anh.

Long tịch hiên nhìn bộ dạng đáng yêu kia, thở dài “Bảo Bảo, em mới vừa ăn cơm xong.”

Long tịch bảo không nói lời nào, tiếp tục dùng ánh mắt khát vọng kích thích anh, đang lúc Long tịch hiên chuẩn bị đồng ý, Long tịch bác xoay thân thể nhỏ bé của cô, thản nhiên nói “Không cho phép ăn!”

Long tịch bảo suy sụp hạ cúi mặt, đáng thương nhìn anh, không nói lời nào.

” hôm nay em ăn quá nhiều thứ, buổi trưa còn ăn mì ăn liền, không thể ăn nữa.” Long tịch bác nhẹ nhàng nói.

Long tịch bảo đột nhiên lấy tay chống gò má của mình, meo meo gọi vào “Em thật hối hận, nếu không phải là cha mẹ em vứt bỏ em, em sẽ không gặp các anh, được các anh nhặt về nuôi trong nhà, các anh không thích em thì em bị đánh, nếu thích thì không bị đánh, nếu không phải là bị anh đánh, mặt em cũng không sưng to lên còn đau đến muốn chết, nếu các anh tới nhìn em em cũng không leo cửa sổ chạy trốn, nếu không phải là em leo cửa sổ chạy trốn thì em cũng sẽ không phát hiện ra em thật sự yêu mến các anh, nếu không phải là em phát hiện em thật sự yêu mến các anh thì em cũng sẽ không ở lại nơi này, nếu không phải là em ở lại nơi này em cũng sẽ không ăn được những món ngon, nếu không phải là • • • • •”

“Ngừng! Em muốn ăn cái gì, anh đi lấy.” Long tịch bác nhứt đầu cắt đứt Long tịch bảo

Long tịch bảo nhất thời cười nở hoa “Cuối cùng cũng nói câu này, nếu không phải là các anh thương em như vậy, em cũng vậy sẽ không yêu mến bọn anh như vậy, Xong. c Em muốn ăn khoai tây chiên, ăn kem, bánh quy sôcôla và kẹo sữa bò, uống nước chanh đá, tạm thời như vậy đã, cảm ơn.”

Long tịch bác sững sờ nhìn Long tịch bảo cười đến rục rịch, còn không lấy lại tinh thần, Long tịch hiên liền cười lên, anh ôm lấy Long tịch bảo, hôn một cái lên môi cô, cảm khái đến “Em lại đánh bại được anh bác rồi, càng ngày càng lợi hại.”

Long tịch bảo vui vẻ, dương dương đắc ý nâng cao cằm nhỏ “Không có biện pháp, được sư phụ dạy bảo tốt, anh cũng đừng quá khen em, em sẽ kiêu ngạo”

Long tịch bác phản ứng kịp, tà khí nhìn người nào đó, kéo cô qua, chính là một nụ hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn, cho đến khi người kia sắp hết không khí mới đẩy cô ra, Long tịch bảo đỏ mặt, đáng yêu từng ngụm từng ngụm hô hấp không khí • • • • •

Long tịch bác nhìn đôi môi cô bị anh làm kiêu diễm ướt át, nhếch miệng nhẹ nhàng nói “Em cứ tiếp tục kiêu ngạo, anh không xấu hổ đâu!”

Long tịch bảo thở hổn hển, nhỏ giọng nói “Kiêu ngạo là không đúng, từ nhỏ các anh đã dạy em phải biết khiêm tốn, em vẫn nhớ, làm người phải khiêm tốn • • • • •”

Long tịch bác thoả mãn gật gật đầu”Rất tốt, em rất được, anh rất vui mừng.”

“Phải phải • • •” Long tịch bảo luôn miệng phụ họa

Long tịch bác cười cười quay đầu ưu nhã cầm điện thoại đầu giường lên, gọi người đem đồ ăn đến, Long tịch bảo thấy anh vừa quay đầu, lập tức đáng thương cầm áo Long tịch hiên, sử dụng ánh mắt nói cho anh biết, anh xem, anh ấy lại khi dễ em, còn uy hiếp em.

Long tịch hiên cũng cho cô một ánh mắt: không bằng người thì không trách được người khác, khiến Long tịch bảo giận vô nhẹ lồng ngực khêu gợi của anh,

Long tịch hiên khê cười kéo cô qua, cũng cho cô một nụ hôn nóng bỏng đúng tiêu chuẩn, nhưng mà, so với Long tịch bác thì dịu dàng hơn nhiều, triền miên hơn nhiều.

hôn kết thúc, Long tịch bảo tê liệt tựa vào trong ngực Long tịch hiên, nghĩ thầm, cô nương ta lại bị cưỡng hôn rồi • • • • •

38. Chương 38

Chương 38: thịt đi đâu rồi?

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa vang lên.

“Thiếu gia, tôi đưa đồ ăn tới.” Một giọng nữ dễ nghe từ ngoài cửa truyền đến.

mắt Long tịch bảo nhìn chăm chăm cửa, Long tịch bác nhìn bộ dạng tham lam của cô, cười cười, nhàn nhạt nói đến: “Vào đi.”

Vì vậy, cửa được mở ra, một cô gái mắt ngọc mây ngài, vóc người thon thả đi vào, trong khay chất đầy đồ ăn mà Long tịch bảo muốn.

Long tịch bảo nhìn cô gái trước mắt, mắt nâu to đẹp, lỗ mũi khéo léo, đôi môi anh đào, tóc đen tùy ý xõa, cô ấy rất đẹp, nhưng tại sao cô chưa bao giờ gặp qua.

Nhưng là mỗi lần Long tịch bảo nhìn thấy người mình thích thì đều muốn làm quen, cô cười híp mắt nhìn cô gái tiến vào, mở miệng nói: “Chị thật xinh đẹp, chị mới tới sao? trước kia em chưa từng gặp chị, chị tên gì, có bạn trai hay không, mấy tuổi, học xong rồi sao? Ở chỗ làm có quen không?”

Cô gái rõ ràng sững sốt một chút, cung kính cầm khay trong tay đặt trên tủ đầu giường, sợ hãi nhìn Long tịch bảo, thấp giọng trả lời:”Cám ơn tiểu thư, tôi mới tới, tôi tên là Mộng Nguyệt, chưa có bạn trai, năm nay 22 tuổi, không đi học nữa, làm ở chỗ này cũng rất quen.”

Long tịch bảo nhìn bộ dạng hơi khiếp đảm của cô gái, mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Chị đừng sợ, em không phải là less, em không phải là lừa gạt chị, em chỉ là • • • • •”

lời Long tịch bảo còn chưa nói hết liền bị Long tịch bác dùng ‘nhất dương chỉ’, cô che đỉnh đầu vô tội, quay đầu lại kháng nghị”Sao anh lại đánh người?”

Long tịch bác khinh thường liếc cô một cái, thật sự không hiểu trong đầu cô chứa những gì, quay đầu nhìn Mộng Nguyệt còn sững sờ tại chỗ, nhàn nhạt phân phó nói: “Không sao, cô có thể đi xuống.”

Mộng Nguyệt như lấy được đại xá, khom lưng, sau đó đi ra.

Long tịch bảo nhìn theo bóng lưng cô gái, meo meo kêu lên: “Chị ấy thật là đẹp, hình như lá gan rất nhỏ, là một người đẹp cần người bảo vệ.”

Long tịch bác cũng nhìn về phía cửa, lạnh lùng nói: “Người đó không phải là em, em dọa người ta sợ rồi kìa.”

Nhất thời, Long tịch bảo nổi giận, rút ra gối tựa sau lưng, dồn sức đánh về phía bọn họ, hai kẻ sinh đôi cũng không yếu thế, cầm hai cái gối khác, cứ như vậy ‘gối đầu đại chiến’ • • • •

Long tịch bảo đánh không lại bọn anh, bị anh ép ngồi chồm hổm trên giường, mà người kia vui vẻ nhìn bộ dáng đáng yêu ấy, cười đến cực kỳ vui vẻ.

Cô chu chu môi, đột nhiên đem gối nhét vào miệng, khẽ cắn • • • sau đó dùng lực xé • • tiếp đó đem tất cả lông vũ (bên trong gối thường thì có bông, còn gối này cao cấp quá nên có lông chim) tung vào hai kẻ đang dương dương đắc ý, hai người sinh đôi cũng không cam chịu yếu thế, trực tiếp sử dụng tay xé, gối liền bị rách ra, hai người rất ác liệt liên thủ đem lông chim hất lên người cô, trong nháy mắt, trong phòng như mưa lông vũ.

Lộn xộn nhưng rất đẹp, Long tịch hiên cùng Long tịch bác không cười nữa, bọn họ ngơ ngác nhìn Long tịch bảo đang ngồi trên giường cười đến ngọt ngào, gò má béo mạp vì vận động mà hồng hồng, mắt to sáng nhìn bọn họ, một thân váy trắng đăng-ten càng làm cho cô trở nên đơn thuần nhưng cũng hấp dẫn, tóc dài tựa như thác nước mềm nhẹ dán trên mặt, lưng, trước ngực và cánh tay cô, vì cô ngồi chồm hổm nên tóc dài trải qua bắp đùi, thậm chí tràn rộng ra giường.

Lông chim chậm rãi bay xuống trên mái tóc, trên người cô, nếu như bây giờ sau lưng cô mọc một đôi cánh, bọn họ cũng không cảm thấy kỳ quái, cô trong trắng ngồi trên chiếc giường lớn màu đen, cộng thêm lông chim lả tả bay xuống, làm cho người ta lóa mắt.

Nhìn cô cười nhẹ nhàng, đơn thuần nhưng cũng mỉa mai, rõ ràng là hai loại cảm giác hoàn toàn khác nhau, nhưng ở trên người cô hợp nhau với nhau càng tăng thêm sức mạnh, hai người sinh đôi không tự chủ được đến gần cô.

Long tịch bác ngồi xuống trước mặt cô, dịu dàng lấy tay vuốt ve gương mặt cô, từ từ đến gần môi cô, sau đó đưa đầu lưỡi linh xảo, liếm liếm môi của cô, tiếp đó nhẹ mút, hút cô, mà Long tịch hiên ngồi sau lưng cô, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài, lại nhẹ nhàng đem cô tóc dài bên tai vén lên, lộ ra vành tai khéo léo mượt mà đáng yêu, cổ trắng nõn cùng quai xanh khêu gợi.

Sờ sờ vành tai cô, từ từ đưa đầu tiến tới bên tai, như có như không thở ra bên tai cô, lưỡi nhẹ nhàng liếm hôn vành tai, tay không khống chế được từ phía sau vòng chặt eo bé yêu, từng chút từng chút bò lên trên, nhẹ nhàng vuốt ve hai đóa anh đào.

“Ừ • • • • a • • • a • • • không” ánh mắt Long tịch bảo mê ly, nói ra những tiếng rên nhẹ làm cho người muốn phạm tội, cô không biết chuyện làm sao sẽ biến thành như vậy, mới vừa rồi bọn họ không phải là đang đùa sao? Thế nào hiện tại • • •

Nhìn dục vọng rõ ràng trong mắt Long tịch bác, cô có chút khiếp sợ, mặc dù sớm muộn gì cô đều là người của bọn họ, nhưng cô còn sợ, cô bất an giãy dụa thân thể, thử khước từ nhìn Long tịch bác, hơn thử tránh thoát Long tịch hiên từ phía sau.

Nhưng mà hai người ném đến ngon ngọt làm sao có thể thả cô ra, Long tịch hiên duỗi tay vào trong áo cô, bao lại kiêu nhũ, xoa nắn, khiến cô rên rỉ nhiều hơn.

Long tịch bảo run rẩy, không được, cô sợ, một người bọn họ khiến cô không chịu nổi, bây giờ lại hai người, đùa gì thế, cô còn chưa ‘bóc tem’ mà • • • cô nặn ra hai giọt nước mắt, lớn tiếng thét lên: “Không • • không được!”

Long tịch bác cùng Long tịch hiên dừng một chút, cũng ngừng lại, Long tịch bác nhìn lệ trong mắt cô, dục vọng mãnh liệt khiến cổ họng anh khàn khàn, thấp giọng hỏi: “em không muốn sao sao?”

Long tịch bảo hít mũi một cái, lắc đầu: “Không phải là không đồng ý, mà là sợ • • • em chưa bao giờ, em thật sự rất sợ.”

Long tịch bác dừng một chút, hít sâu một cái, chậm rãi lui về sau, dịu dàng lau nước mắt của cô, nhẹ nói “Đừng sợ, bọn anh không tiếp tục, chờ đến khi em không sợ thì sẽ làm tiếp.”

Long tịch hiên cũng đem tay ra, êm ái giúp cô sửa sang lại áo và tóc, cứ như vậy lảng lạng từ phía sau ôm cô không nói lời nào, đúng vậy, cô còn nhỏ, lại đơn thuần như vậy, đương nhiên phải sợ.

Hơn nữa cô cũng không chịu nổi dục vọng của anh và bác hai người, khát vọng chất chứa nhiều năm như vậy, một khi bạo phát, nhất định sẽ thương tổn cô.

Bọn họ một người đều có thể sẽ làm cô bị thương, huống chi hai người cùng làm.

Long tịch bảo nhìn bộ dạng bọn họ bị dục vọng hành hạ, đau lòng không thôi, nhỏ giọng nói: “Muốn • • bằng không em lấy tay giúp các anh?”

Long tịch bác sưng sốt một chút, ngay sau đó giận dữ hỏi: “Em...em học ở đâu ra mấy lời này hả???”

Long tịch bảo bị anh tức giận làm sợ hết hồn, sợ hãi mà nói: “Trên sách thấy qua, nhưng chưa áp dụng thực tế.”

Long tịch bác thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút..., không khỏi cười lên, áp dụng? Cô đem thân thể bọn họ để thực hành sao?

Còn áp dụng nữa chứ • • • • •

Long tịch hiên cũng cười cười, sờ sờ đầu cô, nhẹ giọng: “Không cần, em ngoan ngoãn trở về phòng ngủ, bọn anh đi tắm là được rồi.”

Long tịch bảo nhìn anh một chút, nói ra mười hai chữ làm bọn họ suýt học máu: “Hôm nay không phải em có thể ngủ với các anh à?”

“Không thể” trăm miệng một lời! Rất đoàn kết.

về mặt Long tịch bảo vội vàng đưa đám, meo meo gọi vào: “Em không dám ngủ một mình • • • •”

“• • • • •”

Vì vậy, sinh đôi hy sinh thân mình, là bởi vì nhóc quý kia mà cố gắng kìm chế tiếp

40. Chương 40

Chương 40: Phái nữ không thể im lặng mãi? !

Long tịch hiên cùng Long tịch bác nhìn tướng ngủ cực xấu mà khuôn mặt lại dị thường đáng yêu của Long tịch bảo, không tự chủ được nghĩ lại cảnh bi thảm ngày hôm qua, ngày hôm qua • • • • •

“Vậy em bảo bác ngủ cùng đi, anh về phòng trước.” Long tịch hiên mượn cơ hội chạy ra, không nghĩ tới Long tịch bảo kéo lấy áo anh, meo meo kêu lên: “Không được, các anh mỗi người ngủ một bên, nếu không em sẽ rất sợ.”

“Tại sao?” Sinh đôi ăn ý mười phần như cũ.

“Bởi vì giường quá rộng, nếu như em xoay người, nằm bên cạnh không phải các anh, là quý dữ thì sao • • • • em muốn cho dù em quẹo trái quẹo phải, đều có thể chạm được người, em mới an tâm.” bộ mặt Long tịch bảo phát tỉnh giải thích.

Sinh đôi buồn bã, chỉ có thể thỏa hiệp, Long tịch bác nhìn căn phòng vốn đơn giản lại sạch sẽ của mình, giờ chẳng khác gì chuồng gà, ‘lông gà’ còn trải đầy đất, trên đất còn vỏ kẹo của người nào đó ăn xong tiện tay ném đi • • •

Anh khê nguyên rửa một tiếng, vừa rồi làm sao anh lại cảm thấy nơi này giống Thiên đường được chứ, mà nhóc ác ma lại là thiên sứ ! Phiiiiii • • •

“Long tịch bảo, tại sao hồi nãy không đến phòng em xem phim mà lại đến phòng anh • • •” Long tịch bác cười đến vô hại hỏi

Long tịch bảo cũng không suy nghĩ nhiều, mở miệng đã nói”Bởi vì em là bé gái thích sạch sẽ, làm bẩn phòng mình không phải phong cách của em.”

Long tịch bác cười đến gần cô: ” làm bẩn phòng mình không phải phong cách của em? Em biết em sẽ làm bẩn phòng nên mới tới đây coi đĩa, em thật là ‘ quá tốt ’, anh làm gì để báo đáp ân tình đặc biệt này đây?”

Long tịch bảo cười mĩa nhìn một chút về bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười của Long tịch bác, “Các anh không tắm ư, đi đi, trời nóng quá, tắm nước lạnh, thanh nhiệt giải độc, làm mắt sáng suốt, có bệnh chữa bệnh, không có bệnh thì rèn luyện sức khỏe, là thuốc tốt trị chùng chửa thỏa mãn dục vọng, ngày mai em lại nấu khổ qua cho các anh hạ hỏa, cứ như vậy đi.” Người kia nói xong, điều khiển hai chân nhỏ thon dài xông về phía cửa, Long tịch bác nổi giận đưa tay đi bắt, nhưng Long tịch bảo là ai chứ, nhiều năm luyện tập quyền đạo như vậy cũng chỉ dùng trong những lúc thế này, khê cong lưng tránh thoát.

Không bắt được người, Long tịch bác rống lên:”Long tịch bảo!”

Không ai đáp lại ••• khi đang anh chuẩn bị đi tắm, người kia lại từ từ thò đầu nhỏ từ cửa, meo meo đến: “Người ta chờ các anh trong phòng, nếu các anh không tới em sẽ tìm chú Vương ngủ cùng em.”

Nói xong, trước kia Long tịch bác phát hỏa, phần đi mất ••• Long tịch bác rống một tiếng “Em dám!” Lúc này thật sự không ai đáp lại anh, Long tịch hiên cười lắc lắc đầu, trở về phòng của mình ••• ặc ••• đi chữa bệnh •••

Sau khi tắm xong, bọn họ chấp nhận đến phòng Long tịch bảo, vừa mở cửa ra, đã nhìn thấy cô hoảng hốt cất thứ gì đó dưới gối, chột dạ nhìn bọn họ.

Nhú nhú mày kiếm, Long tịch bác lên giường, ngủ bên phải cô, Long tịch hiên cũng nằm xuống bên trái, Long tịch bảo ngoan ngoan nằm xuống, đắp kín mền, híp mắt •••••

“Lấy ra” Long tịch bác nhàn nhạt lên tiếng, Long tịch bảo híp mắt, không trả lời.

“Bảo Bảo, ngủ rồi sao?” Long tịch hiên cười hỏi, còn không có phản ứng, vì vậy Long tịch bác trực tiếp đưa tay đến dưới gối, rút ra một quyển sách •••

Long tịch bảo kêu lên muốn ngăn cản cũng đã không kịp rồi ••• sắc mặt Long tịch bác không tốt nhìn sách trong tay •••

Chỉ thấy trên cuốn sách có ghi bí mật không thể không nói , sau đó là một bộ mập mờ cực kỳ ‘mỹ nam đồ’. 0 Long tịch bảo nuốt một ngụm nước bọt, sợ hãi mà nói”Cơn ghiền tái phát, em sai rồi, lần sau không dám.”

Long tịch bác vứt quyển sách trên tay, “Sẽ cho em một cơ hội, lần sau tái phạm, trực tiếp bắt đến ‘chỗ cai nghiện ’”

Long tịch bảo vội vàng cảm, gạt đầu, cười lên. Chủ động hôn anh và Long tịch một cái, nói tiếng ngủ ngon rồi tự nhiên buồn ngủ •••

Trong đêm ••• cô trái lật người mò mò Long tịch hiên, bên phải lật người mài mài Long tịch bác, một lát đưa tay đặt trên ngực của bọn anh, một lát nhấc chân gác lên bộ vị trọng điểm của hai người •••••

cả đêm này nghĩ lại mà cả kinh ••• rốt cuộc trời đã sáng, bốn mắt của hai kẻ sinh đôi có thêm mấy quãng tối, bằng chứng như núi chứng thực tối hôm qua gặp được đấng phi nhân ••••• lần đầu tiên khát vọng ánh mặt trời chiếu sáng như vậy •••••

Không ngoài sở liệu, ánh mặt trời vừa chiếu trên mặt Long tịch bảo thì cô liền tỉnh, đồng hồ sinh học của cô so với đồng hồ báo thức còn chính xác hơn, chỉ thấy cô chớp chớp cánh lông mi như quạt, mở hơi mắt, mơ hồ meo meo mấy tiếng, đưa tay dụi dụi con mắt, nói thảm “Ồ ••• trời đã sáng, mỹ nam của ta, mì ăn liền của ta.” Không chút nào chú ý tới hai mỹ nam bên cạnh đã buồn bực đến hộc máu •••••

Mông lung một hồi, cùng Long tịch bác và Long tịch hiên mắt to tròn mắt to, hồi lâu mới thở ra một câu: “Buổi sáng tốt lành, các anh là mỹ nam trời cao đưa cho em sao?” Vì vậy ••• một câu danh ngôn lại lần nữa được nghiệm chứng.

Đó chính là ‘không thể nhịn được thì không cần nhịn nữa’, chỉ nghe cô một tiếng kêu thảm thiết thê lương, vì sáng sớm tươi sáng này mà mở màn •••••

Long tịch bảo nắn lòng, nắn chí gãi khê hai cục u trên đầu, mang theo ánh mắt tố cáo nhìn sinh đôi trước mắt ưu nhã uống cà phê, ăn bữa ăn sáng •••••

Long tịch hiện nhìn ánh mắt phức tạp của Long tịch bảo một chút, ôn nhu nói đến “Thế nào, bữa ăn sáng không hợp khẩu vị sao?”

“Không phải!” Giọng nói giận dữ.

“Vậy là em thế nào?” Long tịch hiện ôn nhu như cũ hỏi.

Thế nào, cô cũng muốn biết thế nào, sáng sớm bị hai anh đồng thời thưởng cho hai cú ‘nhất dương chỉ’, đánh đến nổi đỉnh đầu đáng thương của cô nổi lên hai cục u, cô cũng rất muốn hiểu rõ rốt cuộc là thế nào!

Long tịch bảo nhìn Long tịch hiện, bắt đầu buông thả không khí lạnh lẽo, hừ, người ta nhát gan, nhưng là người ta có mắt lớn, trừng chết anh •••••

Long tịch bác nhìn một chút Long tịch hiện nhìn chăm chăm người nào đó, cầm ly sữa tươi lên nhét vào trong tay cô, chỉ khắc ra một chữ “Uống.”

Long tịch bảo giận dữ cầm sữa tươi ly từ từ nuốt, tốt xấu gì thì cô •••• cô thật sự rất bức ••• không được!

Cô phải mạnh mẽ lên! Phái nữ không thể im lặng mãi! Nghĩ tới đây cô uống một hơi hết một ly sữa tươi lớn, nặng nề đem ly đặt lên bàn, phát ra một tiếng ‘Bang’, sau đó ‘Xoạch’ một cái đứng dậy, tay nhỏ bé chống cái bàn, khí phách oai phong hùng dũng hiện ngang hô to: “Tại sao vô duyên vô cớ kí đầu em?”

Long tịch bác cùng Long tịch hiện đồng thời cầm khăn ăn ưu nhã lau miệng, mỉm cười nhìn cô, không nói lời nào •••••

Một phút đã qua ••• hai phút đã qua, khí thế của Long tịch bảo rất nhanh yếu đi, nhưng vẫn liều chết bày ra một bộ dạng: ‘nếu hôm nay các anh không cho em một lời giải thích, em sẽ đấu đến cùng •••••’

Long tịch bác khê giật giật chân, đứng dậy ••• chỉ nghe ‘pằng’ một tiếng, người kia đã ngoan ngoãn ngồi trở lại trên ghế, chớp chớp mắt to, sử dụng ánh mắt nói cho anh biết, em chỉ nói giỡn, có thể để cho anh đánh là phúc khí đời trước em tu luyện được.

Long tịch hiện nhìn phản ứng của cô, không khỏi nhếch khóe miệng, tâm tình tốt vô cùng.

Chỉ thấy Long tịch bác mỉm cười, biểu tình ‘trẻ nhỏ dễ dạy’ nói: “Nói mớ thì không thể nói lung tung, ngủ không thể lộn xộn, nhớ, phải ngoan đấy” nói xong dùng khăn ăn lau vệt trắng trên miệng cô, rất rõ ràng là sữa tươi vừa uống còn sót lại, sau đó xoay người trở về phòng ngủ bù.

Long tịch hiện nhìn biểu tình cô ngốc lảng, đi tới giống như an ủi cún con, sờ sờ đầu của cô, thương tiếc mà nói: “Bảo Bảo đáng thương, anh thật thương em, Amen.”

Sau đó tiêu sái xoay người, phiêu dật rời đi ••••• còn còn lại một người Long tịch bảo ngồi trên ghế, đang tìm hiểu lời nói của Long tịch bác rốt cuộc có ý tứ gì •••

41. Chương 41

Chương 41: cây cát cánh

“Cầu Cầu, Cầu Cầu, tao sẽ bắt được mày.” Long tịch bảo hưng phấn hô to, trong vườn hoa, một người một chó điên cuồng chạy trốn, Cầu Cầu mặt hắc tuyến nhìn cô gái tóc dài tung bay, đầu đầy mồ hôi đằng sau, trời ạ, chỉ nghe qua chó đuổi theo người, còn chưa nghe qua chó bị người đuổi theo, sao nó lại đáng thương như vậy chứ •••••

Trời nóng như vậy, cô không nên ôm nó lăn qua lăn lại, người nó đã một thân lông dài nóng sắp trúng gió rồi, cô còn không bỏ qua cho nó •••••

Sao mà cô gái kia ác độc thế, chạy chạy, đột nhiên nghĩ đến người cha đã qua đời từng nói với nó, cô gái xinh đẹp này là người thương yêu nhất của chủ nhân bác cùng chủ nhân Hiên, phải bảo vệ cô cho tốt, không thể để cho cô bị thương, quay đầu lại để xem cẩn thận cô có ngã nhào không, sao đó đành chịu chết đứng bước, mặc cho cô ngồi phịch ở trên người của nó há mồm thở dốc, thô lỗ cởi áo khoác xuống, lộ ra vai cùng cánh tay.

Long tịch bảo thở gấp như trâu, một tay cởi áo khoác, co quắp tựa vào trên người Cầu Cầu nghỉ ngơi, chậm rãi hô hấp, cô nhẹ nhàng sờ sờ bộ lông Cầu Cầu dị thường mềm mại, khen ngợi: “Cầu Cầu, mày thật anh tuấn, thật giống ba mày.” Không sai, Cầu Cầu chính là con của bobo, khi cô 15 tuổi thì bobo qua đời, chỉ để lại một mình Cầu Cầu.

Còn nhớ rõ lúc đấy bo bo nằm trên mặt thảm thở dốc, con người màu nâu nhìn cô và hai anh, vẻ mặt luyến tiếc, khiến nước mắt cô không dừng lại được, bobo, chú chó luôn dùng miệng tha cô đi tới đi lui lúc cô còn bé, cứ như vậy đột nhiên chết trước mặt cô, anh bác ôm cô, an ủi cô, anh Hiên nói cho cô biết, bobo thế là sống lâu rồi, tuổi thọ của chó chỉ có vài chục năm, chỉ cần trong vài chục năm qua em tốt với nó, kiếp sau nó còn có thể bảo vệ em.

Nháy mắt, Long tịch bảo cười nói: “Cầu Cầu, mày nhất định cũng rất nhớ ba ba mày đi, nếu như nó còn ở đó chúng mày sẽ luôn đoàn tụ, luôn vui vẻ rồi, nhưng mà nó không có ở đây cũng không sao, nó nhất định sẽ ở trên trời phù hộ ày.”

Cầu Cầu bày tỏ đồng ý sửa một tiếng, lắc lắc cái đuôi, Long tịch bảo hôn một cái lên mặt nó, vỗ vỗ cổ đại trên người, đứng lên, đi về phía nhà ẩm thủy tinh trồng hoa.

Mộng Nguyệt đứng lẳng lặng trước mặt cây cát cánh, đưa ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa xinh đẹp, cây cát cánh, có nghĩa là “tình yêu thâm lặng và tuyệt vọng”, tình yêu vô vọng, cỡ nào thích hợp với cô • • •

Tựa như cô yêu anh, cho dù anh vĩnh viễn không nhìn thấy, cho dù nhìn thấy cũng vĩnh viễn không quý trọng, khổ sở giết giết khóe miệng, tự giấu cười cười, trên khuôn mặt xinh đẹp một mảnh bi thương.

“Chị thích cây cát cánh à?” Long tịch bảo mang theo Cầu Cầu đi tới nhà ẩm thủy tinh trồng hoa, lại nhìn thấy cô hầu gái xinh đẹp hôm qua, kỳ quái, nét mặt của chị ấy lại bi thương, khổ sở như vậy.

Mộng Nguyệt bị cô đột nhiên xuất hiện mà hù sợ, xoay người lại, cung kính khom lưng hành lễ “Tiểu thư.”

“Chị đừng như vậy, trước mặt em không cần hành lễ đâu, các người làm ở đây đều là bạn bè của em, thậm chí giống như thân nhân, cho nên chị đừng sợ.” Long tịch bảo cười nói.

Mộng Nguyệt suy nghĩ một chút, gật đầu một cái. Long tịch bảo vui vẻ dắt cô ngồi vào trên ghế trong phòng hoa, pha một ấm trà lài, nhẹ nhàng hỏi: “Chị thích cây cát cánh sao?”

Mộng Nguyệt nhận lấy trà lài cô đưa đến, gật đầu “Rất thích.”

“Tại sao?” Long tịch bảo lại hỏi.

Mộng Nguyệt suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Nó rất giống chị.”

Long tịch bảo nhíu nhíu lông mày, nhỏ giọng nói “Em cảm thấy chị khá giống bách hợp, mát mẻ lại tự nhiên.”

Mộng Nguyệt bị cô khen, khẽ đỏ mặt; “Không phải vậy, ý chị là nói ý nghĩa của loài hoa này giống chị.”

” yêu trong vô vọng? !” Long tịch bảo nghi ngờ hỏi, Mộng Nguyệt hơi gật đầu, uống một hớp trà lài.

“Tại sao?”

Mộng Nguyệt nhìn một chút mắt to trong suốt của cô bé, khẽ mở môi đỏ mọng “Chị thích một người đàn ông lạnh lùng, thích rất lâu, 10 năm, từ lần đầu tiên thấy anh ấy, chị đã yêu, trong lòng của anh ấy tất cả đều là cừu hận, trong đầu đều là kế hoạch báo thù, chị hi vọng khi anh ấy cô đơn có thể có người bày tỏ, chị hi vọng khi anh ấy mệt mỏi có thể có người dựa vào, nhưng anh ấy không muốn cũng không cần, có phải chị ngu ngốc lắm hay không?”

Long tịch bảo nghe chuyện cũ của chị, sau đó khẽ cười “Lhông phải, đây không phải là ngu, là thành thực, dũng cảm, chị thành thực đối với tâm mình, đi theo ý nghĩ trong lòng, chị dũng cảm đối mặt với anh ta mà không phải là buông tay, em thật bội phục chị, thật ra thì, đối với người trong lòng có cừu hận, chị chỉ có thể coi anh ta là làm một bệnh nhân, nếu chị muốn chữa khỏi cho anh ấy, phải đến gần anh, đến gần lòng của anh, lắng nghe bất an cùng oán hận của anh, dịu đi vết thương mà người khác mang lại cho anh, tin ưm đi, không có bất kỳ người nào không cần chỗ để dựa vào, đặc biệt là người trong lòng có cừu hận, bởi vì ••• tim của anh ta nhất định rất mệt mỏi.”

Mộng Nguyệt lẳng lẳng nghe lời Long tịch bảo nói, nhìn bộ dáng cô dịu dàng, đột nhiên cảm thấy, có lẽ ••• cô không phải là đứa con gái ngu ngốc chỉ biết ăn quà vặt •••••

“He he, chị cứ quán chết anh ấy, cắn chặt lấy anh không thả, đợi đến khi anh có thói quen sự tồn tại của chị, không có chị thì không được, chị có cơ hội chữa khỏi tâm bệnh của anh ta rồi, em cho chị biết nhé, thói quen là một đồ vật đáng sợ, tình yêu ••• thật ra thì phần lớn là do thói quen, một phần nhỏ là lệ thuộc, còn có một phần chính là nhịp đập con tim .” Long tịch bảo cười gian nhìn chị.

Mộng nguyệt nhìn vẻ mặt phong phú kia không khỏi lộ ra một nụ cười. Long tịch bảo đứng dậy, đi tới chôn cây cát cánh, ngắt một bông, sau đó trở lại chỗ ngồi: “Chị có thể còn không biết, chẳng những cây cát cánh xinh đẹp, hơn nữa nó còn là món ăn cực bổ, nói cách khác nó có thể vừa làm thức ăn, vừa làm thuốc, bông hoa này tặng chị, chị nói không sai, chị giống như một đóa hoa cát cánh, nhưng mà không giống với ý nghĩa của nó, mà là giống tác dụng của nó, một ngày nào đó, người kia sẽ được chữa khỏi tâm nhân, sau đó anh chị sẽ thành một cặp uyên ương mãi không rời.”

Mộng Nguyệt lẳng lẳng nhận lấy hoa cát cánh trong tay Long tịch bảo, trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, cô có thể không? Cô có thể đến gần lòng của anh, chữa khỏi bệnh của anh sao?

Long tịch bảo mỉm cười nhấp một hớp trà lài, lại mở miệng nói”Tại sao chị muốn dùng tóc giả? Chị trọc đầu sao?”

“Làm sao có thể, là vì màu tóc chị quá chói thối, bà Lý nói không hi vọng chị nổi bật, cho nên chị mới mang tóc giả.” Mộng Nguyệt vội vàng giải thích.

“Như vậy sao, chị có thể cho em nhìn tóc chị không?”

mặt Long tịch bảo tò mò nhìn cô, Mộng Nguyệt nhìn mắt to sáng ngời, không tự chủ được tháo bộ tóc giả, lộ ra một đầu tóc ngắn màu tím ••• nước miếng Long tịch bảo cũng mau chảy ra ••• thật là đẹp •••••

mặt Mộng Nguyệt đen thui nhìn biểu tình cô gái kia giống như kẻ trộm, không biết nên nói gì, một lúc sau, chỉ nghe người kia thở dài một cái: “Thôi, em không nên suy nghĩ nữa, bọn họ sẽ không cho em đi nhuộm, Nguyệt Nguyệt, có rãnh thì đến tìm em chơi nhá, còn có •• chị cười lên rất xinh đẹp, đừng buồn nhiều, bệnh nhân của chị vốn đủ lạnh rồi, chị nên cười nhiều, dùng nụ cười của chị mê chết anh ta, he he •• đến lúc đó •• trời đất bốc hỏa, cô nam quả nữ, củi khô lửa bốc, sau đó...., ha ha ha, cứ như vậy, em xem trọng chị đây, đừng làm em thất vọng.”

Nói xong mang lời cầu cầu, hấp ta hấp tấp đi •••

Mộng Nguyệt nhìn bóng lưng của cô, phải không? Phải cười nhiều, giống như cô sao ••••••••••

Hoa cát cánh đây:

Ý nghĩa : Sự khiêm tốn – Lòng thủy chung, kiên định, trung thành, không thay đổi.

Tình yêu thâm lặng và tuyệt vọng

42. Chương 42

Chương 42: bị cảm

“Cô nói ngày hôm qua cô ấy ngủ cùng đôi song sinh kia?” Giọng nói trầm thấp rõ ràng cho thấy chủ nhân của nó tức giận.

“Đúng vậy” trả lời chính là giọng nữ êm ái.

“Như vậy theo cô biết, bọn họ chỉ là ngủ đơn thuần hay là gì khác?” gã đàn ông diện mạo tà mị tuần mỹ tựa vào ghế xoay, sau khi nghe được tin này toàn thân liền tản mát ra một loại không khí lạnh lẽo người lạ chớ tới gần.

“Chỉ là ngủ đơn thuần.” Nữ nhân đỏ một chút mặt, nhẹ nhàng trở lại.

“Đó? Người từ nơi nào đoán được kết quả?” gã tiếp tục hỏi.

“Sáng sớm hôm nay 9 giờ, tôi gặp cô ấy ở nhà ẩm trồng hoa, cô ấy • • • tinh thần rất tốt, chạy trốn cũng rất mau • • • thức dậy cũng rất sớm • • •” cô gái là nhẹ nhàng nói đến.

Gã đàn ông nghe vậy khẽ cười một cái, Đúng vậy, cho dù cô lá gan lớn đến mấy, nhưng cũng là xử nữ chưa biết mùi đời, làm sao có thể 3P cùng bọn họ đây • • • • •

(3P: 1 nữ xxx với 3 nam)

“Cô đến nhà ẩm trồng hoa làm gì?” gã lại tiếp tục hỏi

“Quản gia sai tôi đi điều chỉnh nhiệt độ, không nghĩ tới lại gặp cô ấy.” cô gái trả lời thành thật .

“Cô ấy có nói gì hay không?”

Cô gái suy nghĩ một chút từng lời nói kia, những thứ này tại sao có thể nói cho anh biết được, vì vậy lần đầu tiên cô nói dối anh: “Cô ấy chỉ bảo tôi đừng câu nệ, cô đem các người hầu cũng làm thân nhân và bạn, cô ấy hi vọng làm bạn với tôi.”

Gã đàn ông lại khẽ cười một cái, giống như biết cô sẽ làm chuyện này, sau đó lại nói tiếp: “Cẩn thận một chút, đừng làm cho con bé phát hiện sơ hở, cô ấy rất thông minh.”

Cô gái cung kính trở lại”Vâng”

“Cô có thể về.” Người đàn ông ra lệnh đến.

“Vâng” cô gái nói xong liền đi ra ngoài, thật ra thì đến bây giờ cô không hiểu tại sao mình lại thổ lộ tiếng lòng với một người xa lạ, là bởi vì ánh mắt của cô ấy quá trong suốt? Hay bởi vì giọng dịu dàng của cô? Hoặc giả • • • chỉ là bởi vì cô quá mệt mỏi • • • cô cũng muốn bày tỏ, muốn buông lỏng • •

Chẳng qua là thế mà thôi • • • • •

. a 0 6 8 12 0 9d 8 1 b9
64 d d

“Tới đây.” Long tịch bác không vui nói

“Không cần, em không cần uống thuốc.” Long tịch bảo cực lực phản đối.

Đáng chết, tại sao cô lại cảm, còn có chút sốt nhẹ chứ • • • thật là tai họa hàng năm dồn dập vào năm nay mà, đầu tiên là bị đánh, nữa là vết thương ở chân, hiện tại là cảm gió, không đúng, là cảm nắng • • sao cô lại xui xẻo thế nhỉ, ngày mai phải mặc quần lót màu đỏ mới được!

“Bảo Bảo nghe lời, bị bệnh thì phải uống thuốc, không uống thuốc làm sao khỏe được.” Long tịch hiền ôn nhu dụ dỗ, giọng nói dịu dàng tựa như gió xuân một dạng, thổi qua làm mọi người ấm áp, nhưng người kia đã miễn dịch, kiên quyết không mắc mưu.

“Các anh à, nghệt mũi không nhất thiết là bị cảm, có thể là quá lâu không làm sạch lỗ mũi, chính là trong lỗ mũi có những cục cặn nhỏ, hắc xì không nhất định là cảm, có thể là cha mẹ đang nhớ về em, trán nóng không nhất định là sốt, có thể là do em có nội công thâm hậu, dương thịnh âm suy, cho nên, cuối cùng... sự thật chứng minh, em không bị cảm, chỉ là mấy cái tình huống nhỏ này cùng đến một lúc mà thôi, cũng không cần uống thuốc, hiểu không?” Long tịch bảo ‘ kiên nhẫn ’ ‘ dạy dỗ ’.

Long tịch bác cười lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Tỷ nữa anh đánh mông em, em ngàn vạn lần không được kêu đau, cũng không được khóc, bởi vì chuyện này cũng không đại biểu là anh ‘dùng hết kiên nhẫn’ với em, có thể là anh nhất thời ‘lỡ tay ngộ thương’ mà thôi, em hiểu được rồi sao?”

Long tịch bảo nghe vậy, theo bản năng lấy tay sờ sờ cái mông mượt mà đáng yêu của mình, luôn bị anh ‘đập’ như vậy, về sau biến thành mông dẹt làm sao bây giờ, cần cần môi dưới, được! anh lợi hại!

Chỉ uống thuốc, có gì đặc biệt hơn người, lão nương liều mạng với mày. Chỉ thấy cô đi từ từ đến Long tịch bác, biểu tình trên mặt một bộ: thấy chết không sờn, sau đó • • • càng đến gần Long tịch bác liền phát hiện ra mùi vị đáng sợ càng nồng nặc, không được, cô tình nguyện bệnh chết cũng không cần uống cái này • • •

Long tịch bác một tay bắt được cổ áo Long tịch bảo, nhắc tới, để cho cô đối mặt với mặt anh, cười lạnh hỏi: “Chạy, em có thể chạy tới đâu, không lên trời thì dưới đất, em còn có thể chạy đi đâu, nhanh một chút, ngoan ngoãn uống xong chén thuốc này, anh liền tha cho em.” Nói xong để hai chân Long tịch bảo chạm đất.

Long tịch bảo uất ức sùi mắt, nhỏ giọng đề nghị “Thật ra thì uống thuốc tây cũng không có gì không tốt, uống thuốc tây có được không?”

“Không được, tác dụng phụ của thuốc tây lớn, uống thuốc bắc tốt hơn, đương nhiên là phương thuốc ông cha để lại vẫn tốt hơn nhiều, Bảo Bảo, nghe lời.” Long tịch hiên ôn nhu, cũng rất kiên trì nói đến.

Long tịch bảo biết phản kháng không có hiệu quả, chỉ có thể buông tay chịu trói, cầm lấy cái chén trong tay Long tịch bác, bịt mũi, một hơi rót vào trong miệng, ngậm một bụm to trong miệng, sau đó làm bộ như đang tìm thứ gì đấy muốn vọt vào phòng bếp nhỏ ra, kết quả • • •

Long tịch hiên kéo Long tịch bảo lại, hôn lên, vô cùng kích tình, dị thường • • • một lúc sau.

“Anh thật âm hiểm!” Long tịch bảo le lưỡi một cái, thật là đáng, anh Hiên quá âm hiểm • • •

“Cũng vậy, lãng phí là tật xấu, tiết kiệm mới là cô gái tốt, không phải từ nhỏ đã dạy em rồi sao?” Long tịch hiên liếm liếm khêu gợi môi mỏng của mình, cười khê nói.

Long tịch bảo khổ muốn khóc một trận cho ra bão • • • căn bản không có tâm tình cãi vả cùng anh

Long tịch bác đưa tay lấy một viên kẹo sữa bò bỏ vào trong miệng cô, lấy chén trong tay cô, sờ sờ đầu, nhẹ nói đến: “Không tệ, thật biết điều, ngày mai tiếp tục.”

“• • • • •” Long tịch bảo buồn bã ngẩng đầu, im lặng hỏi ông trời

43. Chương 43

Chương 43: nuôi nhốt? Cung đường!

Long tịch bảo cảm, rốt cuộc bị sinh đôi dùng ‘chính ách cưỡng chế’, đã khỏi đi nhiều, vì vậy sau giữa trưa ở nơi ẩm áp này, vui trong ngực Long tịch bác, người kia lên tiếng: “Cái đó • • • anh bác.”

Long tịch bác cúi đầu nhìn cô một cái, ừ một tiếng, tiếp tục xem giá thị trường chứng khoán.

“Em muốn ra ngoài đi dạo có được không?” Long tịch bảo thử thăm dò hỏi.

“Đang sốt, muốn đi đâu?” Long tịch bác gõ mấy cái trên máy tính, sau đó cúi đầu chuyên chú nhìn cô, còn thuận tay thay đem tóc cô vén sau tai.

“Ặc • • • chính là muốn • • • gặp mặt bạn một lần, tâm sự chuyện đánh rắm thui mà.” Long tịch bảo hơi khản trương nói đến.

Long tịch bác nhíu mày một cái: ” em nói chuyện càng ngày càng thô lỗ, cái rắm cái rắm luôn giắt ngay cửa miệng, rất êm tai sao?”

“Vậy thì em đổi, em muốn gặp bạn một lần, hàn huyên một chút lý tưởng cuộc sống.” Long tịch bảo được dạy dỗ, sửa lại giải thích.

“Em cũng có lý tưởng? Nói nghe nào?” mặt Long tịch bác không thể tin được, kinh ngạc, cười khê nói.

“Nói nhảm! Ặc •••• ý của em là đương nhiên, là người thì đều có lý tưởng, lý tưởng của em là, bị anh cùng anh Hiên cung dưỡng, làm một con heo sống phóng túng hạnh phúc, sau đó sẽ sinh ra hai bé heo con đáng yêu, chúng ta cùng nhau trải qua cuộc sống không buồn không lo, cuối cùng dắt tay của các anh mà từ từ chết già, cùng chết, sau đó bảo heo con của chúng ta đem chúng ta chôn một chỗ, sống một chỗ thì chết phải cùng huyệt, như vậy kiếp sau chúng ta đầu thai còn có thể ở chung một chỗ, các anh có chịu không?” Long tịch bảo meo meo kêu lên.

“Tại sao là cung dưỡng? Không phải là nuôi nhốt? Heo đều nuôi trong chuồng!” Long tịch bác cười hỏi.

“Em khác mấy con heo thịt người ta nuôi trong chuồng, em là chú heo bé bỏng nuôi trong nhà, cho nên phương thức chăn nuôi dĩ nhiên không giống nhau!”

Long tịch hiên tắt máy tính, ngồi bên cạnh cô, bấm bấm cái mũi cô, ôn nhu nói: “Miệng nhỏ này thật biết nói chuyện, là thật tâm hay là dụ dỗ bọn anh vui vẻ đây?”

Long tịch bảo cau cái mũi nhỏ, mặt biểu tình oan uổng kháng nghị: “Là thật tâm, hơn nữa em còn muốn sinh long phượng heo (>.,< ý=” là=” sinh=” đôi,=” 1=” trai=” 1=” gái=” đấy),=” tên=” em=” cũng=” nghĩ=” xong=” rồi,=” heo=” đực=” gọi=” là=” long=” kỳ,=” heo=” cái=” gọi=” là=” long=” châu,=” như=” thế=” nào,=” rất=” có=” sáng=” kiến=” chứ=” gì?”=”>

“Bảy viên ngọc rồng?” Sinh đôi trắm miệng một lời hỏi, trong giọng nói tràn đầy không thể tin được.

Long tịch bảo dương dương đắc ý nâng cao cằm nhỏ: “Như thế nào, rất đặc biệt chứ gì, oa ha ha ha, đáng tiếc các anh không họ Tôn, nếu không em liền đặt một đứa tên là tôn ngộ không, một đứa là Sơn Gu Ku, trời ạ •• có một không hai, tên tuổi độc đáo, em thật bội phục trí tưởng tượng phong phú của mình quá đi.”

Sinh đôi bộ mặt đen thui nhìn Long tịch bảo đang trong trạng thái tự kỷ, đột nhiên cảm thấy đau lòng thay đứa con sau này.

Xem xét lại Long tịch bảo là càng nói càng kích động, càng nghĩ càng kích động: “Thật ra thì nếu như các anh họ Âu cũng không tồi, như vậy một đứa có thể gọi Âu Mai Gót, một đứa là Âu Mai Lốp, không tồi phải hay không?” (ý ẹ, 1 ẻm tên trời ơi oh my gost, một đứa tình yêu ơi oh my love, được, sau này mình kiếm chồng họ Âu mới được, hớ hớ)

“oh...my...god? Oh...my...love?” Sinh đôi lại hỏi đến

“He he, các anh nhanh chóng hiểu ra cái độc đáo của cái tên này rồi, không trách được các anh lại có tiền, hai đứa bé thông minh như vậy, không kiếm tiền được mới là lạ chứ.” Long tịch bảo khen ngợi sinh đôi ‘lĩnh ngộ’ mạnh.

Long tịch bác đưa tay cho cô một ‘nhất dương chỉ’, Long tịch hiên cũng không khách khí cấu khuôn mặt của cô, đứa bé á, cô mới là đứa bé vừa mới trưởng thành ý.

Long tịch bảo chịu ‘cực hình’, an phận rồi, khắc sâu được cảm giác ‘vui quá hóa buồn’, uất ức vùi đầu trong ngực người kia, đột nhiên nghĩ đến ••• A ••• sao cô lại nói đến chuyện đặt tên nhỉ, cô muốn ra ngoài mà ••••

“Hình như em lạc đề rồi, ý của em là muốn nói, rốt cuộc các anh có cho em ra ngoài tìm bạn em nói chuyện một chút về lý tưởng của em hay không?”

“Em gọi Âu Dương Tuyết tới nhà chúng ta không được sao?” Long tịch hiên biết rõ còn hỏi.

“Cậu ấy còn đi chơi với anh Kiệt, không có thời giờ rảnh, em nào dám gọi cậu ấy.” Long tịch bảo bĩu môi môi bất mãn nói đến.

“Cho nên ý em là muốn gặp doãn thiên phải không?”

“Ặc ••• đúng vậy, có thể không?” Long tịch bảo sợ hãi.

“Có thể, nhưng đi sớm về sớm, không được phép đi lâu biết không?” Long tịch hiên hào phóng nói.

Ồ? Sáng khoái như vậy? Không nổi giận? Cũng không ngăn cản? Long tịch bảo có chút ngoài ý muốn

“Biết, em sẽ quay trở về cùng các anh ăn cơm, sẽ ngoan ngoãn mở điện thoại di động, không để cho các anh lo lắng” người kia thật biết điều nói.

“Đừng làm chuyện gì không nên làm, nếu không em liền thảm” Long tịch bác thấp giọng, nói thật, anh cực kỳ khó chịu, vô cùng khó chịu.

“Yên tâm đi, em chỉ có các anh, làm sao lại làm chuyện không nên làm.” Long tịch bảo meo meo.

Sau đó hôn mỗi người một cái, mới vui vẻ trở về phòng thay quần áo, chuẩn bị đi tìm doãn thiên, anh hẹn cô đã nhiều ngày, thật vất vả mới hết sốt, không đi gặp anh, lần sau gặp mặt không bị anh lột một lớp da mới là lạ.

Cô còn muốn sống lâu một chút!!!

44. Chương 44

Chương 44: máy theo dõi

“Phượng lăng, đi theo tiểu thư, bảo vệ cô ấy” Long tịch bác nhàn nhạt nói điện thoại.

“Dạ, thưa thiếu gia.”

Long tịch bác cúp điện thoại, cầm ly cà phê trên bàn uống một hớp, nhú chân mày.

“Yên tâm đi, em đã gắn máy theo dõi trên hoa tai nơ bướm của con bé, anh không phải dùng lo lắng doãn thiên làm gì cô ấy đâu!” Long tịch hiên trấn an nói ••• thật ra thì anh ước gì doãn thiên không nhẫn nại được mà làm những gì, như vậy Bảo Bảo có thể nhận rõ sự thật, anh không tin Bảo Bảo không hề phát hiện, chẳng qua là cô không muốn thừa nhận thôi.

“Ừ.” Long tịch bác nhàn nhạt đáp lời, rốt cuộc muốn đợi đến lúc nào thì cô mới có thể chân chính thuộc về bọn anh, chỉ thuộc về riêng bọn anh.

Long tịch bảo đứng trước cửa nhà doãn thiên, bấm chuông cửa, rất nhanh doãn thiên liền xuất hiện trước mặt cô.

“Vào đi.” Doãn thiên dắt tay nhỏ bé của cô vào cửa, sau đó đi tới phòng ngủ của anh, ngồi trên ghế, chỉ chỉ đàn tranh, nói với cô “Anh muốn nghe em đánh đàn.”

Long tịch bảo ngồi trên ghế không đứng lên, meo meo: “Em muốn ăn kem.”

“Không cho phép ăn, em đang sốt mà.” Doãn thiên không chút nghĩ ngợi cự tuyệt .

Long tịch bảo khế chu miệng lên, tiếp tục meo meo: “Anh không cho em ăn, đầu óc em không nhớ cách đàn, em không nhớ thì làm thế nào đàn ra cho anh nghe?”

Doãn thiên suy nghĩ một chút, cuối cùng chạy đến phòng bếp lấy ra một hộp sữa đường, sau đó mở túi lấy một miếng cho vào trong miệng Long tịch bảo, nhẹ nói “Không được ăn kem, cho em ăn kẹo.”

Long tịch bảo ngậm kẹo sữa bò trong miệng, đưa tay mò mò vào trong túi, liền lấy được thêm 2 viên, vút vào trong miệng, về sau mới vui vẻ hỏi: “Anh cũng thích ăn loại kẹo sữa bò này sao, em thích ăn loại kẹo sữa bò này nhất, vị nồng sữa tươi.”

Doãn thiên nhìn bộ dạng tham ăn của cô, mỉm cười lắc đầu một cái: “Anh không thích ăn kẹo, đây là đặc biệt mua cho em ăn.”

“A? Làm sao anh biết em thích ăn loại kẹo sữa bò này?” Long tịch bảo ngơ ngác hỏi.

Doãn thiên suy nghĩ một chút, lung tung mà nói “Đoán .”

“Anh đoán phải chuẩn như vậy à, thật lợi hại.” Long tịch bảo sùng bái nhìn người đàn ông trước mắt còn đẹp hơn cả con gái, cặp mắt phượng kia thật là mê người.

Nếu cô là đàn ông • • • cô nhất định cùng anh thực hành anh và anh không thể không nói bí mật .

Doãn trời ban bị ánh mắt ‘tà khí’ của Long tịch bảo khiến toàn thân không thoải mái, vỗ vỗ gương mặt cô, không vui nói”Em lại đang nghĩ chuyện kỳ quái gì phải không?”

Long tịch bảo nuốt nước miếng thật to, liền vội vàng lắc đầu: “Không có, em tuyệt đối không nghĩ chuyện gì kỳ quái, anh đa tâm rồi.”

“Vậy thì tốt. 1f Anh còn không chưa mắng em đâu, cao như vậy mà dám • • •” doãn thiên nhìn chằm chằm Long tịch bảo, chuẩn bị giảng dạy.

” cửa sổ cao như vậy mà em dám dùng một dây ruybăng để bò xuống thật sự là quá nguy hiểm, em sai rồi, lần sau không dám nữa.” Long tịch bảo vội vàng tự động kiểm điểm sai lầm của mình, mấy ngày nay, mỗi người nhìn thấy cô đều nói mấy câu này, cô đều thuộc lâu lâu, may mà Tuyết Tuyết không biết, nếu không cô khẳng định bị cô ấy càu nhàu chết luôn.

“Em • • • •” doãn thiên còn muốn nói gì, nhưng bị Long tịch bảo cắt đứt “Em đánh đàn cho anh nghe, bớt giận, bớt giận đi, mỹ nam.” Nói xong tới bên cạnh đàn tranh, đeo móng tay, chọn tư thế, đá lông nheo, hỏi”Đại gia, anh muốn nghe bài gì ?”

Doãn thiên khẽ cười uống một ngụm trà, khinh bạc nói: “Thập Bát Mô (*), em gãy được không?”

Long tịch bảo sững sốt, rất thành thực đáp lại”Không biết.”

Kết quả đối lấy ánh mắt khiêu khích của doãn thiên • • •

“Sờ sờ đầu của anh này, thật mềm mại, sờ sờ mặt của anh này, thật trơn láng, sờ sờ eo của anh này, thật đủ lẳng lơ, sờ sờ tay của anh này, đi theo em đi, sờ sờ • • • •” (tớ đã chỉnh sửa, không giống bản gốc của lời bài hát ^O^, cơ mà ở bản conver nó cũng viết khác lời bài hát luôn @@)

Long tịch bảo còn không đọc xong, doãn thiên liền chịu không được cắt đứt”Đủ rồi, không phải em nói không biết sao? !”

Long tịch bảo chớp chớp vô tội mắt to, thiên chân vô tà nói “Em nói em không gãy được, chứ đâu nói là không đọc được.”

khóe miệng Doãn thiên co giật một chút, nói “Em thật sự là con gái ruột của nhà họ Long gia chứ, em chẳng giống các anh của em tý nào.”

Long tịch bảo ngẩn ngơ, ngay sau đáp: “Em không phải.”

Doãn thiên sững sốt, không lên tiếng.

“Chẳng lẽ anh phải sao?” Long tịch bảo cười nói.

“Con bé chết tiệt này.” Doãn thiên khẽ cười, coi thường câu nói vừa rồi của cô, trong nháy mắt mừng như điên, cô không phải là • • •

Nếu như cô không phải • • •

Long tịch bảo cũng khẽ cười một ít, ngón tay ngọc thon dài hoạt động trên dây đàn, một bài Thiệu Nữ U Hồn liền sâu kín mà vang vọng.

trong căn phòng cổ kính, Long tịch bảo đàn bài hát, trong lòng nghĩ cũng, cô thật sự không phải là con gái Long gia.

rốt cuộc cô là con gái nhà ai, tại sao bị vứt bỏ trong vườn hoa Long gia • • • • •

Doãn trời ban nghe này bài hát có chút thương cảm, nhìn khuôn mặt Long tịch bảo, không biết thế nào, anh cảm thấy nội tâm vô cùng nhẹ nhõm, nhẹ nhõm chưa từng có, bình tĩnh như mặt hồ lặng sóng, nhưng anh biết, loại bình tĩnh này, anh chỉ có thể được hưởng thụ một giây, rất nhanh, mặt nước bình tĩnh lại bị

khuấy động mãnh liệt, nước xoáy cừu hận không ngừng đảo loạn sự bình tĩnh của anh, xâm chiếm lấy linh hồn của anh, Long tịch bảo, anh phải đối xử thế nào với em mới phải • • •

(*) Thập Bát Mô

(Mười Tám Điều Sờ)

(chính là bài anh Vi Tiểu Bảo hay hát đấy)

Khua chiêng gióng trống tưng bừng

Chiêng dừng trống lặng để cùng nghe ta

Giải khuây câu hát ngân nga

“Sờ mười tám điều” ta ca vui đời

Sờ tóc nàng đầy xanh ngời

Mây chiều giăng mắc tơ trời miên man

Sờ lên vầng trán non ngần

Tròn đầy mật ngọt say tràn lòng ta

Sờ đôi mày biếc thướt tha

Cong cong như vẽ khuôn ngài tươi xinh

Sờ lên phỉn mắt gọi tình

Đen huyền trong sáng chân thành niềm thương

Sờ lên cái mũi bướng ương

Phập phồng hơi thở nàng đương thẹn thò

Sờ lên khóe miệng vô lo

Khẽ cười nàng liếc chan hòa niềm yêu

Sờ lên cằm nhọn mỹ miều

Kề trên ngực rộng ta nhiều ấm êm

Sờ lên tai nhỏ sát bên

Bông tai hai chiếc tòng teng trêu đùa

Sờ bờ vai ấy đong đưa

Đôi bên đầy đặn thon vừa nghiêng nghiêng

Sờ lên một tấm lưng tiên

Thân ong khẽ duỗi tôn miềm vai non

Sờ làn da mượt hồng trơn

Mịn màng óng nuột đào xuân sao bì

Sờ lên tòa ngực đương thì

Ngực kề sát ngực diệu kỳ nhân sinh

Sờ lên ngón nhỏ mong manh

Đang che giấu đóa ngực trinh nồn nường

Sờ đôi núm đỏ ta mơn

Muôn hình biến hóa Vu sơn mơ mòng
Sờ miền bụng phẳng cánh đồng
Ta cày ta cấy gieo trồng tốt tươi
Sờ phần bụng dưới đầy vơi
Mượt mà mềm mại mắt rời chẳng xong
Sờ lên chiếc rốn sâu lòng
Khoái như mùa vụ đồng đồng năm nao
Sờ cặp mông nảy sẵn cao
Sướng lâng lâng sướng êm sao bông gòn
Sờ đùi non, chiếc đùi non
Ngon như quả bí chắc thon mát lành
Sờ lên đầu gối nhanh nhanh
Sướng đường trâu kéo cày ban ruộng bùn
Sờ bắp chân nuốt cho cùng
Chớ mà quấy cựa, hãy mừng đang ra
Sờ gót sen ả tố nga
Nàng đương duỗi gác vai ta chân kê
Một tòa sờ mãi sờ mê
Sờ sau sờ trước mọi bề chẳng lơi
Sờ bên trái, để con trai
Sờ bên phải ấy gái thời sinh luôn
Từ Đông phương đến Tây phương
Núi đồi khe suối tỏa hương gọi mời
Gai đâm cây chọc tới bởi
Thoi đưa vải dệt rã rời lá hoa
Trái phải, phải trái lại qua
Nóng bừng thẳng bé thân đà ngắt ngậy
Sướng như rượu mạnh uống say
Tay ôm người ngọc lòng này cuồng si
Vuốt bờ mông trắng phương phi
Sướng như nuốt chén canh gì nóng thơm
Cối xay, mông ấy to hơn
Xay mè ba gánh nửa cân rượu nồng
Hai bờ dương liễu xanh um
Một con ngựa chiến bơi thuyền vào khe
Hai bờ hé lối xum xuê

Khít vừa cho cả dưa lê một giò
Cụ già nghe Thập Bát mò
Nhớ về tuổi trẻ đã sờ mỗi tay
Trai tân nghe Thập Bát này
Đêm ngày khao khát kiếm người giao duyên
Kẻ góa vợ nghe khúc tiên
Rưng rưng ôm gối khóc liền mấy phen
Sư thầy nghe hát yến oanh
Bảo ngay đồ đệ gọi anh cho tình
Ni cô nghe Thập Bát mình
Canh ba thức giấc phập phình chẳng ngủ
Các người trẻ nít nghe rồi
Chăm chăm tìm vợ để thời phủ phê
Nửa đêm lòng động cơn mê
Bàn tay nắm ngón vân vê vọc đùa
Lên lên xuống xuống không chừa
Mua mua bán bán được mùa sướng vui.
Dịch: hieusol

45. Chương 45

Chương 45: sói con đói bụng

Một khúc xong, Long tịch bảo ngừng đầu nhìn doãn thiên đang trầm tư, ánh mắt anh tràn đầy oán hận, không cam lòng, thậm chí còn có chút bi thương và cô đơn. 3 Mím môi, Long tịch bảo mở miệng ” anh Thiên.”

Doãn thiên phục hồi lại tinh thần, ánh mắt có chút mê mang nhìn Long tịch bảo cười nhẹ nhàng “Thế nào?”

“Em hát một bài cho anh nghe, anh phải nghiêm túc nghe đó nha.” Long tịch bảo meo meo.

Doãn thiên khẽ cười một cái, gật đầu.

Long tịch bảo vừa lấy tay nhẹ nhàng dao động trên dây đàn, vừa khẽ mở môi đỏ mọng:

Sói con sói con đói bụng

Đeo túi đồ ăn đến lớp học

Không sợ mặt trời nắng chói chang

Cũng không sợ ngọn gió kia đang thổi mạnh

Chỉ sợ ăn hết thức ăn thôi

Không có thức ăn sẽ đói chết

La la la la

Không có thức ăn sẽ đói chết

Sói con sói con đói bụng
Đeo túi đồ ăn đến lớp học
Tay trái cầm khoai tây chiên
Tay phải cầm kẹo sữa bò
Chỉ sợ cô giáo ghen tị mình
Tịch thu thức ăn vào bụng
La la la la
Tịch thu thức ăn vào bụng

Long tịch bảo dùng giọng đáng yêu của đứa bé hát bài này, doãn thiên bị cô làm cho đỏ mặt đỏ cười, thật sự là không hiểu cô lấy đâu ra nhiều bài hát quái dị như vậy, tầng tầng lớp lớp, trùng trùng điệp điệp mà
• • •

Long tịch bảo chớp chớp đôi mắt to xinh đẹp, “Như thế nào, nghe cảm động sao? Dễ nghe sao? Khúc ca này mấy ai nghe được chứ, người phải ghen tị với mình vì gặp phải tài nữ như em đi.”

Doãn thiên không nhịn được cười lớn, đứt quãng mà nói “Ha ha • • bài hát này hát là tiếng lòng của em à? Ha ha, sói con đói bụng, ha ha ha.”

Long tịch bảo thành thực gật đầu một cái: “Không sai, bài hát này thuộc bản quyền của em, anh nghe rồi thì đừng truyền ra ngoài đấy, nếu không em kiện anh xâm phạm bản quyền.”

“Yên tâm, dù có 1200 lá gan, anh tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.” Doãn thiên cười vui vẻ.

Long tịch bảo nhìn nụ cười của anh, cũng cười theo.

Sau đó, cô lại đàn mấy thủ khúc, mà anh chỉ lẳng lặng nhìn cô, trong lòng bao nhiêu tư vị khác nhau.

Long tịch bảo đàn đến một mẩu, tháo móng tay giả, ngồi trở lại trên ghế lấy kẹo sữa bò trên bàn ném vào trong miệng nhỏ nhắn, vừa ăn vừa nói: “Anh Thiên, gần đây em mới quen được một người bạn mới, chị ấy rất đẹp, tươi mát và thanh nhã giống như hoa bách hợp, lại yêu một không yêu chị ấy, không, theo lời chị ấy thì phải là người đến cả mình cũng không yêu, chị nói cho em biết chị thích cây cát cánh, bởi vì cây cát cánh giống như chị ấy, anh biết tại sao không?”

Doãn thiên lắc đầu một cái, nhẹ nói “Không biết.”

“Bởi vì cây cát cánh có ý nghĩa là tình yêu trong vô vọng, chị nói ý nghĩa của cây cát cánh tựa như tình yêu của chị, vô luận làm cái gì, đối phương đều không để ý, không muốn nhìn.” Long tịch bảo vừa nói vừa lẳng lặng nhìn ánh mắt của doãn thiên, giống như đang tìm cái gì đó.

“Cho nên em thấy đáng thương cho cô ta?” Doãn thiên giấu cợt giạt khéo miệng, nhẹ giọng hỏi.

“Không, em bội phục chị ấy.” Long tịch bảo khẽ cười, lắc đầu một cái.

“Ồ! Tại sao?”

“Không phải ai cũng có thể dũng cảm đối mặt với chính mình, có nhiều người, biết rất rõ ràng mình yêu ai, nhưng bởi vì nguyên nhân nào đó nên trốn tránh, phủ nhận, cho nên em bội phục chị ấy.” Long tịch bảo nhẹ nhàng nói.

“Bảo Nhi, em cũng biết, trên thế giới này, không phải là người nào bỏ ra bao nhiêu thứ thì người kia sẽ hồi báo tất cả. Đặc biệt là tình yêu, nếu như anh là em, anh sẽ khuyên người bạn này, nếu biết là yêu vô vọng, đừng ngu ngơ chờ đợi, như vậy chỉ làm mình bị thương mà thôi.” Doãn thiên nhìn Long tịch bảo, lại nói.

“Anh Thiên, anh có yêu người nào chưa?” Long tịch bảo cười hỏi.

“Không có.” Doãn thiên thành thực lắc đầu: “Thậm chí anh không biết yêu là gì.”

“Vậy thì đúng rồi, bởi vì anh không yêu, cho nên anh không thể hiểu rõ cái loại thống khổ đó thế nào, cho nên anh mới có thể nói như vậy, anh Thiên, anh có biết khi em nghe thấy chị ấy nói về chàng trai kia, điều em nghĩ đến đầu tiên là gì không?” Long tịch bảo khẽ cười hỏi.

“Là cái gì?”

“Là một người.”

“Hả? Người nào?”

“Là anh, một người ngay cả bản thân mình đều không yêu.”

Doãn thiên nhìn Long tịch bảo, không nói.

“Em rất hi vọng chàng trai trong miệng chị ấy là anh, bởi vì, nếu như có người chỉ yên lặng chờ đợi bên cạnh anh, cô gái chỉ cầu anh quay đầu lại liếc mắt nhìn, tất cả không cam lòng, tất cả oán hận, tất cả bi thương của anh chị ấy đều sẽ gánh chịu cùng. d0 Anh Thiên, thêm một người không phải là chuyện đáng sợ, đáng sợ nhất là chỉ là anh không muốn mà thôi, đồng ý với em, nếu như sau này bên cạnh anh cũng xuất hiện một nữ cô gái như vậy, anh sẽ yêu thương cô gái ấy, bởi vì, cô ấy sẽ là hạnh phúc cả đời anh.”

Long tịch bảo nghiêm túc nói xong, mắt to chăm chú nhìn chăm chăm mắt doãn thiên, trong mắt đen sâu không thấy đáy, nhìn thấy gương mặt của mình.

46. Chương 46

Chương 46: cắt trúng ngón tay là vì người nào? !

Doãn thiên suy nghĩ về lời Long tịch bảo nói, có không? Sẽ có một cô gái như vậy tới cứu vớt anh sao?

Không biết tại sao trong đầu của anh rất tự nhiên hiện ra hình ảnh Long tịch bảo cười ngọt ngào cùng với má lúm đồng tiền thật sâu, nếu như cô gái ấy là cô, anh sẽ hạnh phúc như lời cô nói không?

Doãn thiên bị cái ý nghĩ đột nhiên thoáng qua này làm sợ hết hồn, chẳng bao lâu sau, anh đã đem cô làm hạnh phúc của mình? Cô chỉ là con cờ của anh, không phải sao? Là gần đây mình quá mệt mỏi ư?

Tại sao trong đầu đều hiện lên tất cả đều hình ảnh của cô, hình ảnh cô đánh đàn, nấu cơm, ăn kem, có vẻ mặt tức giận, lại có vui vẻ, uất ức, thậm chí còn có bộ dạng nịnh hót, tất cả, là cô, tất cả đều là cô.

Long tịch bảo nhìn doãn thiên đang ngẩn người, dùng tay nhỏ bé quơ quơ trước mắt anh, khẽ gọi: “Anh Thiên, hồi hồn nhanh.”

Doãn thiên mệt mỏi lắc đầu một cái, anh đang nghĩ cái gì vậy, quả nhiên gần đây quá mệt mỏi, cần buông lỏng một chút.

Đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hài hước “Tuổi không lớn lắm mà hiểu nhiều chuyện ghê.”

“Người ta không nói giỡn đâu.” Long tịch bảo không vui khi thấy anh vuốt ve, nhẹ nói.

“Tốt lắm, đừng nói cái này nữa, anh muốn ăn món em nấu.” Doãn thiên rất không khách khí nói.

“Hả? Nhưng khuya lắm rồi, em muốn về nhà, em đã đồng ý với anh Hiên và anh bác hôm nay về nhà ăn cơm.” Long tịch bảo nhẹ nhàng nói. d5 Nhưng thật ra là bởi vì cô đã hứa với Long tịch bác cùng Long tịch hiên: đời này chỉ làm món ăn cho hai anh ăn, nhưng cô lại không muốn làm doãn thiên đau lòng. 20 Cho nên không thể làm gì khác hơn là nói như vậy.

sắc mặt Doãn thiên tối thẫm, nói: “Chúng ta đã lâu không gặp nhau, bây giờ em phải về ư, bây giờ còn chưa đến thời gian ăn cơm tối mà.”

Long tịch bảo nhìn anh một chút, khẽ cắn răng, cứng ngắc mà cười cười, nói “Vậy cũng tốt, anh muốn ăn cái gì?”

Long tịch bảo mới vừa nói xong câu đó, sinh đôi ở bên kia màn ảnh lớn đều không hẹn mà cùng bóp nát ly thủy tinh trong tay, mặc cho rượu đỏ vẩy ra ngoài, cũng không nhìn bàn tay đang chảy máu đầm đìa, hai cặp ưng mâu (mắt sắc như chim ưng) gắt gao nhìn chăm chú vào cô gái tóc dài trong màn hình, hận không thể trừng cô thủng mắt lỗ, cô lại lừa bọn họ, khi cô quay người thì lại quên băng đi lời hứa với bọn.

Doãn thiên khẽ cười, đọc lên một chuỗi tên đồ ăn “Cá nấu cải chua, cải trắng xào, gà xé cay, tôm chiên, thịt kho, cơm rang trứng.”

“Thùng cơm, anh ăn được hết nhiều như vậy sao?” Long tịch bảo khẽ cười hỏi.

Doãn thiên trực tiếp búng trán cô: “Em nói ai là thùng cơm? Ăn không hết có thể để tủ lạnh, ngày mai ăn tiếp.”

Long tịch bảo che cái đầu nhỏ luôn chịu ‘cực hình’, lớn tiếng nói: “Anh giống Long tịch bác ghê, động một chút là đánh đĩnh đầu người ta, vô lương! Thất đức!”

Doãn thiên âm hiểm cười một chút, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, mở miệng “Em lặp lại lần nữa, hử?”

Long tịch bảo vội vàng cười, “Anh giống anh bác nhà em, học rộng tài cao, kiến thức rộng rãi, phong lưu phóng khoáng, tác phong nhanh nhẹn, anh tuần tiêu sái, âm hiểm xảo trá •••”

“Âm hiểm xảo trá? ! Hử?” Doãn thiên cười, cười càng thêm rực rỡ rồi.

“Em •• em đi nấu cơm.” Long tịch bảo ngậm miệng, điều khiển chân của mình chạy vào phòng bếp.

Ở phòng bếp, rau đã rửa sạch, cô cầm dao thái, bi tráng nhìn ngón tay ngọc thon dài của mình, sau đó đem ngón tay cầm lấy rau cải trắng, giơ tay chém xuống •••••

máu đỏ tươi nhiễm đỏ dao thái sắc bén, cũng nhiễm đỏ rau cải trắng, sau đó chỉ nghe tiếng thét chói tai khoa trương của Long tịch bảo “A •••••!!!!!!” Vọng khắp nhà doãn thiên.

Dư âm còn vang vọng bên tai, ba ngày không dứt ••• (độc giả: có phải tác giả quá khoa trương hay không. cdViên cuộn cuộn: ví dụ, đây là ví dụ mà thui, o()o Xu: đây là lời của tác giả đấy, ko phải của xu đâu nhá @@)

Cặp sinh đôi lại hận đến nghiến răng, rốt cuộc cô đang làm gì, bọn họ nhìn rất rõ ràng, đây rõ ràng chính là cô tự làm, có ai lại chìa ngón tay dọc theo củ cải rồi cắt đầu chứ, Long tịch bác nhin không nổi lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi cô trở về, hoặc là chửi mắng một trận cho hả giận trước đã.

Long tịch hiền ngăn anh lại, nhàn nhạt nói đến”Xem xem con bé muốn làm gì đã, đừng xúc động.” Long tịch bác hừ lạnh một tiếng, nặng nề ném điện thoại lên trên bàn, phát ra một tiếng ‘Bốp’, sau đó lại hít thở sâu mấy hơi, tiếp tục xem màn ảnh.

Doãn thiên nghe tiếng thét chói tai, vội vàng chạy vào phòng bếp, nhìn thấy tay phải của Long tịch bảo nắm chặt ngón trở tay trái, trên tay có vết máu.

Anh chạy đến bên cạnh cô, khẩn trương nhìn vết thương, vết thương lớn như vậy, lại sâu như thế, dùng miệng khẳng định không cầm được máu, anh vội vã vọt tới phòng ngủ, lấy ra hòm thuốc, tay chân luống cuống xông tới phòng bếp, cầm ngón tay ngọc thon dài với vết máu loang lổ kia, dùng nước rửa bớt vết máu, sau đó cẩn thận giúp cô băng bó vết thương.

Long tịch bảo đau đến nước mắt lưng tròng, a a a a gọi không ngừng, trời ạ, thật là nghiệp chướng mà, Long tịch bảo hít mũi một cái, ngón tay a ngón tay, mày tha thứ cho tao đi, tất cả đều vì bảo vệ lời hứa đối với cặp song sinh kia, ai bảo tao thích bọn anh, nghiệp chướng mà ••

Doãn thiên thận trọng giúp Long tịch bảo băng bó kỹ ngón tay, nắm lấy bàn tay không bị thương của cô vào phòng ngủ, lấy tay lau nước mắt trên mặt bởi vì đau đớn mà chảy xuống của cô, nhẹ giọng trách mắng “Sao em không cẩn thận như vậy hả?”

Long tịch bảo lắc đầu: “Dao nhà anh ••• muốn uống máu người, nó thấy máu em thơm, liền hôn tay em một hớp, kết quả là như vậy.” Nói xong, Long tịch bảo đưa ngón trở ra.

Đưa ngón trở ra xong mới bắt đầu tỉnh lại, tại sao vừa rồi không nghĩ ra nhỉ, nếu như vừa rồi cắt phải là ngón giữa, vậy bây giờ cô có thể quang minh chính đại giơ ngón giữa ra, thiên chân vô tà nói với anh, “Hê hê, anh Thiên, anh xem ngón giữa của em có đeo băng này.” • • • ngất, lúc nào rồi mà cô còn suy nghĩ lộn xộn lung tung vậy chứ. (giơ ngón giữa lên là một câu chửi của người Anh, có nghĩa như ‘tốt’ @@).

47. Chương 47

Chương 47: rốt cuộc giống ai?

Doãn thiên nhìn bộ dạng đáng thương của Long tịch bảo một chút, lại nhìn ngón trở đeo băng, không tự chủ được bắt đầu đau lòng, rất đau, đáng chết, về sau không bao giờ cho cô vào phòng bếp nữa. 11 Đưa tay sờ sờ tóc cô, nhẹ nói: “Đừng nói lung tung, còn đau không?”

Long tịch bảo chep chep cái miệng nhỏ nhắn, có đau hay không thì tự anh cắt tay mình đi rồi biết.

“Đau, đau chết mất, làm sao bây giờ? hôm nay em không thể nấu cơm cho anh ăn rồi.” Nói xong còn nặn ra hai giọt nước mắt, muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương, muốn có bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu uất ức.

Doãn thiên đau lòng lau nước mắt trên mặt cô, nhẹ nói: “Không nấu, không bao giờ nấu nữa, về sau không cho em vào bếp, đừng khóc, ngoan.”

mặt Long tịch bảo làm bộ như đang tự trách: “Nhưng không phải là anh muốn ăn thức ăn em nấu sao? Đều tại em không tốt, không cẩn thận, hại anh không có cơm ăn, thật xin lỗi, anh Thiên.”

Doãn trời ban nhìn khuôn mặt ‘khổ sở’ kia, cười an ủi cô “Không sao, anh nấu cho em ăn cũng được, đừng khóc nữa, ngoan, về sau đừng vào bếp biết không?”

“Vậy em liền nghe lời anh, không vào bếp.” Long tịch bảo khéo léo gạt đầu một cái, meo meo.

“Ng Sloan, vậy em Sloan Sloan ngồi ở đây, anh đi nấu cơm, sau đó cùng nhau ăn.” Doãn thiên thấy cô nín khóc, dịu dàng sờ sờ đầu của cô, nhẹ giọng.

Long tịch bảo nhìn đồng hồ, 4 giờ đúng, ăn xong thì cũng phải 6 giờ, có thể kịp lúc trở về Long gia ăn cơm tối, cùng lắm thì ăn ít lại một tí, không sợ, bụng của cô to lắm.

“Dạ, em chờ anh.” Long tịch bảo cười ngọt ngào, dáng vẻ nhu thuận khiến tâm tình doãn thiên thật tốt, cũng thỏa mãn cảm giác muốn bảo hộ cô. Lại sờ sờ đầu cô cái nữa, mới xoay người đi vào phòng bếp.

Long tịch bảo chờ bóng lưng anh vừa biến mất ở trong phòng, lập tức làm mặt quỷ đối với nơi anh vừa biến mất, sau đó thô lỗ chà chà mũi khéo léo, cầm kẹo sữa bò trên bàn đổ vào trong miệng. e5 Nơi nào còn có bộ dạng khổ sở tự trách chứ.

Long tịch bác cùng Long tịch hiện bộ mặt hắc tuyến nhìn cô gái trên màn ảnh, này • • • chính là ‘nhân tài’ bọn họ bồi dưỡng ra được • • • Long tịch bác nhìn Long tịch hiện, ánh mắt kia rất rõ ràng là đang nói: phúc hắc như vậy, giống em ghê.

Long tịch hiện cười khê một tiếng, cũng nhìn Long tịch bác, ánh mắt cũng rất rõ ràng đang nói: âm hiểm thế này, giống anh ghê.

Long tịch bác co quắp khóe miệng nói ra tiếng: “Giảo hoạt như thế, giống em.”

“Tính toán cẩn thận, giống anh.” Long tịch hiện cũng nói.

“Thô lỗ thế này, giống • • •” Long tịch bác gấp đến độ nói ra một câu, nói hơn nửa thì dừng lại, giống ai chứ? Bọn họ đều không thô lỗ mà • • •

Một lúc sau • •

“Giống Phượng Vũ Mặc!” Sinh đôi ăn ý mười phần, trăm miệng một lời nói.

Mà cùng lúc đó, tại Tokyo phía xa, Phượng Vũ Mặc đang ăn cua biển hắt xì một cái thật to, khiến Long Phi Tịch nhú chân mày, khạc ra một câu: “Ngày mai chúng ta ở nhà nghỉ ngơi.”

Phượng Vũ Mặc kháng nghị vỗ bàn một cái, la lớn: “Không cần, em không bị cảm mà!”

Long Phi tịch chỉ lạnh lùng nhìn cô, chỉ thấy cô vội vã ưu nhã cầm khăn ăn lau miệng, kéo ra một nụ cười tuyệt mỹ: “Ông xã nói rất đúng, không ra khỏi cửa cũng không sao, đừng nóng giận mà, Mặc nhi bóp vai, bóp chân cho chồng nè.” • • • • •

.....

Khi Long tịch bảo ăn được món doãn thiên nấu thì đã là năm giờ rồi, mắt cô sáng choang nhìn chăm chăm ăn tôm chiên, chua cay cá, thịt xào cải trắng, thịt kho, sườn xào chua ngọt, thịt dê nướng, còn có thịt bò xé nhỏ cùng cơm rang trứng trên bàn, đem tất cả hình dạng của con sói đói phát huy vô cùng tinh tế, hoàn toàn xứng đáng.

Doãn thiên khẽ cười, nhìn hình dáng tham lam đáng yêu của Long tịch bảo, đưa cho cô chén và đũa: “Này sói đói, chúng ta ăn cơm thôi.”

Long tịch bảo đoạt lấy công cụ ăn cơm, không chút khách khí bắt đầu tiến công: “ăn ngon....ăn ngon, món cá này ngon, hô hô, tôm chiên thật thơm, ngào ngào, độ lửa nướng thịt vừa đúng, ngào ngào, cơm rang trứng không tồi.”

Doãn thiên buồn cười nhìn tướng ăn ‘đẹp’ kia: “Chậm một chút, cẩn thận nghen.”

Long tịch bảo vớt luôn đôi đũa, trực tiếp sử dụng tay nắm lấy thịt dê, “Yên tâm, cổ họng em to bằng miệng chén, khó nghẹn lắm.”

Doãn thiên khẽ cười nhìn cô ăn cơm, thấy anh quên ăn cơm, Long tịch bảo nhắc nhở “anh Thiên, sao anh không ăn? Không ăn thì bỏ đồ ăn vô bì cho em đi!”

Doãn thiên mắt trợn trắng, đã ăn còn muốn mang về, thật chỉ có mình cô mới thế, ngay sau đó nhẹ giọng nói: “Em mơ đi.”

Đùa gì thế, đồ thuộc về anh, cho dù là cơm thừa canh cặn cũng không được mang vào Long gia một bước.

“Vậy anh cũng nhanh ăn đi.” Long tịch bảo thúc giục.

“Ừ.” Doãn thiên khẽ cười nói, gấp một miếng thịt đưa vào trong miệng, từ từ nhai.

Bữa cơm này, chấm hết trong hình ảnh ăn cơm của một người ưu nhã cùng một người thô lỗ

48. Chương 48

Chương 48: càng lớn càng con nít

Long tịch bảo ăn uống no đủ, thỏa mãn sờ sờ bụng nhỏ căng tròn, cười nói “Oa, ăn thật ngon, về sau nếu ai gả cho anh thật sướng.”

Doãn thiên cười không nói, giúp Long tịch bảo dọn dẹp bát đũa, Long tịch bảo động tác lưu loát thu thập xong bát đũa, nhìn đồng hồ treo tường, 6 giờ, nếu không đi sẽ không kịp mất.” Anh Thiên, thật sự em phải về nhà rồi, cảm ơn anh đã chiêu đãi em ăn ngon no bụng.” Long tịch bảo cười nói, cuối cùng còn vỗ vỗ bụng nhỏ của mình.

Doãn thiên sờ sờ đầu của cô, cười nói: “Em thích là tốt rồi, trở về đi, đi đường cẩn thận, biết chưa? Vết thương không được chạm nước, về nhà xong thì gọi bác sĩ gia đình băng bó lại, phải nghe lời anh đó, đừng làm chuyện nguy hiểm nữa.”

Long tịch bảo khéo léo gật đầu một cái: “Biết, từ lần này trở đi, có thể em phải trở về công ty làm, về sau có thể không tìm anh chơi được, nếu có chuyện gì thì anh gọi điện cho em, nhất định em sẽ đến.”

Doãn thiên khẽ cười: “Được, vậy em đi nhanh đi, anh không tiễn đâu.”

“Dạ, em đi đây, anh phải chăm sóc mình cho tốt nhé, bái bai.” Long tịch bảo cười ngọt ngào nói lời từ biệt, xoay người rời đi.

Để lại doãn thiên một mình, ngơ ngác nhìn phương hướng cô rời đi, rốt cuộc anh bị sao vậy, không phải là anh muốn tìm chia rẽ tính cả giữa cô cùng bọn họ sao? Tại sao lại để cô trở về sớm chỉ vì sợ cô bị đánh chửi chứ? Tại sao nhìn cô xoay người rời đi anh lại muốn ôm chặt lấy cô, anh • • • rốt cuộc bị sao rồi • • •

Long tịch bảo • • • rốt cuộc em đã hạ độc gì với anh vậy • • •

Long tịch bác cùng Long tịch hiên đem tất cả thu vào trong mắt, nhíu mày, liếc nhau một cái, Long tịch hiên nhàn nhạt lên tiếng: “Cậu ta có ý với Bảo Bảo.”

“Vậy thì sao chứ, chẳng qua tịch nhi đối với gã là thương hại mà thôi.” Long tịch bác không vui nói.

“Chúng ta đều biết mục tiêu của gã không phải là Bảo Bảo, mục tiêu của gã có khả năng nhất chính là chúng ta, hoặc là vị cha lãnh khốc vô tình kia cơ, rất rõ ràng, Bảo Bảo chẳng qua là một con cờ trong dự tính của gã, nhưng xem ra, bây giờ tựa hồ gã cũng tính sai một nước, đó là sức hút của Bảo Bảo, cậu ta đã yêu bảo bảo.” Long tịch hiên nhẹ giọng nói.

“Đủ rồi, cho dù là vậy thì thế nào, tịch nhi là của chúng ta, chỉ có thể là của chúng ta, ngộ nhỡ nếu con bé yêu doãn thiên, anh sẽ không chút do dự bẻ gãy cánh của cô, khiến cô vĩnh viễn cũng không ra được khỏi nhà tù trắng lệ này.”

Long tịch bác âm trầm nói đến, đúng vậy, Long tịch bảo chỉ có thể là của bọn họ, bọn họ sống mà không có cô, liền mất đi ý nghĩa.

Anh căn bản chưa từng nghĩ tới, nếu như không có nụ cười ngọt ngào của cô, cô làm nũng, cô nịnh hót, cô đáng yêu, cuộc sống của anh sẽ biến thành dạng gì, anh • • • không thể mất đi cô, cô, là trái tim của anh.

“Anh đừng kích động như vậy, Bảo Bảo không phải là cái loại thấy một yêu người một một người đâu, mặc dù lòng dạ cô mềm yếu, nhưng con bé nói được làm được, anh phải tin tưởng cô, chúng ta không thể ép cô quá nhiều, nếu không sẽ ngược lại mất.”

Long tịch hiên nhàn nhạt nói đến, giọng nói dịu dàng là khiến lòng người trấn an.

Bình tĩnh lại, Long tịch bác thở dài: “Anh biết rồi.”

khi Long tịch bảo về đến nhà, sinh đôi đã ngồi ở trên bàn cơm đợi cô, cô vội vã xông tới, tự giác hôn mỗi người một cái, sau đó cười híp mắt, nói: “Em đã về.”

Long tịch bác đưa tay cô ôm lên trên đầu, hôn một cái vô trán cô, dịu dàng hỏi: “Hôm nay có ngoan ngoãn hay không?”

Long tịch bảo không cần suy nghĩ, đáp lại: ” mỗi ngày em đều ngoan mà.”

Long tịch hiên khẽ cười, gấp lên một miếng chả đút vào trong miệng của cô, Long tịch bảo tỉnh mắt lập tức phát hiện tay phải anh quần băng.

Cô lập tức bắt được cổ tay Long tịch hiên, hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Anh bị thương sao? Tại sao? Làm gì mà bị thương? Có đau không? sao anh không cẩn thận như vậy?”

Long tịch hiên cười khẽ sờ sờ tóc của cô, dịu dàng nói: “Không cẩn thận bị mảnh thủy tinh quệt vào, không có chuyện gì, hết đau rồi.”

Long tịch bảo có chút không vui, mân mê miệng nhỏ, nói nhỏ “Lớn như thế mà còn bất cẩn, anh cứ thế này làm sao em yên tâm được chứ?”

Long tịch bác véo mũi nhỏ của cô, rất không khách khí nói: “Xin em đừng sao chép lời trên TV nữa có được không? Chú ý tuổi thọ của em đi, bà cụ non ạ.”

“A! Tại sao tay của anh cũng đeo băng, anh cũng bị thương ư, có đau hay không, chuyện gì xảy ra vậy, sao các anh lại không cẩn thận như thế chứ • • ngô •” Long tịch bảo lại lớn kêu lên.

Long tịch bác che miệng nhỏ nhắn của cô: “Anh không sao, cũng không đau, em đừng ngạc nhiên.” Cô muốn người trên toàn thế giới biết à.

Long tịch bảo gỡ bàn tay anh ra, không vui nói đến: “Các anh sao lại không cẩn thận như vậy, tại sao lại để mình bị thương chứ, người đã lớn như thế rồi, vô duyên vô cớ bị thủy tinh đâm! Các anh thật là càng lớn càng giống con nít!”

Nghe được thế, sinh đôi không hẹn mà cùng nâng đôi màu giống nhau như đúc, nhìn cô vẫn đang ung dung, cô có tư cách nói bọn họ ư, bọn họ còn chưa tính sổ với cô đấy

49. Chương 49

Chương 49: Em là bé gái nói lời giữ lời

Long tịch bảo tự nhiên nói xong, càng nói càng kích động, càng nói càng hăng say, một chút cũng không phát hiện ánh mắt sinh đôi khác thường.

“Các anh thật khiến em không thể an lòng nổi, thiệt là • • • các anh có biết hay không • • • Ặc”

Long tịch bác nhẹ nhàng nắm cổ tay trái của cô, đưa đến trước mắt, thành công ngăn cản người kia la lớn.

Long tịch bảo nhìn ngón tay mình bị quấn băng, thầm kêu một tiếng không tốt, vội vàng kéo ra một nụ cười đáng yêu, meo meo: “Thôi, lần này em liền tha thứ các anh, lần sau cẩn thận một chút, thân thể là do cha mẹ sinh ra, em phải chăm sóc các anh thay Vũ mẹ mới được, như vậy đi, em về phòng trước đây, các anh ăn từ từ nhá.”

Nói xong, lưu loát nhảy xuống đùi Long tịch bác, bước đi, bước đi, nỗ lực bước đi.

Long tịch bác kéo lấy cổ tay Long tịch bảo, nhìn bộ dạng cô vùng vẫy giãy chết, tà ác nở ra một nụ cười: “Tịch nhi bảo bối, em đi đâu vậy? Không ăn cơm à?”

Long tịch bảo không khỏi lạnh run một cái, tịch nhi bảo bối • • • thật là đáng sợ, cô chấp nhận quay đầu lại nhìn Long tịch bác, không nói lời nào.

“Em muốn nhận tội trong vui vẻ hay muốn chịu tội trong đau đớn?” Long tịch bác nhẹ nhàng kéo, ôm cô vào lòng.

Long tịch bảo buồn buồn quyết miệng nhỏ, trong lòng đang giao chiến, nói dối hay nói thật, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, nói dối và kháng cự sẽ bị nghiêm trị, ở nhà mà tu dưỡng tiếp!

Sặc, cô từng có vết xe đổ, lỗi lần đầu là do không biết, lỗi hai lần là ngu xuẩn, lỗi ba lần chính là ngu ngốc, ngu xuẩn ư, cô không muốn.

Thôi thì thẳng thắn đi, dầu gì cũng là vì bảo vệ cam kết với bọn họ mà, không lý do gì bọn họ có thể tức giận mình.

“Em nghĩ xong chưa, chuẩn bị nói dối thế nào?” Long tịch bác cười lạnh nhìn vẻ mặt trong trẻo tư phong phú của Long tịch bảo, trầm giọng hỏi.

“Em còn chưa nghĩ ra, anh chờ một chút! Đừng thúc giục.” Long tịch bảo theo bản năng nói, tay còn không bình tĩnh giờ giờ. Không khí trầm mặc • • •

Phục hồi tinh thần lại, Long tịch bảo hận không thể tát một cái nát miệng mình luôn, nhìn sắc mặt rõ ràng sắp bộc phát của Long tịch bác một chút, sợ hãi mà nói: “Muốn nghe nói thật hay nói dối?”

Long tịch bác hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt trở về “Em cứ nói đi?”

Long tịch bảo bị dáng vẻ anh lạnh lùng hù dọa, mắt to đáng thương nhìn anh, không dám nói lời nào.

Long tịch hiên vỗ vỗ bả vai Long tịch bác, đem Long tịch bảo ôm từ trên đùi anh đến đùi mình, vuốt nhẹ tóc dài của cô, nhẹ giọng: “Sao tay bị thương vậy?”

Bảo Bảo, anh Hiên cho em một quả cơ hội, ngàn vạn lần đừng nói dối với bọn anh, ngàn vạn lần không được . . .

Long tịch bảo nhìn Long tịch hiên một chút, bất cứ giá nào . . .” Dao thái cắt trúng.”

Long tịch bác gắt gao nhìn chằm chằm cô” Em đã đáp ứng chúng ta cái gì?”

“Đáp ứng các anh là cả đời này chỉ làm món ăn cho các anh ăn . . . nhưng em đâu làm trái lời hứa, thật sự là em không nấu cơm cho anh Thiên ăn, em thề đấy.” Long tịch bảo sợ hãi đáp.

“Tay em bị thương nên mới không làm cho gã ăn, nếu không bị thương thì sao?” Long tịch bác biết rõ còn hỏi, anh biết cô là vì bảo vệ lời hứa với bọn họ mới không tiếc thương tổn đến mình, điều này làm cho anh vui vẻ cực kì.

Vui vẻ vì cô ngoan ngoãn để lời nói của bọn họ trong lòng, trêu tức cô là tại sao không trực tiếp từ chối doãn thiên mà lựa chọn thương tổn mình.

“Không phải như thế, em cố ý cắt tay mình.” Long tịch bảo quỳnh, bật thốt nên lời. Lời vừa ra khỏi miệng, quả nhiên, không khí lại giảm vài phần . . .

Sinh đôi không nói, chẳng qua là lẳng lặng nhìn Long tịch bảo, mặt không chút thay đổi khiến người ta đoán không ra ý nghĩ của bọn họ.

Long tịch bảo cắn cắn môi dưới, thôi, đã như vậy thì không bằng nói ra tất cả.

“Là như vậy, anh Thiên muốn ăn món ăn em làm, mà em lại không đành lòng từ chối, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngoài mặt thì đồng ý, sau đó . . . lúc thái thức ăn cố ý cắt thương tay mình, quả nhiên, anh ấy không có ý bảo em làm món ăn nữa, chuyện . . . chính là như vậy, em sai lầm, về sau em không dám nữa.” Long tịch bảo nói xong, đáng thương dùng hai tiểu móng vuốt nắm lấy vành tai mượt mà đáng yêu của mình, bộ dạng điềm điềm đáng yêu hết sức dí dỏm.

Anh không phải đang giận cô, mà là đau lòng, trong lòng Long tịch hiên nghĩ.

Long tịch bác nhìn Long tịch bảo, không nói lời nào, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Long tịch bảo vội vàng đáng thương meo meo nói tiếp: “Nhưng em làm thế cũng vì các anh mà, nói lời giữ lời, đem chữ tín quý trọng hơn sinh mạng, đối với phái nữ đó là điều cực kì đáng tuyên dương, các anh nói có đúng hay không? Hơn nữa, từ nhỏ các anh đã dạy em, đã hứa làm chuyện gì thì phải làm được chuyện đó bằng bất cứ giá nào, các anh xem, các anh dạy dỗ em tốt thể cơ mà, vì một chữ tín mà đem thân thể mình bán đứng, dùng cảm dùng thân thể mình để sát lưỡi dao, điều này cần có bao nhiêu dũng khí chứ, loại tinh thần này, loại khí phách này, chẳng lẽ các anh không tự hào sao, em . . .”

“Đủ rồi, em cầm miệng đi.” Long tịch bác không chịu được hô to.

Long tịch bảo tuân lệnh, vội vàng ngậm cái miệng lắm nhảm lại, uất ức nhìn Long tịch bác, cũng may, cũng may, anh nói ra thì tốt rồi, chứng minh anh còn chưa đến nỗi giận tới cực điểm.

50. Chương 50

Chương 50: Phong ba bão táp

Long tịch bác hít một hơi, tự nói với mình phải tỉnh táo, phải tỉnh táo: “Hôm nay em nói người nào vô lương, thất đức lại âm hiểm xảo trá hả?”

Long tịch bảo sững sốt một chút, cảm giác không tìm được phương hướng: “Cái gì?”

“Anh hỏi em người nào vô lương? Người nào thất đức? Người nào âm hiểm xảo trá?” Long tịch bác cắn răng nghiêng lợi hỏi lại lần nữa.

Long tịch bảo suy nghĩ một chút lời của anh, loại bỏ chuyện xảy ra ngày hôm nay:

(là Long tịch bác anh đây, động một chút là đánh đầu người ta, vô lương! Thất đức!)

(Hay nên nói anh bác học rộng tài cao, kiến thức rộng rãi, phong lưu phóng khoáng, tác phong nhanh nhẹn, anh tuần tiêu sái, âm hiểm xảo trá)

Thì ra anh đang nói này việc này • • đợi chút • • • đây không phải là cuộc đối thoại giữa cô và anh Thiên sao? Anh làm sao lại biết?

Long tịch Bảo nhìn Long tịch bác: “Làm sao anh biết em nói những lời này?”

Long tịch bác cứng một cái tiếp tục lễ thẳng khí hùng mà nói đến: “Người trông nom ta làm sao biết, người có hay không nói qua?”

Long tịch bảo ngẫm nghĩ một chút, kích động nhảy xuống, hô to: “Các anh giám thị em?”

Long tịch hiên đứng dậy muốn nắm tay Long tịch bảo, chỉ thấy cô vọt tới trước mặt Long tịch bác, tức giận hét lên: “Các anh gắn camera ở đâu trên người em, các anh con em là thứ gì hả? Có phải còn giám sát khi em đi vệ sinh hay tắm rửa phải không, em không phải là phạm nhân, tại sao các anh có thể đối xử với em như vậy.”

Long tịch bác nhìn đáng vẻ kích động của cô, lạnh lùng nói: “Nếu như em trong sạch, chúng ta giám thị em thì sao nào?”

Long tịch bảo dậm chân: “Chuyện này căn bản không phải là vấn đề, không trách được hôm nay các anh hào phóng thả em ra ngoài như vậy, hoá ra là thế, các anh muốn nhìn gì? Các anh nghĩ đến các anh sẽ thấy gì? Hôn? Vuốt ve? Hay là lên giường ân ái?”

“Long tịch bảo, anh cảnh cáo em tốt nhất đừng nói lung tung.” Long tịch bác dùng giọng rất nhẹ khạc ra những lời này, lại làm cho người ta cảm giác không rét mà run.

“Không cho phép em nói? Thế nào? Anh còn muốn cho em thêm một bạt tai sao? Anh đánh đi, anh tát má trái thì nhất định em sẽ đưa má cho anh tát nốt, không có biện pháp, ai bảo số em khổ thế.” Long tịch bảo thương tâm mà nói.

“Đủ rồi, Bảo Bảo, đừng kích động như vậy • •” Long tịch hiên đưa tay ra, muốn ôm eo cô, lại bị cô lắc mình né tránh.

“Các anh chưa từng tin em, trong mắt các anh, em chỉ là người đứng núi này trông núi nọ, tùy thời cũng có thể cho cấm sừng các anh sao?” Long tịch bảo nhẹ nâng khóe miệng, tự giấu cười cười, tiếp tục nói: “Ngay cả đến điều cơ bản nhất các anh cũng không chịu cho em, còn nói cái gì cả đời, đều là nói nhảm.” Nói xong không quay đầu lại, lên lầu.

Cô không thể khóc, không thể khóc trước mặt bọn anh, như vậy thật mất hết thể diện.

Long tịch bác có chút sững sờ ngồi trên ghế, anh làm sai sao? Anh chỉ lo cho cô • • • • •

“Được rồi, đừng lo lắng, Bảo Bảo chính là như vậy , ngày mai sẽ tốt lại.” Long tịch hiên vỗ vỗ bờ vai anh, nhẹ nói, chuyện này bọn họ làm có chút quá đáng, nhưng bọn họ vì bảo vệ cô, cũng là vì quan tâm cô mà thôi.

Long tịch bác mệt mỏi đập đập trán, làm sao lại biến thành như vậy • • • • • làm sao anh lại để lộ ra sơ hở .

Hình như mỗi lần có chuyện liên quan đến Long tịch bảo, anh lại trở nên đặc biệt ngu đần, lần này nên làm cái gì mới phải, lần đầu tiên cô nói ra lời kịch liệt thế này, chắc là rất tức giận, ngày mai • • • thật sẽ được không?

Long tịch bảo vào gian phòng, bắt đầu tìm kiếm máy theo dõi ở chỗ nào, trên y phục? Không có. Trên giày? Không! Dây chuyền? Không có. 7 Túi xách? Không có. 5 Trên điện thoại di động? Không có. Cô ủ rũ ngồi trước bàn trang điểm, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé bị thương tức giận từ trong gương, sau đó cô đột nhiên phát hiện ra cái gì đó, đưa tay lấy nơ bướm màu hồng, sờ một hồi, tìm được! Hừ, quá biết ẩn dấu, hai người này thật âm hiểm.

Long tịch bảo mở cửa phòng, chuồn êm đến phòng của Cầu Cầu, sau đó đem nơ bướm cài lên bộ lông bóng loáng mềm mại của Cầu Cầu, chỉnh sửa một chút, hài lòng vỗ tay một cái, trở về phòng.

Sau khi trở lại phòng, người kia gặm một đồng hồ ăn lớn, ăn đến khi sắp nổ bụng mới chịu dừng tay, nằm trên giường, đem TV mở hết cỡ, trong đầu đĩa chính là video Crayon Shinchan mới nhất. (*)

Cứ như vậy ngơ ngác nhìn TV, hồn không ở chỗ này. 9 Long tịch bảo càng nghĩ càng giận, càng tức càng khó khăn, càng khó khăn lại càng muốn khóc, rốt cuộc không nhịn được nằm lì ở trên giường, khóc ra thành tiếng.

Cô không muốn tình cảm giữa bọn họ cứ như vậy, tràn đầy chất vấn, cô giận là tại Long tịch bác rõ ràng sai còn uy hiếp cô, cô khổ sở chính là anh không hiểu cô, bọn họ đều không hiểu cô, vậy mà bọn họ đã sống chung với cô 18 năm, thật đáng buồn.

Sinh đôi tâm tình phức tạp lo lắng Long tịch bảo, bây giờ cô đang làm gì? Sẽ không tức đến thương tổn tới mình chứ • • •

Cuối cùng, hai người quyết định lại đến nhìn màn ảnh camera, bọn họ chỉ muốn an tâm, chỉ cần thấy cô tốt là được, để không phải lo lắng đề phòng, hành hạ mình.

Kết quả bọn họ vừa mở màn ảnh, chỉ nhìn thấy một chú chó đang mang một nơ bướm đáng yêu màu hồng, Bộ dáng kia có bao nhiêu tức cười thì có bấy nhiêu tức cười, hai người không khỏi cười khê một tiếng, nhóc con đáng chết, quá tinh ranh.

(*):Crayon Shin-chan(tiếng Việt là Shin cậu bé bút chì) là một bộ truyện tranh của tác giả Yoshito Usui, bộ truyện kể về chú nhóc Shin, 5 tuổi giống hạt mít với những câu chuyện phiêu lưu cùng với bố mẹ, em gái, chú cún, bạn bè và nhiều người khác. 5 Câu truyện có nét vẽ đơn giản, qua đó tác giả đã tạo được vẻ đáng yêu của cậu bé. 63 Có thể nói rằng những câu truyện của cu Shin là những câu chuyện thường xảy ra hằng ngày. 99 Shin là một đứa trẻ khác thường so với các bạn khác. af Cậu bé có tính năng động, nghịch ngợm và rất thích những cô gái trẻ đẹp, siêu nhân, lợn BuriBuri và chị Nanako.truyện đã được chuyển thể thành phim hoạt hình.

51. Chương 51

Chương 51: Em không đói bụng? !

Sáng sớm, ánh nắng chiếu lên người Long Tịch Bảo, cô liền tỉnh, giống thường ngày, đầu tiên là meo meo mấy tiếng, sau đó mở mắt to đầy sương mù nhìn chiếc tủ đáng yêu đặt ở đầu giường, một lát sau, nâng móng vuốt lên, dụi mắt.

Ngáp một cái, ưỡn người, lăn mấy vòng trên giường mới đến phòng tắm rửa mặt, rửa mặt xong rồi theo thói quen muốn đến phòng của hai anh sinh đôi kia làm nũng, đi vài bước, dừng lại, không đúng • • •

Cô đang giận họ mà, hừ hừ. Thô lỗ chà chà mũi, sau đó cất bước đến nơi cất giấu đồ ăn, cô đã chuẩn bị lương thực để kháng chiến lâu dài!

Long Tịch Bác một đêm không ngủ, nằm trên giường lớn màu đen, tâm thần bất an chờ trời sáng, thật vất vả đợi đến khi ánh mặt trời chiếu vào gian phòng, nhưng, không có • •

Cô quả nhiên không tới, cô giận thật rồi, thật ra thì anh cũng biết, ngày hôm qua cô nói ra đủ thứ, nào là vuốt ve, nào là ân ái, làm sao không giận được chứ.

Thở dài, ngồi dậy, bình thường thì lúc này cô đã sớm xuất hiện ở phòng anh, ngủ tiếp một lát, sau đó mới gọi anh rời giường.

Cô chưa tới, trong lòng anh buồn bực, anh yên lặng đi về phía phòng tắm, thôi thì rửa mặt trước, cùng lắm thì sau đó anh đi tìm cô, cho cô ăn mì ăn liền là cô hết giận ngay mà • • • •

Mà đổi lại, trong một căn phòng khác, Long Tịch Hiên ngồi trên giường lớn màu trắng mềm mại, anh đang đợi cô.

Mỗi sáng sớm, cô sẽ gọi Bác rời giường trước, tiếp đó là lại đây gọi anh rời giường, cô luôn thích chui vào chăn của anh, dùng tóc dài quét quét mặt anh, sau đó đổ ập vào trong ngực, cọ hai cái, ngủ một hồi nữa mới lôi kéo anh rời giường, đi ăn điểm tâm, mà khi đó, Long Tịch Bác đã ở trên bàn ăn, vừa đọc báo vừa chờ bọn anh rời.

Cho nên, anh đang đợi cô, nhưng, cô chưa tới, Long Tịch Hiên tự giễu, giật giật khóe miệng.

Anh sớm đoán được mà, không phải sao, bình thường con bé này rất mềm mại, nhưng khi giận rồi thì tính cách ương bướng không chịu nổi.

Thường thì rất nhát gan, nhưng vừa chạm vào đến giới hạn, ngay cả chết cô cũng không sợ • • lần này nên làm gì mới phải • • •

Trận chiến này không thể tránh khỏi rồi. Lắc đầu một cái, đứng dậy đi về phía phòng tắm, rửa mặt, thôi, đã như vậy, lo lắng cũng không được gì, cùng lắm thì cho cô ăn nhiều kem và socola một chút là được • • • •

Khi Long Tịch Hiên đi tới phòng ăn, đã nhìn thấy Long Tịch Bác chờ nơi đó, tuy nhiên không thấy bóng dáng của Long Tịch Bảo đâu, anh ưu nhã ngồi xuống ghế, mở miệng nói: “Bảo Bảo đâu?”

“Không biết, con bé không tìm em ư?” Long Tịch Bác nhẹ giọng hỏi.

“Không.” Long Tịch Hiên cũng nhẹ giọng đáp lại.

Long Tịch Bác suy nghĩ một chút, ngay sau đó gọi quản gia Lý đứng bên cạnh: “Bà Lý, bà đi gọi cô chủ xuống ăn điểm tâm.”

“Dạ, thưa cậu chủ Bác.” Bà Lý cung kính, sau đó xoay người đi về phía phòng của Long Tịch Bảo.

Sau khi bà Lý đi khỏi, Long Tịch Hiên cầm ly trà trên bàn, nhấp một miếng, nhẹ nói: “Xem ra cơn giận của con bé còn chưa tan, chắc là cơn động đất 7 độ rồi, con bé lại sắp trèo tường cho xem.”

“Con bé mà dám, chém không tha.” Long Tịch Bác không vui nâng mày kiểng, lạnh giọng nói.

Long Tịch Hiên ngược mắt nhìn Long Tịch Bác • • • •

“Động đất • • động thì cứ động, phòng nhà họ Long còn sợ không chịu nổi động đất sao? Hừ.” Long Tịch Bác nói.

Long Tịch Hiên buồn cười lắc đầu, lại nhấp thêm miệng trà.

Sau đó không lâu, bà Lý trở lại, ấp úng nhìn Long Tịch Bác, không biết nên làm sao để mở miệng.

“Bà Lý, thế nào, con bé đâu rồi?” Long Tịch Bác mở miệng hỏi.

“Cô...cô chủ nói không đói bụng, không xuống ăn điểm tâm.” Bà Lý nhỏ giọng, không tự chủ được nghĩ lại cảnh khi bà mở cửa phòng Long Tịch Bảo ra • • • • • đói bụng mới lạ đấy • • • • •

Sắc mặt Long Tịch Bác chìm xuống, bỏ khăn ăn lại, chạy thẳng tới phòng Long Tịch Bảo, hừ, dám xài chiêu ‘tuyệt thực’ để chống cự sao? !

Giận dữ mở cửa phòng Long Tịch Bảo ra, Long Tịch Bác sững sờ, trong phòng, từng rương từng rương đồ ăn, có vô số loại bánh quy ngọt hay mặn, cái gì cũng có, đủ loại kẹo, kẹo mút, kẹo dâu, kẹo cà phê, kẹo mềm..., nước trái cây, khoai tây chiên, thứ gì cũng có, ví như cá mực, kẹo đường, thịt bò khô, toàn bộ phủ đầy đất, nếu anh đoán không lầm, trong tủ lạnh phòng cô cũng chứa đầy kem và nước trái cây. 2e Còn trên bàn không biết ở đâu ra hai thùng mì ăn liền, cô • • • còn kém không đem nơi cất giữ đồ ăn chuyển vào phòng mình. c Mà cô chủ tự xưng ‘không đói bụng’ kia đang nhả nửa nằm ở trên giường, tay phải nắm một nắm khoai tây chiên, tay trái nắm một miếng thịt bò khô, tập trung tinh thần xem Crayon Shinchan.

Bên cạnh cô có một đồng loại đồ ăn bị mở ra, nhìn đáng vẽ, cô đã cất giấu lâu rồi • • • • Long Tịch Hiên đi theo sau lưng Long Tịch Bác vào phòng, nhìn cảnh thức ăn đầy phòng, từng rương, từng túi, lại nhìn Long Tịch Bảo nằm trên giường, không khỏi lắc đầu khê cười, con nhóc này, thật là phức cô mà • • •

52. Chương 52

Chương 52: Long Tịch Hiên bộc phát

Long Tịch Bảo đã sớm biết Long Tịch Bác sẽ xông vào, cho nên, cô cố ý, để xem bà đây có làm cho hai người tức chết không, ai bảo hai người tự cao làm chi, chỉ thấy cô làm như không có gì, tiếp tục xem ti vi của cô, ăn đồ ăn của cô, giống như hai người ở cửa chỉ là không khí.

Một lúc sau, Long Tịch Bác không nhịn được, hỏi: “Em làm gì vậy hả?”

Long Tịch Bảo cũng không quay đầu lại, meo meo nói: “Anh còn phải hỏi sao? Không phải là anh đã gắn camera ư? Đi xem hình ảnh nó quay được đi, cần gì phải đến đây làm điều thừa chứ.” Nhét khoai tây chiên vô miệng, nhai nhai nhai • • •

Ừm, khoai tây chiên hiệu này vừa giòn lại vừa thơm ngon, không tệ, không tệ.

“Em • • • • •” Long Tịch Bác bị cô châm chọc như vậy, giận đến nổi chỉ nói ra một chữ .

“Bảo Bảo, đừng làm rộn nữa , đi xuống ăn điểm tâm với anh Hiên đi, sau khi ăn xong, anh sẽ dẫn em đến công viên chơi, em muốn chơi bao lâu thì chơi, muốn ăn gì thì ăn, được không?” Long Tịch Hiên dịu dàng nói.

“Em đã lớn rồi, công viên không còn thích hợp với em nữa, em nên ngoan ngoãn ở trong nhà, tốt nhất là cửa lớn không ra, cửa sau không tới gần, học tập cho tốt để trở thành con gái thiên kim, không nên ra ngoài chơi bởi lêu lổng. d Cũng sợ các anh không yên lòng, sợ em quan hệ bừa bãi bên ngoài, cho nên, ý tốt của anh, em xin nhận.”

Long Tịch Bảo cũng không quay đầu lại như cũ, vẫn xem ti vi, lại bóc một miếng bò khô vào trong miệng, ừ ~ không tệ, vị cay quả nhiên ăn ngon.

Lần sau phải mua hãng này tiếp mới được.

“• • • • •” Nụ cười của Long Tịch Hiên cứng ở trên mặt, bị cô nói đến nổi không ra lời.

Long Tịch Bác bước một bước dài, vọt tới trước mặt cô, chắn trước tivi, đủ rồi, anh chịu đủ cảm giác bị cô bỏ rơi, cũng chịu đủ sự chê cười của cô, lạnh lùng mở miệng, nói: “Long Tịch Bảo, em quá đáng vừa phải thôi.”

Long Tịch Bảo nâng cặp mắt đẹp lên, nhìn anh một cái, vô tội mà meo meo: “Không đúng sao? Chẳng lẽ ngay cả xem tivi em cũng không được phép? Kể tiếp có phải các người muốn đập hư TV, tịch thu máy vi tính, rồi đem tất cả đồ ăn của em đi, để cho em không ăn không uống không chơi không nhìn, mỗi ngày chỉ được nằm trên giường mà sống qua ngày hả?”

Long Tịch Bác tức giận, gạt phăng đồ ăn bên người cô, lên giường, đè lên thân thể mềm mại của cô, mắt sắc nhìn chằm chằm cô, lạnh lùng nói: “Em đừng được voi đòi tiên, mọi việc đều có giới hạn thôi. Tốt nhất là em đừng chọc đến giới hạn của anh.”

Long Tịch Bảo bị anh đè ở phía dưới, khẽ cười ngọt ngào, sau đó bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve ngực anh, khẽ gọi liếm liếm đôi môi đỏ mọng, mềm mại lên tiếng: “Sao? Anh muốn đánh?”

Long Tịch Bác bị phản ứng cùng vẻ mặt khác thường của cô hù sợ, ngơ ngác nhìn cô, không biết nên nói gì.

Long Tịch Bảo nhìn áo sơ mi trắng của Long Tịch Bác bị dính đầy dầu mỡ mà cô mang lại, cười cười, đem ngón tay đưa đến bên môi, dùng lưỡi thơm tho liếm liếm, động tác kia muốn bao nhiêu mị hoặc thì có bấy nhiêu, thiếu chút nữa khiến hai tên sinh đôi bị điện giật chết • • •

Long Tịch Bác còn ở trong trạng thái khiếp sợ, chỉ có thể sững sờ nhìn cô. 8 Long Tịch Hiên nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng hỏi: “Bảo Bảo, em làm sao vậy?” Cô không bị quỷ nhập chứ • • • •

“Em không sao cả, em đang cố gắng làm tốt nhiệm vụ của một sủng vật, khiến chủ nhân cao hứng, đó vừa là chức trách, vừa là sứ mạng, em lại làm gì không đúng sao? Các anh không thích à?” Long Tịch Bảo cười ngọt ngào.

Long Tịch Hiền nhíu mày một cái, có chút không vui: “Ai nói em là sủng vật? Rốt cuộc em muốn thế nào?”

“Không phải sao? Em nghĩ hai anh làm bao chuyện như vậy chẳng qua là muốn như vậy, giống như nuôi một con chó chẳng hạn, chủ nhân nó sẽ đeo cho nó một vòng cổ hoặc dây xích, mà các anh lại trang bị cho em camera công nghệ cao, em thật vinh hạnh.” Long Tịch Bảo khẽ nghiêng đầu, bộ dáng vừa hồn nhiên vừa đáng yêu.

Long Tịch Hiền hít sâu một hơi: “Khi nào thì em mới quậy đủ hả?”

“Em quậy? Em có quậy sao? Em không yêu cầu ra khỏi cửa, cũng không yêu cầu được đi gặp bạn bè, em quậy chỗ nào?” Long Tịch Bảo mê mang hỏi.

“Vậy em bình thường lại đi.” Long Tịch Hiền nhìn cô, tiếp tục nói.

“Cái gì gọi là bình thường? Em cảm thấy bây giờ mình rất bình thường, trước kia là do em chưa giác ngộ, các anh yên tâm, về sau em sẽ không gây thêm phiền toái, các anh cứ yên tâm đi làm, em sẽ ở nhà, không đúng, ở trong gian phòng này các anh trở lại, không phải nhà chúng ta còn có người làm vườn sao, ngộ nhờ em ra khỏi cửa phòng, vừa lúc đụng phải một người làm vườn đẹp trai, nói không chừng liền bám dai dẳng lấy, các anh nói có đúng không?” Long Tịch Bảo cười rất chi là ngọt ngào.

“Em” sinh đôi trăm miệng một lời mà thốt lên.

“Các chủ nhân à, các anh còn phân phó gì không? Cần em múc nước rửa chân, hay các anh muốn tìm người đánh một trận cho hả giận, nói ra đi, không sao đâu, đừng ngại.” Long Tịch Bảo xuống giường, bước đến trước mặt Long Tịch Hiền, đưa hai bàn tay ngọc ngà khoác lên cổ anh, khẽ ngẩng đầu, xấu hổ, một bộ mặc cho người muốn làm gì thì làm.

Long Tịch Hiền tức giận gạt tay cô ra, hung hăng nói: “Em nghĩ em là sủng vật đúng không, được, giống như em mong muốn, bắt đầu từ hôm nay, em phải sống trong phòng, không được đi đâu, em dám nhảy ra cửa phòng một bước em sẽ chặt chân của em.”

Nói xong cũng không quay đầu lại, rời đi. b Long Tịch Bảo có chút kinh ngạc nhìn bóng lưng của Long Tịch Hiền, không thể tin được những lời này là từ trong miệng đứa em trai nói ra, so với anh còn hung ác hơn.

Ánh mắt của Long Tịch Bảo thoáng qua một tia bị thương, nhưng rất nhanh liền biến mất không thấy, cô quay đầu nhìn về phía Long Tịch Bảo, nhẹ giọng hỏi “Chủ nhân Bảo còn có gì phân phó sao?”

“Em” Câu này của cô khiến những lời mà anh định an ủi cô biến mất, con bé chết tiệt, tính bướng bỉnh lại tái phát mạnh mẽ rồi, phiền não vô cùng, anh giận dùng dùng đá cửa ra ngoài.

‘Rầm’, một tiếng vang thật lớn, Long Tịch Bảo thu lại khuôn mặt tươi cười, sững sờ nhìn cánh cửa, một lá ngổi bệt trên sàn . . .

Đây chính là điều cô muốn sao? Cô . . . quá đáng quá hay không . . .

bờ vai xu nhỏ bé lắm, không thể thường xuyên edit được

Chương 53: Ai hơn ai

Trong phòng sách, Long Tịch Hiền đập tất cả những gì có thể đập, ‘choang’ ‘rầm’ ‘loảng xoảng.

Đáng chết, tại sao cô cứ bướng bỉnh như vậy, tại sao muốn nói lời làm cho người ta phát điên, anh vốn định xin lỗi cô, tại sao cô muốn chọc giận anh, đáng chết, vật nhỏ đáng chết, con nhóc đáng chết, tức chết anh.

Đập một lát, Long Tịch Hiền tức giận ngồi trên ghế xoay, nhìn một mảnh hỗn độn trên đất.

Anh mất khống chế, từ nhỏ đến lớn, người có thể làm anh mất khống chế chỉ có một, đó chính là Long Tịch Bảo, thở dài, Long Tịch Hiền đem lưng dựa vào ghế xoay, đưa tay che hai mắt của mình, anh rốt cuộc đang làm gì.

Biết rõ là cô cố tình tại sao phải chấp nhặt với cô, nhưng anh không muốn nghe cô tự chửi mình, lần này thì hay rồi, anh nhất thời tức giận nói ra những lời kia, giờ làm gì để xong việc đây.

Long Tịch Bảo • • • em thật bướng bỉnh.

Long Tịch Bác đi vào phòng sách của Long Tịch Hiên, nhìn thấy cảnh đất đầy mảnh vụn.

Chắc chắc, xem ra Long Tịch Hiên nổi điên thật rồi, Long Tịch Bác đi tới, vỗ vỗ bả vai Long Tịch Hiên, nhẹ nói: “Em đoạt mất lời anh nói rồi.”

Long Tịch Hiên để ngón tay thon dài xuống, nhìn Long Tịch Bác, kéo ra một nụ cười, nói: “Phải không, nhưng tới bây giờ anh chưa nói sẽ đánh gãy chân cô, cho nên, đây không tính là đoạt mất lời của anh chứ?”

“Con bé chết tiệt kia bị nuông chiều quá rồi, nên phải được dạy dỗ, em đừng nghĩ quá nhiều.”

Long Tịch Hiên thở dài, nhẹ nhàng hỏi: “Em có quá đáng quá không, con bé có bị dọa không?”

Long Tịch Bác bật cười: “Em mà được con bé á? Sau khi em đi, nó còn sáng giọng với anh, yên tâm đi, nhiều nhất là con bé chịu chút khổ mà thôi.”

Long Tịch Hiên giật giật khóe miệng, không nói gì nữa • • • chiến tranh trong tình trạng chờ đợi • • •

Long Tịch Bảo thấy bà Lý đưa thức ăn lên, không động một miếng, cứ ngơ ngác ngồi trên giường nhìn nó • • •

Không phải là cô quá đáng chứ? Lần đầu tiên anh Hiên nói với cô như vậy, ngay cả anh Bác cũng chưa từng nói như vậy với cô, huống chi lại là vẫn anh Hiên luôn dịu dàng với cô • • •

Mặc dù nói anh là người hai mặt, nhưng anh luôn đặc biệt tha thứ với cô, như lần trước anh Bác tát cô, cuối cùng vẫn là anh ngăn cản • • •

Long Tịch Bảo lắc đầu một cái, cố gắng đem hai người bọn họ đẩy ra khỏi đầu cô, có lầm hay không vậy, người sai là bọn họ mà.

Bọn họ không những không xin lỗi, còn đối với cô như vậy, được lắm, xem ai khổ hơn ai.

Hừ, không phải là không được ra khỏi cửa sao, bà đây không sợ, bà sẽ lên mạng chơi game, đọc tiểu thuyết, ăn đồ ăn vặt, xem truyện cười, cuộc sống gia đình tạm ổn, trôi qua không cần quá thoải mái, làm một otaku nữ (cô gái ở trong nhà) thì tốt hơn, ai sợ ai chứ! Nghĩ đi nghĩ lại, Long Tịch Bảo mở nhạc nhẹ, bắt đầu tập yoga.

Hai ngày đã qua, sinh đôi không đến gặp Long Tịch Bảo, mà Long Tịch Bảo cũng không khóc không quấy, sống ở trong phòng có thể nói là im lặng, bọn họ chỉ có thể biết được thông tin từ bà Lý, cô chủ đúng giờ sẽ ăn cơm, còn có trong phòng đầy vỏ bánh kẹo • • rồi tỉnh rồi mù.

Mỗi lần bà Lý nhìn thấy cô, cô đều lấy khuôn mặt tươi cười chào đón bà, tâm tình giống như rất tốt. ab Cuộc sống cũng không tệ.

Sinh đôi lại ngược lại, hai ngày không nhìn thấy cô, làm chuyện gì cũng mất sức lực, lúc ăn cơm càng giống như đang nhai nến, buổi tối ngủ không ngon, khiến gương mặt tuần tú xuất hiện mấy quầng thâm.

Bây giờ • • • sinh đôi người đang ở công ty, đầu óc lại bay đến trên người cô gái bướng bỉnh kia.

Phượng Kiệt nhìn sinh đôi một chút, thử hỏi thăm: “Có cần tôi nhờ Tuyết đến chơi với Tịch Bảo không? Khuyên nhủ cô?”

Long Tịch Hiên đưa tay, vuốt vuốt cặp mắt, thấp giọng mà nói “Vô dụng, lần này ai nói cũng vô dụng.”

“Để xem nó có thể chịu tới khi nào, hừ!” Long Tịch Bác không vui nói lên.

“Anh yên tâm, với tình huống của cô bây giờ thì cuộc sống này kéo dài đến một hai năm không là vấn đề.” Long Tịch Hiên nhàn nhạt trở lại.

Long Tịch Bác lập tức từ trên ghế xoay nhảy dựng lên, lớn tiếng quát: “Một hai năm? !”

Muốn chết, chưa tới một hai ngày mà anh cũng không chịu nổi, một hai năm • • •

“Ừ.” Long Tịch Hiên đáp.

Chỉ thấy Long Tịch Bác mệt lả ngồi trở lại trên ghế xoay, phiền não lấy tay bới bới tóc, không nói gì nữa.
65 Không khí • • •

Nhất thời trầm lặng • • • •

Long Tịch Bảo nằm lỳ ở trên giường, chơi PSP, vẻ mặt nghiêm túc, giống như không có việc gì có thể đánh nhiễu tâm tình cô.

Nhưng mới một lát, chỉ thấy cô đem PSP ném lên giường, tiện tay cầm khoai tây chiên trên đầu giường, mở ra, dồn vào trong miệng, đút lấy đút để, nước mắt cũng chảy xuống.

Sớm biết • • sớm biết tình yêu đau khổ như vậy • • ban đầu cô tình nguyện đổi chết đầu đường cũng không cần bị anh lợm về, cô thật hối hận • • tại sao lại yêu • • • cô • • rất nhớ các anh • • rất nhớ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-sinh-tong-giam-doc-cung-chung-mot-mon-an>